Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá rozšírená komora)

zo 17. júla 2014*

„Štátna pomoc — Reštrukturalizácia spoločnosti WestLB — Pomoc na nápravu vážnej poruchy fungovania v hospodárstve členského štátu — Článok 87 ods. 3 písm. b) ES — Rozhodnutie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za zlučiteľnú so spoločným trhom za určitých podmienok — Žaloba o neplatnosť — Osobná dotknutosť — Záujem na konaní — Prípustnosť — Kolegialita — Povinnosť odôvodnenia — Usmernenia pre štátnu pomoc na záchranu a reštrukturalizáciu podnikov v ťažkostiach — Proporcionalita — Zásada zákazu diskriminácie — Článok 295 ES — Článok 7 ods. 4 nariadenia (ES) č. 659/1999“

Vo veci T-457/09,

Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband, so sídlom v Münsteri (Nemecko), v zastúpení: pôvodne A Rosenfeld a I. Liebach, neskôr A. Rosenfeld a O. Corzilius, advokáti,

žalobca,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: pôvodne L. Flynn, K. Gross a B. Martenczuk, neskôr L. Flynn, B. Martenczuk a T. Maxian Rusche, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie 2009/971/ES z 12. mája 2009 o štátnej pomoci poskytnutej Nemeckom v prospech WestLB AG na reštrukturalizáciu [C 43/08 (ex N 390/08)] (Ú. v. EÚ L 345, s. 1),

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá rozšírená komora),

v zložení: predseda komory H. Kanninen (spravodajca), sudcovia I. Pelikánová, E. Buttigieg, A. M. Collins a S. Gervasoni,

tajomník: T. Weiler, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. decembra 2013,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: nemčina.

Rozsudok

Skutkový stav

1. *Príjemca pomoci*

1 V čase skutkových okolností bola WestLB AG obchodnou bankou pôsobiacou na medzinárodnej úrovni so sídlom v nemeckej spolkovej krajine Severné Porýnie-Vestfálsko (ďalej len „spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko“). Na základe hodnoty svojej účtovnej súvahy 286,5 miliardy eur (k 31. decembru 2007) bola vedúcim poskytovateľom finančných služieb v Nemecku. Ako centrálna banka sporiteľní v spolkovej krajine Severné Porýnie-Vestfálsko a v spolkovej krajine Brandenbursko (Nemecko) spájala tieto bankové inštitúcie so svetovými finančnými trhmi. WestLB ponúkala komplexný súbor produktov a služieb univerzálnej banky.

2 Vlastníkmi spoločnosti WestLB (ďalej len „vlastníci“) boli v čase skutkových okolností po prvé žalobca, teda Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband, po druhé Rheinischer Sparkassen- und Giroverband, po tretie spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko, po štvrté Landschaftsverband Westfalen-Lippe a po piate Landschaftsverband Rheinland.

3 Žalobca je zväzom sporiteľní kraja Vestfálsko-Lippe (Nemecko) a Rheinischer Sparkassen- und Giroverband je zväzom sporiteľní kraja Porýnie (Nemecko). V čase skutkových okolností vlastnil každý z týchto zväzov 25,03 % základného imania spoločnosti WestLB. Pokiaľ ide o spolkovú krajinu Severné Porýnie-Vestfálsko, táto vlastnila 37,4 % uvedeného základného imania. Napokon Landschaftsverband Westfalen-Lippe je zväzom obcí kraja Vestfálsko-Lippe a Landschaftsverband Rheinland je zväzom obcí kraja Porýnie. Každý z týchto zväzov vlastnil 6,09 % základného imania uvedenej spoločnosti.

2. *Finančné ťažkosti spoločnosti WestLB a oznámenie „zlej banky“*

4 Od polovice roka 2007 došlo k poklesu hodnoty portfólia štruktúrovaných investícií spoločnosti WestLB s nominálnou hodnotou 23 miliárd eur, medzi ktorými sa nachádzali rizikové hypotekárne úvery (ďalej len „portfólio s hodnotou 23 miliárd eur“). Keďže WestLB nedokázala refinancovať toto portfólio na trhu, bola nútená konsolidovať ho vo svojej súvahe tým, že v nej vykázala značné straty.

5 Dňa 20. januára 2008 vlastníci na naliehavej schôdzi rozhodli jednak o vložení až 2 miliárd eur do spoločnosti WestLB na vyrovnanie strát očakávaných na rok 2007 a dočasných účtovných odpisov a jednak o tom, že WestLB vykoná plány na reštrukturalizáciu a bude rokovať o prípadnom zlúčení s Landesbank (krajinská banka) spolkových krajín Hessensko a Durínsko (ďalej len „Helaba“).

6 Dňa 7. februára 2008 Spolková republika Nemecko informovala Komisiu Európskych spoločenstiev, že bez podporných opatrení hrozí, že WestLB k 31. marcu 2008 klesne pod zákonné požiadavky týkajúce sa kapitálu.

7 Dňa 8. februára 2008 vlastníci dospeli k dohode nazvanej „dokument o hlavných otázkach“ (Eckpunktepapier). Táto dohoda stanovovala opatrenie, ktorým sa mali nahradiť opatrenia prijaté 20. januára 2008, konkrétne vytvorenie „zlej banky“ (ďalej len „zlá banka“) na vyčlenenie rizík vyvolaných portfóliom s objemom 23 miliárd eur zo spoločnosti WestLB. V ten istý deň Spolková republika Nemecko informovala Komisiu o existencii dohody, ktorá bola oznámená 27. marca 2008.

8 Dňa 31. marca 2008 vlastníci schválili založenie „zlej banky“, pokiaľ to odsúhlasí parlament spolkovej krajiny Severné Porýnie-Vestfálsko.

3. *Opis „zlej banky“*

9 Založenie „zlej banky“ zahŕňalo predaj portfólia s hodnotou 23 miliárd eur za nominálnu hodnotu s účinnosťou k 31. marcu 2008 investičnej spoločnosti so sídlom v Írsku Phœnix Light SF Ltd (ďalej len „Phœnix Light“). Táto spoločnosť sa zaviazala ďalej refinancovať uvedené portfólio.

10 Na zaplatenie predajnej ceny Phœnix Light emitovala dlhopisy s nominálnou hodnotou 23 miliárd eur. Dlhopisy sa emitovali v dvoch tranžiach. Prvú tranžu tvorili prioritné dlhopisy (ďalej len „senior notes“) s celkovou nominálnou hodnotou 18 miliárd eur. Druhú tranžu tvorili podriadené dlhopisy, ktorých sa prioritne týkalo nezaplatenie z prenesených aktív (ďalej len „junior notes“) v celkovej nominálnej hodnote 5 miliárd eur.

11 Spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko sa zaručila za splatenie celého základného imania krytého junior notes voči ich majiteľom. Podľa Eckpunktepapier mohla požadovať od ostatných štyroch vlastníkov kompenzáciu zodpovedajúcu ich podielu v spoločnosti WestLB za akékoľvek splatenie uskutočnené na základe takto zriadenej záruky (ďalej len „sporná záruka“) do výšky 2 miliárd eur. V prípade výzvy na ďalšie 3 miliardy eur mohla spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko vyžadovať, aby na ňu títo vlastníci previedli príslušný počet svojich akcií spoločnosti WestLB. Vlastníci sa mohli dohodnúť tiež na úhrade v hotovosti.

12 Phœnix Light musela ročne platiť za spornú záruku províziu za ručenie. Tiež musela vyplácať odmenu majiteľom dlhopisov. Uvedené náklady a náklady na správu „zlej banky“ sa uhrádzali z odmeny za dlhopisy prevedené na spoločnosť Phœnix Light.

13 WestLB potom odkúpila junior notes, a to z dvoch dôvodov. Po prvé, keďže za tieto dlhopisy ručila spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko, audítori spoločnosti WestLB rozhodli, že na rozdiel od portfólia s hodnotou 23 miliárd eur nie je potrebné korigovať ich hodnotu smerom nadol. Po druhé junior notes sa dali použiť ako záruka pri obstaraní prostriedkov nevyhnutných na ich odkúpenie.

14 WestLB nakúpila aj senior notes.

4. *Dodatočné oznámenie*

15 Dňa 11. apríla 2008 Spolková republika Nemecko zaslala Komisii dodatočné oznámenie o „zlej banke“. Uviedla, že po udelení súhlasu parlamentu spolkovej krajiny Severné Porýnie-Vestfálsko bola táto banka založená, pričom priznala, že jej založenie zahŕňalo poskytnutie štátnej pomoci, a požiadala o jej okamžité schválenie ako pomoci na záchranu. Spolková republika Nemecko sa zaviazala predložiť Komisii v lehote šiestich mesiacov, ktorá uplynula 8. augusta 2008, buď plán na reštrukturalizáciu spoločnosti WestLB, alebo dôkaz o úplnom zániku spornej záruky. Uviedla, že v tomto poslednom uvedenom prípade bude musieť WestLB vrátiť „platby“, ktoré prípadne získala, a všetky hospodárske účinky záruky zaniknú.

5. *Schválenie spornej záruky na obdobie šiestich mesiacov*

16 Dňa 30. apríla 2008 Komisia prijala rozhodnutie K(2008) 1628 v konečnom znení o „zlej banke“ založenej Spolkovou republikou Nemecko v prospech spoločnosti WestLB (pomoc NN 25/2008, ex CP 15/08) (ďalej len „predbežné rozhodnutie“).

17 V tomto rozhodnutí Komisia v prvom rade konštatovala, že sporná záruka je štátnou pomocou v zmysle článku 87 ES (odôvodnenia 28 až 39 predbežného rozhodnutia).

18 V druhom rade Komisia poznamenala, že pomoc uvedená v predchádzajúcom bode nie je určená na nápravu vážnej poruchy fungovania v hospodárstve členského štátu. Preto ju nebolo možné pokladať pomoc za zlučiteľnú so spoločným trhom podľa článku 87 ods. 3 písm. b) ES. Po preskúmaní pomoci z hľadiska usmernení Spoločenstva o štátnej pomoci na záchranu a reštrukturalizáciu firiem v ťažkostiach (Ú. v. EÚ C 244, 2004, s. 2, ďalej len „usmernenia o záchrane a reštrukturalizácii“) však Komisia konštatovala, že ju možno schváliť podľa článku 87 ods. 3 písm. c) ES (odôvodnenia 41 až 58 predbežného rozhodnutia).

19 V tejto súvislosti Komisia po prvé uviedla, že WestLB je podnikom v ťažkostiach v zmysle usmernení o záchrane a reštrukturalizácii. Komisia poznamenala, že ak by sporná záruka nebola poskytnutá, WestLB by jednak nemohla dodržať zákonné požiadavky týkajúce sa kapitálu a jednak by sa znížil jej úverový rating, čo by sťažilo jej refinancovanie a vyvolalo dodatočné straty, ktoré by mohli viesť k ukončeniu jej činnosti v strednodobom horizonte (odôvodnenia 44 a 45 predbežného rozhodnutia).

20 Komisia po druhé uviedla, že sporná záruka je rovnocenná „kapitálovej pôžičke“, ktorá umožnila spoločnosti WestLB splniť zákonné požiadavky týkajúce sa kapitálu, a teda pokračovať vo svojej činnosti. Komisia poznamenala, že táto záruka rešpektuje obmedzenia stanovené usmerneniami o záchrane a reštrukturalizácii, keďže jednak bola zriadená na obdobie šiestich mesiacov a možno ju zrušiť a jednak prvok pomoci, ktorý táto záruka obsahovala, predstavoval nevyhnutné minimum na zabezpečenie pokračovania činnosti (odôvodnenia 47 až 49, 52, 54 a 55 predbežného rozhodnutia).

21 Komisia po tretie uviedla, že poskytnutá pomoc je odôvodnená vážnymi sociálnymi dôvodmi, nemá neprijateľné negatívne prenesené účinky a je prvou pomocou na záchranu alebo reštrukturalizáciu, ktorú WestLB dostala za posledných desať rokov, v súlade s požiadavkami usmernení o záchrane a reštrukturalizácii (odôvodnenia 56 a 57 predbežného rozhodnutia).

22 Vo výroku predbežného rozhodnutia Komisia dospela k záveru, že sporná záruka je štátnou pomocou podľa článku 87 ods. 1 ES, vykonanou v rozpore s článkom 88 ods. 3 ES a zlučiteľná so spoločným trhom podľa článku 87 ods. 3 písm. c) ES. Uviedla, že Spolková republika Nemecko jej má najneskôr 8. augusta 2008 predložiť buď plán na reštrukturalizáciu spoločnosti WestLB, alebo dôkaz o úplnom zániku spornej záruky. Komisia uviedla, že Spolková republika Nemecko sa v tomto poslednom uvedenom prípade zaviazala, že „dohoda uzavretá medzi spolkovou krajinou Severné Porýnie-Vestfálsko a spoločnosťou Phœnix Light“ o spornej záruke sa zruší. V dôsledku toho mala WestLB vrátiť platby prijaté na základe uvedenej dohody.

23 Komisia napokon schválila predmetnú pomoc až do 8. augusta 2008 a uviedla, že v prípade, ak jej Spolková republika Nemecko predloží hodnoverný plán na reštrukturalizáciu, schválenie sa v zásade predĺži až do prijatia konečného rozhodnutia o tomto pláne.

6. *Oznámenie a preskúmanie predĺženia existencie „zlej banky“*

24 Komisia, Spolková republika Nemecko, WestLB a vlastníci pravidelne navzájom komunikovali so zreteľom na prijatie plánu na reštrukturalizáciu. Žalobca tvrdí, že Komisia na stretnutí so spoločnosťou WestLB a vlastníkmi z 15. júla 2008 uviedla kritériá, ktoré podľa nej mali podmieniť schválenie pomoci, konkrétne že tento plán umožní dosiahnuť v určitých záväzných lehotách zníženie bilančnej sumy spoločnosti WestLB o 50 % a zmenu štruktúry jej vlastníctva.

25 Listom z 8. augusta 2008 Spolková republika Nemecko oznámila Komisii svoj zámer zmeniť „zlú banku“ na trvalú štruktúru. K oznámeniu bol pripojený plán na reštrukturalizáciu spoločnosti WestLB (ďalej len „pôvodný plán na reštrukturalizáciu“) a dohoda vlastníkov s názvom „dohoda o hlavných otázkach“ (Eckpunktevereinbarung).

26 Pôvodný plán na reštrukturalizáciu stanovoval okrem iného významné opatrenia na zníženie bilančnej činnosti, ako aj obmedzenie činností spoločnosti WestLB a zmenu štruktúry jej vlastníctva, ktorá mala zaručiť, aby vlastníci k 30. septembru 2009 už nemali kontrolnú väčšinu (vlastníci a Spolková republika Nemecko sa zaviazali presnejšie o tom informovať Komisiu do 31. decembra 2008).

27 V Eckpunktevereinbarung sa vlastníci zaviazali, že nájdu riešenia ťažkostí spoločnosti WestLB zlučiteľné s trvalou reformou odvetvia nemeckých krajinských bánk. Uviedli, že majú v úmysle predložiť Komisii do 31. decembra 2008 upravený plán na reštrukturalizáciu, ktorý bude obsahovať reštriktívne opatrenia nad rámec pôvodného plánu na reštrukturalizáciu a zohľadňovať zmenu štruktúry vlastníctva.

28 Komisia listom z 1. októbra 2008, ktorý obsahoval výzvu na predloženie pripomienok v súlade s článkom 88 ods. 2 ES [Štátna pomoc – Nemecko – Štátna pomoc C 43/08 (ex N 390/08) – WestLB] (Ú. v. EÚ C 322, s. 16, ďalej len „rozhodnutie o začatí konania“), oznámila Spolkovej republike Nemecko svoje rozhodnutie začať konanie vo veci formálneho zisťovania upravené v článku 88 ods. 2 ES (ďalej len „konanie vo veci formálneho zisťovania“) vo vzťahu k „všeobecnej záruke, ktorú spoločnosti WestLB poskytli jej verejnoprávni vlastníci“.

29 Komisia v prvom rade potvrdila konštatovania, ktoré uviedla v predbežnom rozhodnutí v súvislosti s existenciou štátnej pomoci (odôvodnenia 34 a 35 rozhodnutia o začatí konania) a možnosťou preskúmať jej zlučiteľnosť so spoločným trhom len na základe článku 87 ods. 3 písm. c) ES. Konštatovala, že kríza na „trhu s rizikovými hypotekárnymi úvermi“ ešte neviedla k vážnej poruche fungovania v hospodárstve v zmysle článku 87 ods. 3 písm. b) ES (odôvodnenia 43 a 45 rozhodnutia o začatí konania). Komisia poznamenala, že vzhľadom na to, že Spolková republika Nemecko má v úmysle zmeniť „zlú banku“ na trvalú štruktúru, predmetnú pomoc už treba posúdiť ako pomoc na reštrukturalizáciu (odôvodnenie 33 rozhodnutia o začatí konania).

30 Následne Komisia vyjadrila pochybnosti o súlade pôvodného plánu na reštrukturalizáciu s usmerneniami o záchrane a reštrukturalizácii a uviedla, že potrebuje doplňujúce informácie (odôvodnenie 47 rozhodnutia o začatí konania).

31 V tejto súvislosti poznamenala, že WestLB nemá v úmysle odkloniť sa od svojho obchodného modelu, ktorý sa z dlhodobého hľadiska ukázal byť nedostatočný. Na zaručenie jej výnosnosti by teda mohli byť potrebné drastickejšie zmeny. Komisia poukázala na to, že ťažkosti spoločnosti WestLB boli pravdepodobne spôsobené štruktúrou jej vlastníctva a rozdielnymi záujmami vlastníkov, a vyjadrila pochybnosti o možnosti účelného strategického nového zamerania bez vyriešenia týchto štrukturálnych problémov. Komisia kladne ohodnotila skutočnosť, že pôvodný plán na reštrukturalizáciu stanovil zmenu štruktúry vlastníctva, lebo to mohlo viesť k zmene obchodného modelu spoločnosti WestLB. Keďže však tento plán neobsahoval konkrétne opatrenia v tejto súvislosti, nebolo možné určiť, do akej miery prispeje k obnoveniu výnosnosti tejto banky (odôvodnenia 48 a 50 rozhodnutia o začatí konania).

32 Napokon Komisia vyzvala dotknuté subjekty, aby predložili pripomienky, čo urobila len Spolková republika Nemecko, a to 24. novembra 2008.

33 Dňa 16. decembra 2008 Spolková republika Nemecko požiadala o predĺženie lehoty na oznámenie konkrétnych opatrení týkajúcich sa zmeny štruktúry vlastníctva spoločnosti WestLB. Komisia predĺžila túto lehotu do 31. marca 2009.

34 Podľa žalobcu Komisia 31. marca 2009 počas stretnutia so Spolkovou republikou Nemecko predložila „itinerár“, ktorý obsahoval podmienky, ktorých dodržanie v súlade s vopred určeným harmonogramom bolo potrebné na schválenie „zlej banky“ ako trvalej štruktúry, a uviedla, že 13. mája 2009 môže vydať zamietavé rozhodnutie.

35 Od 6. do 8. apríla 2009 sa uskutočnili rokovania medzi Komisiou, Spolkovou republikou Nemecko, spoločnosťou WestLB a vlastníkmi týkajúce sa reštrukturalizácie banky a podmienok nevyhnutných na zamedzenie zamietavého rozhodnutia.

36 Dňa 30. apríla 2009 Spolková republika Nemecko predložila plán na reštrukturalizáciu, ktorý v porovnaní s pôvodným plánom na reštrukturalizáciu obsahoval určité zmeny prerokované s Komisiou (ďalej len „konečný plán na reštrukturalizáciu“).

37 Tento plán stanovoval v prvom rade zmenu štruktúry vlastníctva spoločnosti WestLB, ktorá sa mala bližšie určiť do 31. decembra 2008 (napríklad prostredníctvom predloženia vyhlásenia o zámere). WestLB sa mala ponúknuť na predaj – ako celok alebo ako samostatné, nezávislé obchodné jednotky – v ponukovom konaní, ktoré sa malo začať do 31. augusta 2010, aby predaj nadobudol účinnosť najneskôr 1. januára 2012, a to za určitých podmienok.

38 Na uľahčenie predaja spoločnosti WestLB boli ďalej stanovené racionalizačné opatrenia, ktoré umožňovali zníženie nákladov a rizík, ako aj nové obchodné zameranie, konkrétne zatvorenie viacerých zastúpení, ako aj zníženie bilančnej sumy a rizikovo vážených aktív do 31. marca 2010 o 25 % a do konca marca 2011 o 50 % v porovnaní s údajmi za rok 2007.

39 Napokon predmetný plán stanovoval buď likvidáciu, alebo obmedzenie viacerých oblastí činnosti spoločnosti WestLB.

7. *Napadnuté rozhodnutie*

40 Dňa 12. mája 2009 Komisia prijala rozhodnutie 2009/971/ES o štátnej pomoci poskytnutej Nemeckom v prospech spoločnosti WestLB na reštrukturalizáciu [C 43/08 (ex N 390/08)].

41 Listom z 29. mája 2009 Spolková republika Nemecko informovala Komisiu, že podľa nej toto rozhodnutie obsahuje chyby a nepresnosti, najmä pokiaľ ide o jeho odôvodnenie 41, ktoré znie takto:

„…Všetky zmeny týkajúce sa [pôvodného] plánu na reštrukturalizáciu… sa prerokovali s Komisiou, [Spolková republika Nemecko] ich prijal[a] a 30. apríla 2009 ich predložil[a] Komisii ako zmenu plánu na reštrukturalizáciu. Traja z piatich [vlastníkov] však ešte [konečný plán na reštrukturalizáciu] oficiálne nepotvrdili. Preto [konečný] plán na reštrukturalizáciu, aj keď ho [Spolková republika Nemecko] a vlastníci schválili, nie je možné považovať za záväzný. Komisia počas konania konštatovala, že vlastníci nedodržiavali lehoty a spomaľovali konanie. Komisia sa preto domnieva, že je nevyhnutné, aby svoje rozhodnutie podmienila určitými požiadavkami.“

42 Spolková republika Nemecko tvrdila, že predposledná veta tohto odôvodnenia je nepresná, keďže „predĺženie lehoty bolo odôvodnené a schválené Komisiou“.

43 Dňa 10. júna 2009 Komisia navrhla Spolkovej republike Nemecko nasledujúcu zmenu znenia predposlednej vety tohto odôvodnenia, pričom uviedla, že ide len o spresnenie:

„Komisia počas konania konštatovala, že vlastníci nemohli dodržať pôvodný časový rozvrh pre schválený plán na reštrukturalizáciu a konanie sa spomalilo v dôsledku stanovenia lehôt pre rozhodovacie orgány.“

44 Keďže Spolková republika Nemecko vyjadrila svoj súhlas s novým znením e-mailom z 22. júna 2009, Komisia prijala 28. júla 2009 korigendum k rozhodnutiu 2009/971. Komisia zaslala toto korigendum Spolkovej republike Nemecko súčasne s takto opraveným znením tohto rozhodnutia (Ú. v. EÚ L 345, s. 1, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

45 V napadnutom rozhodnutí Komisia v prvom rade konštatovala, že v predbežnom rozhodnutí už uviedla, že založenie „zlej banky“ zahŕňa poskytnutie štátnej pomoci spoločnosti WestLB, a poznamenala, že suma tejto pomoci po zmene „zlej banky“ na trvalú štruktúru s najväčšou pravdepodobnosťou zodpovedá nominálnej hodnote (5 miliárd eur) spornej záruky (odôvodnenia 52, 54 až 58 a 60 napadnutého rozhodnutia).

46 V druhom rade Komisia v rozpore s tým, čo uviedla v predbežnom rozhodnutí a v rozhodnutí o začatí konania, konštatovala, že je možné preskúmať zlučiteľnosť predmetnej pomoci so spoločným trhom podľa článku 87 ods. 3 písm. b) ES.

47 Komisia uviedla, že táto zmena smerovania bola spôsobená tým, že po prijatí rozhodnutia o začatí konania Komisia v oznámení o uplatnení pravidiel štátnej pomoci na opatrenia prijaté v prospech finančných inštitúcií v súvislosti so súčasnou globálnou finančnou krízou (Ú. v. EÚ C 270, 2008, s. 8, ďalej len „oznámenie o opatreniach prijatých z dôvodu finančnej krízy“), v oznámení nazvanom „Rekapitalizácia finančných inštitúcií v súčasnej finančnej kríze: obmedzenie pomoci na nevyhnutné minimum a opatrenia proti neprimeranému narušeniu hospodárskej súťaže“ (Ú. v. EÚ C 10, 2009, s. 2) a v oznámení o zaobchádzaní so znehodnotenými aktívami konštatovala, že opatrenia na podporu bánk sú vhodné na nápravu hroziacej vážnej poruchy fungovania v hospodárstve Nemecka (odôvodnenia 61 a 62 napadnutého rozhodnutia).

48 Komisia však poukázala na to, že – ako vysvetlila v oznámeniach citovaných v predchádzajúcom bode – zlučiteľnosť pomoci poskytnutej v kontexte finančnej krízy so spoločným trhom sa má posúdiť v súlade s usmerneniami o záchrane a reštrukturalizácii, pri zohľadnení špecifík systémovej krízy na finančných trhoch (odôvodnenie 63 napadnutého rozhodnutia).

49 V treťom rade Komisia preskúmala zlučiteľnosť pomoci so spoločným trhom. Komisia uviedla, že v súlade s usmerneniami o záchrane a reštrukturalizácii musí v prvom rade preskúmať, či existuje plán na reštrukturalizáciu, ktorý umožňuje obnoviť dlhodobú výnosnosť spoločnosti WestLB, ďalej či je pomoc časovo a finančne obmedzená na nevyhnutné minimum a či WestLB prispieva na reštrukturalizačné náklady z vlastných zdrojov a napokon či pomoc nenarúša hospodársku súťaž spôsobom, ktorý je v rozpore so všeobecným záujmom. Komisia navyše pripomenula, že môže príjemcovi pomoci uložiť podmienky (odôvodnenie 65 napadnutého rozhodnutia).

50 V tejto súvislosti Komisia v prvom rade preskúmala opatrenia stanovené v konečnom pláne na reštrukturalizáciu a dospela k záveru, že tieto opatrenia umožňujú obnoviť dlhodobú výnosnosť spoločnosti WestLB (odôvodnenia 66 až 75 napadnutého rozhodnutia).

51 Komisia ďalej jednak konštatovala, že príspevok spoločnosti WestLB na reštrukturalizačné náklady z vlastných zdrojov je značný a čo najväčší, a jednak konštatovala, že výška pomoci je obmedzená na nevyhnutné minimum (odôvodnenia 76 a 79 napadnutého rozhodnutia).

52 Komisia napokon v odôvodneniach 80 až 87 napadnutého rozhodnutia preskúmala, či sú v konečnom pláne na reštrukturalizáciu stanovené opatrenia spôsobilé zabezpečiť čo najväčšie zníženie nepriaznivých účinkov pomoci na konkurentov, a v odôvodnení 88 tohto rozhodnutia dospela k záveru, že vo všeobecnosti sú „vyrovnávacie opatrenia“ v primeranom pomere k účinkom narušenia a tieto účinky sa čo najviac minimalizujú.

53 Vzhľadom na vyššie uvedené Komisia rozhodla, že pomoc je zlučiteľná so spoločným trhom, pokiaľ sa splnia určité podmienky (odôvodnenie 89 napadnutého rozhodnutia).

54 Výrok napadnutého rozhodnutia znie takto:

„*Článok 1*

Pomoc vo forme záruky vo výške 5 miliárd EUR, ktorú plánuje [Spolková republika Nemecko] poskytnúť v prospech [spoločnosti WestLB], je s výhradou podmienok uvedených v článku 2 a v prílohe zlučiteľná so spoločným trhom.

Článok 2

1. [Konečný plán na reštrukturalizáciu] sa musí úplne realizovať vrátane všetkých podmienok uvedených v prílohe a podľa uvedeného časového plánu.

2. Komisia môže… na základe dostatočne odôvodnenej žiadosti [Spolkovej republiky Nemecko]

a) schváliť predĺženie lehôt… alebo

b) za mimoriadnych okolností upustiť od jednej alebo viacerých podmienok…, zmeniť ich alebo nahradiť.

…“

55 Príloha napadnutého rozhodnutia znie takto:

„k článku 2 odsek 1 …

2.1. Vlastníci… predajú WestLB ako celok alebo po častiach… do 31. decembra 2011.

2.2. Vlastníci… vyhlásia ponukové konanie… najneskôr do 31. augusta 2010 a najneskôr do 31. augusta 2011 uzavrú kúpnu zmluvu s nadobúdateľom, aby predaj nadobudol účinnosť najneskôr 31. decembra 2011. Komisia môže v odôvodnených prípadoch súhlasiť s realizáciou priameho predaja alebo konsolidácie krajinských bánk… …

3.1. Na základe skúmanej hodnoty účtovnej súvahy WestLB k 31. decembru 2007… sa celková účtovná súvaha zníži do 31. marca 2010 celkom o 25 % a do 31. marca 2011 celkom o 50 %… …

4.1. Kľúčové činnosti WestLB sa rozdelia a najneskôr do 30. októbra 2009 sa priradia k nasledujúcim… podoblastiam:

a) transakčné bankovníctvo;

b) partnerstvo stredne veľkých podnikov a sporiteľní;

c) podnikoví zákazníci, kapitálový trh, štruktúrované financovanie.

4.2. [Tieto podoblasti] sa predajú spolu alebo samostatne najneskôr do 31. decembra 2011.

4.3. Až do predaja sa nepovoľuje v žiadnej podoblasti… rozšírenie obchodnej činnosti prostredníctvom prikúpenia alebo zlúčenia s inými podnikmi… …

4.5. Pre činnosti na kapitálovom trhu… platia až do predaja nasledujúce obmedzenia: …

4.6. Pre činnosti v oblasti podnikových zákazníkov, štruktúrovaného financovania… platia až do predaja nasledujúce obmedzenia: …

5.1. Všetky ďalej uvedené podiely… sa úplne predajú čo najskôr, najneskôr však do… [roku] 2010: [šestnásť uvedených podielov] …

5.8. V prípade strát WestLB až do predaja neuskutoční žiadne platby za hybridné kapitálové nástroje. Uvedené nástroje sa zúčastnia tiež na stratách, ak sa v súvahe WestLB vykáže strata, a to bez uvoľnenia kapitálových rezerv. …

6.1. WestLB sa predá ako celok alebo po častiach v otvorenom, transparentnom a nediskriminačnom ponukovom konaní, pričom sa dodržia lehoty stanovené v bodoch 2.1 a 2.2 [prílohy napadnutého rozhodnutia].

6.2. Ponukové konanie je otvorené pre každého prípadného domáceho a zahraničného kupujúceho… …

6.4. Príslušný nadobúdateľ:

a) je tretia strana nezávislá od [vlastníkov]…

b) je pravdepodobne schopný získať všetky potrebné povolenia príslušných orgánov…;

c) je na základe svojej finančnej sily, najmä svojho ratingu schopný trvalo zabezpečiť solventnosť [spoločnosti WestLB].

6.5. Úplný predaj rozdelených podoblastí sa uprednostní pred samotným prenesením väčšiny hlasovacích práv… [Toto samotné prenesenie] je prípustné, len ak sa v ponukovom konaní nepredloží žiadna ponuka na úplné prevzatie jednej alebo viacerých podoblastí. [Komisia] bude informovaná pred prijatím ponuky a vyhradzuje si právo predložiť námietku.

6.6. Možnosť priameho predaja… alebo konsolidácia krajinských bánk so súhlasom Komisie ostáva nedotknutá. Doterajší vlastníci sa pritom môžu stať menšinovými vlastníkmi, ak sa odovzdá väčšinová kontrola [spoločnosti WestLB].

6.7. Podoblasti a činnosti, ktoré sa nepredajú…, sa s konečnou platnosťou ukončia k 31. decembru 2011 resp. ukončia sa od tohto dňa podľa lehoty viazanosti príslušných obchodov. …

K článku 2 odsek 2 [napadnutého rozhodnutia] Komisia pri uplatnení doložky o preskúmaní podľa článku 2 ods. 2 [napadnutého rozhodnutia] primerane zohľadní podmienky ponuky a situáciu na kapitálových trhoch.“

8. *Vývoj situácie spoločnosti WestLB po prijatí napadnutého rozhodnutia*

56 Po prijatí napadnutého rozhodnutia sa hodnota portfólia s hodnotou 23 miliárd eur znížila do takej miery, že existencia spornej záruky nepostačovala na to, aby WestLB mohla dodržať zákonné požiadavky týkajúce sa kapitálu. Komisia rozhodnutím zo 7. októbra 2009 predbežne schválila poskytnutie novej záruky v prospech spoločnosti WestLB vo výške 6,4 miliardy eur podľa článku 87 ods. 3 písm. b) ES (štátna pomoc N 531/2009) (Ú. v. EÚ C 305, s. 4). Spolková republika Nemecko sa zaviazala predložiť nové reštrukturalizačné opatrenia do 30. novembra 2009.

57 Dňa 10. decembra 2009 Spolková republika Nemecko oznámila Komisii prísun kapitálu vo výške 3 miliárd eur v prospech spoločnosti WestLB a dodatočnú záruku vo výške jednej miliardy eur, ktorých cieľom bolo previesť na novú „zlú banku“ aktíva v nominálnej hodnote 85,1 miliardy eur. Komisia predbežne schválila tieto nové opatrenia rozhodnutím z 22. decembra 2009.

58 Dňa 15. decembra 2009 Spolková republika Nemecko oznámila Komisii zmenený plán na reštrukturalizáciu (ďalej len „likvidačný plán“).

59 Dňa 20. decembra 2011 Komisia prijala nové rozhodnutie o podporných opatreniach uskutočnených v prospech spoločnosti WestLB od roku 2007 do konca roka 2011 (štátna pomoc C 40/2009 a C 43/2008) (ďalej len „konečné rozhodnutie z roku 2011“). Týmto rozhodnutím Komisia zrušila napadnuté rozhodnutie (článok 3 konečného rozhodnutia z roku 2011). Spoločne preskúmala jednotlivé prísuny kapitálu a záruky poskytnuté v prospech spoločnosti WestLB od roku 2007 do decembra 2011, vrátane spornej záruky, z pohľadu práva štátnej pomoci. Komisia konštatovala, že ide o pomoc na reštrukturalizáciu zlučiteľnú so spoločným trhom podľa článku 87 ods. 3 písm. b) ES, s výhradou realizácie opatrení uvedených v likvidačnom pláne.

Konanie

60 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 13. novembra 2009 žalobca podal žalobu, ktorou sa domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia.

61 Samostatným podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa v ten istý deň sa žalobca domáhal odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia formou predbežného opatrenia. Sudca rozhodujúci o nariadení predbežného opatrenia uznesením z 18. marca 2011, Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband/Komisia (T-457/09 R), tento návrh zamietol a rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne v konaní vo veci samej.

62 Listom z 26. apríla 2012 Komisia oznámila Všeobecnému súdu prijatie konečného rozhodnutia z roku 2011 a konštatovala, že po prijatí tohto rozhodnutia „žalobca už nemá záujem na konaní, ak ho vôbec niekedy mal“. Nevysvetlila však dôvod tohto konštatovania.

63 Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 jeho rokovacieho poriadku (ďalej len „opatrenia na zabezpečenie priebehu konania“) vyzval žalobcu, aby sa vyjadril k dôsledkom pre prejednávanú žalobu, ktoré sa majú vyvodiť z prijatia konečného rozhodnutia z roku 2011.

64 Listom z 11. júna 2012 žalobca tejto žiadosti vyhovel.

65 Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania listom z 28. novembra 2012 požiadal Komisiu, aby predložila pripomienky k listu žalobcu z 11. júna 2012.

66 Komisia tejto žiadosti vyhovela listom z 11. januára 2013. V tomto liste Komisia navrhla, aby Všeobecný súd rozhodol o zastavení konania, pričom svoj návrh odôvodnila.

67 Listom zo 4. apríla 2013 žalobca predložil pripomienky k návrhu Komisie na zastavenie konania.

68 Všeobecný súd rozhodnutím zo 16. októbra 2013 na návrh prvej komory postúpil vec na prejednanie a rozhodnutie prvej rozšírenej komore na základe článku 14 ods. 1 a článku 51 ods. 1 prvého pododseku rokovacieho poriadku.

69 Všeobecný súd (prvá rozšírená komora) uznesením z 24. októbra 2013 rozhodol o spojení konania o návrhu Komisie na zastavenie konania s konaním vo veci samej.

70 Dňa 31. októbra 2013 Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania položil niekoľko písomných otázok účastníkom konania, ktorí na túto žiadosť odpovedali v stanovenej lehote.

71 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (prvá rozšírená komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

72 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 6. decembra 2013.

Návrhy účastníkov konania

73 Žalobca vo svojej žalobe navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

74 Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu ako sčasti neprípustnú a sčasti nedôvodnú,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

75 Vo svojom liste z 26. apríla 2012 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— dal žalobcovi príležitosť vyjadriť sa, či je ochotný vziať žalobu späť,

— ak žalobca nevezme žalobu späť, určil, že žaloba sa stala bezpredmetnou.

76 Vo svojom liste z 11. júna 2012 žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol návrh Komisie, aby Všeobecný súd určil, že spor sa stal bezpredmetným,

— subsidiárne v prípade, ak by Všeobecný súd dospel k záveru, že žaloba proti napadnutému rozhodnutiu sa stala bezpredmetnou, pripustil prispôsobenie jeho žalobných dôvodov a žalobných návrhov a konštatoval, že sa už týkajú čiastočného zrušenia konečného rozhodnutia z roku 2011 v rozsahu, v akom toto rozhodnutie nahrádza napadnuté rozhodnutie.

77 Vo svojom liste z 11. januára 2013 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— rozhodol o zastavení konania,

— zamietol žiadosť o prispôsobenie žalobných dôvodov a žalobných návrhov,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

78 Vo svojom liste zo 4. apríla 2013 žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol návrh Komisie na zastavenie konania,

— v prípade, ak by Všeobecný súd rozhodol o zastavení konania, zaviazal Komisiu na náhradu trov konania,

— nariadil pojednávanie.

Právny stav

1. *O prípustnosti*

O aktívnej legitimácii žalobcu

79 Na úvod treba poukázať na to, že žalobca ako právnická osoba založená podľa verejného práva, ktorá má právnu subjektivitu, môže podať žalobu o neplatnosť podľa článku 230 štvrtého odseku ES, ako to žalobca správne uvádza. Keďže však napadnuté rozhodnutie bolo určené len Spolkovej republike Nemecko, v súlade s týmto ustanovením je potrebné overiť, či sa uvedené rozhodnutie osobne týka žalobcu, pričom treba uviesť, že je nepochybné, že toto rozhodnutie sa priamo týka žalobcu, čo navyše medzi účastníkmi konania nie je sporné.

80 Podľa ustálenej judikatúry môžu iné osoby ako tie, ktorým je rozhodnutie určené, tvrdiť, že sa ich rozhodnutie osobne týka, iba vtedy, keď sa ich dotýka na základe ich určitých osobitných vlastností alebo na základe okolnosti, ktorá ich charakterizuje vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe, a tým ich individualizuje obdobným spôsobom ako osobu, ktorej je rozhodnutie určené (rozsudky Súdneho dvora z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia, 25/62, Zb. s. 197, a z 13. decembra 2005, Komisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Zb. s. I-10737, bod 33).

81 Žalobca tvrdí, že napadnuté rozhodnutie ako celok sa ho osobne týka v zmysle judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode. V tejto súvislosti uvádza viacero pripomienok, ktoré možno zhrnúť do dvoch hlavných tvrdení, ktoré sú založené po prvé na skutočnosti, že sa podieľal na prijatí opatrenia, ktoré Komisia v napadnutom rozhodnutí kvalifikovala ako štátnu pomoc, a po druhé na tom, že je osobitne dotknutý ako vlastník.

82 Komisia poznamenáva, že napadnuté rozhodnutie sa len čiastočne týka žalobcu. V tejto súvislosti poukazuje po prvé na to, že žalobca nemôže založiť svoju aktívnu legitimáciu na svojom postavení ako subjektu, ktorý prijal opatrenie kvalifikované v tomto rozhodnutí ako štátna pomoc. Komisia po druhé poukazuje na to, že žalobcu ako vlastníka sa osobne týkajú len podmienky uvedené v prílohe napadnutého rozhodnutia týkajúce sa povinnosti vlastníkov predať spoločnosť WestLB nezávislej tretej osobe (ďalej len „povinnosť predaja“).

O prvom tvrdení založenom na skutočnosti, že žalobca sa podieľal na prijatí opatrenia, ktoré bolo v napadnutom rozhodnutí kvalifikované ako štátna pomoc

83 Z judikatúry vyplýva, že právne postavenie iného subjektu, než je členský štát, ktorá má právnu subjektivitu a prijal opatrenie, ktoré bolo v konečnom rozhodnutí Komisie kvalifikované ako štátna pomoc (ďalej len „poskytovateľ pomoci“), môže byť týmto rozhodnutím osobne dotknutý, ak mu toto rozhodnutie bráni vo výkone vlastných právomocí spočívajúcich najmä v poskytnutí predmetnej pomoci podľa vlastného uváženia (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 30. apríla 1998, Vlaams Gewest/Komisia, T-214/95, Zb. s. II-717, bod 29, a zo 6. marca 2002, Diputación Foral de Álava a i./Komisia, T-127/99, T-129/99 a T-148/99, Zb. s. II-1275, body 50 a 51).

84 Žalobca tvrdí, že je jednak spolutvorcom opatrenia kvalifikovaného v napadnutom rozhodnutí ako štátna pomoc a jednak prijal toto opatrenie v rámci výkonu vlastných právomocí. Podľa žalobcu mu napadnuté rozhodnutie bráni vo výkone týchto právomocí, ktoré spočívajú v prejednávanom prípade v poskytnutí spornej záruky, podľa vlastného uváženia. Žaloba je teda podľa judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode prípustná.

85 Komisia vo svojich písomnostiach nepoprela, že žalobcu možno považovať za poskytovateľa pomoci preskúmanej v napadnutom rozhodnutí. Poznamenala, že žalobca nemá vlastný záujem, čo mu podľa judikatúry bráni v podaní žaloby v postavení poskytovateľa pomoci. Vo svojej odpovedi na otázky Všeobecného súdu z 31. októbra 2013, ako aj na pojednávaní však Komisia tvrdila, že žalobcu nemožno považovať za poskytovateľa pomoci. Podľa Komisie pomoc preskúmanú v napadnutom rozhodnutí poskytla spoločnosti WestLB len spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko.

86 Z výroku napadnutého rozhodnutia, v ktorom je spomenutá len „záruk[a] vo výške 5 miliárd EUR“ (pozri bod 54 vyššie), vyplýva, že sporná záruka je jediným opatrením, ktoré bolo v tomto rozhodnutí formálne kvalifikované ako štátna pomoc.

87 Je teda potrebné preskúmať, či žalobcu možno považovať za subjekt, ktorý poskytol časť tejto pomoci.

88 V tejto súvislosti treba v prvom rade poukázať na to, že z formálneho hľadiska spornú záruku poskytla vo vzťahu k prípadným nadobúdateľom junior notes spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko a nie ostatní vlastníci (ďalej len „ostatní vlastníci“), pričom účasť ostatných vlastníkov, vrátane žalobcu, v rámci prípadného uplatnenia tejto záruky sa týkala výlučne vnútorných vzťahov medzi vlastníkmi.

89 Hoci teda z odôvodnenia 24 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že nadobúdatelia junior notes by mohli žiadať od spolkovej krajiny Severné Porýnie-Vestfálsko finančnú náhradu, ak by museli znášať straty spojené s poklesom hodnoty týchto cenných papierov, nič v napadnutom rozhodnutí alebo v spise neumožňuje konštatovať, že by mohli žiadať aj nejakú náhradu od ostatných vlastníkov. Účasť ostatných vlastníkov v prípade výkonu spornej záruky je podľa dohôd, ktoré uzavreli vlastníci, obmedzená na poskytnutie náhrady spolkovej krajine Severné Porýnie-Vestfálsko zodpovedajúcej ich podielu na základnom imaní za prvé dve vynaložené miliardy eur a za každú ďalšiu sumu buď na prevod akcií spoločnosti WestLB na uvedenú spolkovú krajinu alebo na dohodnutú náhradu v hotovosti (pozri bod 11 vyššie a odôvodnenie 24 napadnutého rozhodnutia).

90 V tejto súvislosti treba dodať, že samotný žalobca vo svojej odpovedi na otázky Všeobecného súdu z 31. októbra 2013, ako aj na pojednávaní potvrdil, že len spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko prevzala záruku za nominálnu hodnotu junior notes voči majiteľom týchto cenných papierov a že títo majitelia by nemohli požadovať akúkoľvek náhradu od ostatných vlastníkov.

91 Okrem toho z odôvodnení 24 a 26 napadnutého rozhodnutia a z odôvodnenia 20 tretieho odseku predbežného rozhodnutia vyplýva, že zákrok ostatných vlastníkov v prospech spolkovej krajiny Severné Porýnie-Vestfálsko v prípade uplatnenia spornej záruky nie je automatický, ale je potrebné, aby uvedená spolková krajina najprv podala žiadosť o náhradu. Spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko teda zostáva nielen jediným ručiteľom za nominálnu hodnotu junior notes vo vzťahu k majiteľom týchto cenných papierov, ale aj subjektom, ktorý rozhoduje o rozdelení nákladov spojených s prípadným výkonom spornej záruky medzi vlastníkov, pokiaľ budú dodržané maximálne limity zodpovednosti dohodnuté vlastníkmi.

92 Z vecného hľadiska treba ďalej poukázať na to, že – ako účastníci konania uviedli na pojednávaní – WestLB je príjemcom spornej záruky v rozsahu, v akom – podľa tejto spoločnosti – jej operácie opísané v bodoch 9 až 14 vyššie, ktorými bola vytvorená „zlá banka“, umožnili v praxi odstrániť zo svojej účtovnej súvahy aktíva, ktorých hodnota sa značne znížila, a zapísať do nej nové aktíva, konkrétne junior notes, ktorých nominálna hodnota – rovnocenná s nominálnou hodnotou odstránených aktív – bola zaručená. Zatiaľ čo účasť spolkovej krajiny Severné Porýnie-Vestfálsko na spornej záruke mohla v tejto súvislosti poskytnúť spoločnosti WestLB určitú výhodu, účasť ostatných vlastníkov nemožno považovať za základ jej vzniku.

93 Po prvé v rozpore s tým, čo žalobca uviedol na pojednávaní, záväzok ostatných vlastníkov voči spolkovej krajine Severné Porýnie-Vestfálsko, ktorý spočíval v povinnosti čiastočne nahradiť uvedenej spolkovej krajine náklady vzniknuté v prípade výkonu spornej záruky (ďalej len „záväzok ostatných

vlastníkov“), nemožno považovať za „protizáruku“ v prospech majiteľov junior notes, keďže tento záväzok nezahŕňa povinnosť vyplatiť určitý percentuálny podiel nominálnej hodnoty junior notes v prospech uvedených majiteľov v prípade, že dôjde k uplatneniu spornej záruky a spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko ju zároveň nesplní.

94 Po druhé, pokiaľ ide o otázku, či – ako žalobca uviedol na pojednávaní – záväzok ostatných vlastníkov posilňuje platobnú schopnosť spolkovej krajiny Severné Porýnie-Vestfálsko voči majiteľom junior notes, treba poukázať na to, že aj za predpokladu, že by sa preukázalo riziko platobnej neschopnosti spolkovej krajiny Severné Porýnie-Vestfálsko, ktorá je územným celkom, ktorého nezávislosť a výsady verejnej moci vyplývajú z nemeckej ústavy, a že v prípade úpadku by Spolková republika Nemecko nebola podľa svojho vnútroštátneho práva povinná poskytnúť jej finančnú pomoc na pokrytie jej dlhov, nič v spise nenasvedčuje tomu, že existencia záväzku ostatných vlastníkov by mohla zvýšiť hodnotu práva majiteľov junior notes na výkon spornej záruky alebo ich zvýhodniť pred ostatnými veriteľmi uvedenej spolkovej krajiny.

95 Z vyššie uvedeného vyplýva, že – ako tvrdí Komisia – pomoc schválenú v napadnutom rozhodnutí poskytla len spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko, pričom ostatných vlastníkov nemožno považovať za poskytovateľov časti tejto pomoci.

96 Na tomto závere nič nemení žiadne z tvrdení, ktoré žalobca uviedol na pojednávaní.

97 Žalobca v prvom rade tvrdil, že samotná Komisia v napadnutom rozhodnutí kvalifikovala ostatných vlastníkov ako poskytovateľov pomoci.

98 V tejto súvislosti treba po prvé poukázať na to, že otázka, či je žalobca poskytovateľom pomoci, je objektívnou otázkou, ktorá závisí od skutkových okolností opísaných v napadnutom rozhodnutí, ktoré žalobca nespochybňuje, a nie od prípadného posúdenia týchto okolností Komisiou.

99 Po druhé treba poznamenať, že Komisia v rámci napadnutého rozhodnutia nebola povinná presne označiť poskytovateľa pomoci. Ako Komisia správne uviedla na pojednávaní, mohla sa obmedziť na uvedenie dôvodov, pre ktoré sa domnievala, že spornú záruku poskytol štát z verejných prostriedkov. Keďže Spolková republika Nemecko v žiadnom štádiu správneho konania nespochybnila pripísateľnosť spornej záruky štátu a existenciu prevodu verejných prostriedkov, otázka, či ostatných vlastníkov bolo možné považovať za poskytovateľov pomoci, teda bola v kontexte tohto rozhodnutia irelevantná.

100 Po tretie, čo sa týka tohto posúdenia, je síce pravda, že v odôvodnení 23 prvej zarážke napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že sporná záruka je sčasti tvorená „záruk[ou] vlastníkov WestLB podľa ich príslušných podielov na zabezpečenie pohľadávok WestLB až do výšky 2 miliardy EUR voči Phoenix Light“. V odôvodnení 23 štvrtej zarážke napadnutého rozhodnutia Komisia rovnako uviedla, že Phœnix Light platí „poskytovateľovi záruky“ ročnú províziu za ručenie za poskytnutie spornej záruky. Komisia však zároveň v odôvodnení 23 treťom odseku uvedeného rozhodnutia konštatovala, že práve spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko poskytla záruku na junior notes, vďaka ktorej sú tieto cenné papiere bezpečnejšie. Napokon treba pripomenúť, že Komisia vo výroku predbežného rozhodnutia uviedla, že ak by jej plán na reštrukturalizáciu nebol predložený najneskôr 8. augusta 2008, Spolková republika Nemecko sa zaviazala, že „dohoda uzavretá medzi spolkovou krajinou Severné Porýnie-Vestfálsko a spoločnosťou Phœnix Light“ o spornej záruke sa zruší (pozri body 15 a 22 vyššie).

101 V druhom rade žalobca na pojednávaní uviedol, že spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko by nikdy nerozhodla o zaručení nominálnej hodnoty junior notes v prípade neexistencie záväzku ostatných vlastníkov. Tento záväzok bol teda podmienkou *sine qua non* spornej záruky.

102 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že žalobca nepodložil svoje tvrdenie nijakým dôkazom. Nie je teda možné preukázať, či by spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko v prípade neexistencie záväzku ostatných vlastníkov rozhodla o poskytnutí spornej záruky alebo nie.

103 V každom prípade článok 87 ods. 1 ES nerozlišuje podľa dôvodov alebo cieľov štátnych zásahov, ale definuje ich podľa ich účinkov (pozri rozsudok Súdneho dvora z 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisia, C-487/06 P, Zb. s. I-10515, bod 85 a citovanú judikatúru). Preto subjektívne dôvody, ktoré viedli spolkovú krajinu Severné Porýnie-Vestfálsko k tomu, aby sa stala jediným ručiteľom nominálnej hodnoty junior notes vo vzťahu k ich majiteľom, nemajú nijaký vplyv na otázku, či záväzok ostatných vlastníkov zahŕňa značnú výhodu pre spoločnosť WestLB a či ho možno považovať za štátnu pomoc v prospech tejto banky.

104 V treťom rade žalobca na pojednávaní uviedol, že spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko sa stala jediným ručiteľom nominálnej hodnoty junior notes z dôvodu, že to bola jediná možnosť, ktorá z praktického hľadiska prichádzala do úvahy. Podľa žalobcu vzhľadom na to, že tieto cenné papiere sa mali umiestniť na medzinárodné finančné trhy, súvisiaca záruka musela byť z právneho hľadiska jednoduchá a mala umožniť investorom, ktorí by sa nemohli venovať podrobným analýzam v súvislosti s kúpou tohto druhu cenného papiera, jednak ľahko určiť ručiteľa a jednak vyhnúť sa povinnosti obrátiť sa v prípade výkonu záruky na rôznych ručiteľov.

105 V tejto súvislosti treba hneď na úvod zamietnuť tvrdenie, že investori sa nevenujú podrobným analýzam v súvislosti s kúpou cenných papierov na medzinárodných finančných trhoch. Ide o úplne nepodložené tvrdenie, ktoré je tiež málo pravdepodobné, keďže minimálna povinnosť starostlivosti sa musí vyžadovať od každého investora, a to tým skôr v prípade investorov, ktorí sa rozhodnú pôsobiť na medzinárodných finančných trhoch v období vážnej krízy ovplyvňujúcej tieto trhy.

106 Ďalej treba poukázať na to, že tvrdenie žalobcu neumožňuje pochopiť, prečo z hľadiska jednoduchosti pre majiteľov junior notes neprichádzali do úvahy aj iné možnosti.

107 Toto tvrdenie teda neumožňuje pochopiť, prečo by buď poskytnutie solidárnej záruky všetkých vlastníkov na časť nominálnej hodnoty každého cenného papiera, spojenej s výlučnou zárukou spolkovej krajiny Severné Porýnie-Vestfálsko za zvyšnú časť, alebo systém protizáruk, ktorým by ostatní vlastníci súhlasili s prevzatím určitého percentuálneho podielu zodpovednosti uvedenej spolkovej krajiny v prípade platobnej neschopnosti, neumožnili nadobúdateľom junior notes ľahko určiť ručiteľov týchto cenných papierov a obrátiť sa v prípade výkonu záruky len na jedného ručiteľa. Tieto dva alternatívne systémy, ktoré mohli byť spojené s vnútornými dohodami o rozdelení nákladov na prípadný výkon záruky, mohli na rozdiel od záväzku ostatných vlastníkov v prejednávanom prípade zahŕňať dodatočnú výhodu pre majiteľov junior notes.

108 Napokon, otázka, či bol systém zvolený vlastníkmi na zaručenie nominálnej hodnoty junior notes jediným systémom, ktorý prichádzal do úvahy, v každom prípade nemá nijaký vplyv na otázku, či záväzok ostatných vlastníkov poskytol výhodu spoločnosti WestLB, príjemcovi štátnej pomoci určenému Komisiou v napadnutom rozhodnutí. Preto uvedená otázka nemá vplyv ani na otázku, či týchto vlastníkov možno považovať za poskytovateľov predmetnej pomoci.

109 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné konštatovať, že nebolo preukázané, že napadnuté rozhodnutie sa osobne týka žalobcu ako poskytovateľa predmetnej pomoci.

O druhom tvrdení založenom na osobnej dotknutosti žalobcu ako vlastníka

110 Žalobca tvrdí, že napadnuté rozhodnutie sa ho osobne týka ako vlastníka, a to aj pokiaľ ide o všetky podmienky, ktoré sú pripojené k tomuto rozhodnutiu.

111 Komisia uznáva, že povinnosť predaja sa osobne týka žalobcu ako vlastníka. Naopak popiera, že sa ho osobne týkajú ostatné podmienky, ktoré sú pripojené k napadnutému rozhodnutiu.

112 Podľa ustálenej judikatúry, ak osoba, ktorá vlastní časť základného imania spoločnosti, nemôže uplatniť iný záujem na konaní než záujem na konaní tejto spoločnosti dotknutej aktom Únie, môže brániť svoje záujmy dotknuté týmto aktom len ako spoločník danej spoločnosti, ktorá má právo podať žalobu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. júna 2000, Euromin/Rada, T-597/97, Zb. s. II-2419, bod 50; rozsudok Všeobecného súdu z 24. marca 2011, Freistaat Sachsen a Land Sachsen-Anhalt/Komisia, T-443/08 a T-455/08, Zb. s. II-1311, bod 62, a uznesenie Všeobecného súdu z 27. marca 2012, European Goldfields/Komisia, T-261/11, bod 21).

113 Je teda potrebné preskúmať, či má žalobca iný záujem na konaní než záujem spoločnosti WestLB na konaní, pokiaľ ide o zrušenie napadnutého rozhodnutia.

114 Žalobca tvrdí, že jeho záujem na konaní je iný než záujem spoločnosti WestLB na konaní, keďže napadnuté rozhodnutie mu ukladá povinnosť vzdať sa jeho vlastníckeho práva a súhlasiť s radikálnou reštrukturalizáciou tejto banky, vrátane zníženia bilančnej sumy o 50 %, čím sa podstatne zníži hodnota akcií.

115 Na úvod treba poukázať na to, že – ako Komisia sama uznáva – žalobca má iný záujem na konaní než záujem spoločnosti WestLB na konaní, pokiaľ ide o povinnosť predaja.

116 Táto povinnosť sa totiž týka len vlastníkov, ktorí sú nútení v záväzných lehotách vzdať sa svojho vlastníckeho práva k spoločnosti WestLB na to, aby došlo k schváleniu pomoci poskytnutej v prospech tejto banky, ktorá je nevyhnutná na jej reštrukturalizáciu. Naopak WestLB nemusí na základe tejto povinnosti, ktorá sa nedotýka jej majetku a nepodmieňuje jej správanie na trhu, urobiť nič.

117 Pokiaľ však ide o ostatné podmienky, ktoré sú pripojené k napadnutému rozhodnutiu, vrátane podmienok týkajúcich sa zníženia bilančnej sumy spoločnosti WestLB, je potrebné v prvom rade poznamenať, že tieto podmienky sa vzťahujú na obchodnú činnosť tejto banky a na predaj alebo likvidáciu jej majetku. WestLB by sama mohla v rámci žaloby podanej proti napadnutému rozhodnutiu uviesť akékoľvek tvrdenie týkajúce sa protiprávnosti alebo nepotrebnosti týchto podmienok.

118 Ďalej treba poznamenať, že Komisia uvádza – bez toho, aby jej žalobca protirečil –, že práva vlastníka nemeckej akciovej spoločnosti, ktoré sa netýkajú rozhodovania, sú obmedzené jednak na rozdelenie zisku spoločnosti a jednak na získanie prípadného podielu na likvidačnom zostatku v prípade likvidácie podniku. Treba teda vychádzať z toho, že podľa nemeckého práva s postavením akcionára nie sú spojené práva k aktívam podniku. Podmienky týkajúce sa zníženia celkovej bilančnej sumy podniku preto nemôžu ovplyvniť žiadne právo akcionárov.

119 Napokon je potrebné poznamenať, že tvrdenie žalobcu, že každé rozhodnutie prijaté Komisiou, ktoré prípadne môže mať nepriaznivý vplyv na hodnotu akcií akciovej spoločnosti, môžu na Všeobecnom súde napadnúť akcionári tejto spoločnosti, je nezlučiteľné s judikatúrou uvedenou v bode 112 vyššie, a preto ho treba zamietnuť.

120 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba konštatovať, že – pokiaľ ide o podmienky, ktoré sú pripojené k napadnutému rozhodnutiu, iné než povinnosť predaja, vrátane podmienok týkajúcich sa zníženia bilančnej sumy spoločnosti WestLB – záujem žalobcu na konaní sa zhoduje so záujmom spoločnosti WestLB na konaní, a teda napadnuté rozhodnutie sa žalobcu osobne netýka. Naproti tomu toto rozhodnutie sa žalobcu osobne týka v rozsahu, v akom bolo schválenie spornej záruky podmienené dodržaním povinnosti predaja.

Záver o aktívnej legitimácii žalobcu

121 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca má aktívnu legitimáciu na podanie žaloby proti napadnutému rozhodnutiu len v rozsahu, v akom bola k tomuto rozhodnutiu pripojená povinnosť predaja.

122 Žalobné dôvody a tvrdenia uvedené žalobcom na podporu jeho návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia teda možno preskúmať len v rozsahu, v akom majú preukázať protiprávnosť zahrnutia tejto povinnosti do prílohy uvedeného rozhodnutia, a v zostávajúcej časti ich treba zamietnuť ako neprípustné.

O záujme žalobcu na konaní

123 Na úvod treba poukázať na to, že v rámci konečného rozhodnutia z roku 2011 Komisia schválila okrem spornej záruky šesť opatrení pomoci za predpokladu, že bude dodržaný likvidačný plán. Týchto šesť opatrení je vymenovaných v článku 1 ods. 1 písm. b) až g) uvedeného rozhodnutia.

124 Likvidačný plán, ktorý nahrádza konečný plán na reštrukturalizáciu, zahŕňa zánik spoločnosti WestLB a – ako Komisia tvrdí bez toho, aby jej žalobca protirečil – stanovuje:

— vyčlenenie určitých činností spoločnosti WestLB a ich združenie do „Verbundbank“ (bankový zväz), ktorý bude poskytovať služby sporiteľniam spolkovej krajiny Severné Porýnie-Vestfálsko a spolkovej krajiny Brandenbursko a ich klientom,

— predaj veľkého počtu oblastí činnosti a podielov spoločnosti WestLB,

— definitívny prevod všetkých zvyšných portfólií spoločnosti WestLB na novú „zlú banku“ s názvom EAA,

— zriadenie banky na poskytovanie služieb a správu portfólií s predbežným názvom SPM Bank, neskôr Portigon, poverenej poskytovaním služieb pre EEA a Verbundbank,

— obmedzenie všeobecnej bankovej licencie spoločnosti WestLB o niektoré povolenia.

125 Treba teda konštatovať, že – ako Komisia potvrdila na pojednávaní – likvidačný plán zahŕňa riadené rozčlenenie činností spoločnosti WestLB, ako aj prevod časti týchto činností na Verbundbank s cieľom zabezpečiť súvislé poskytovanie určitých služieb považovaných za strategické pre sporiteľne, pre ktoré WestLB ako centrálna banka v čase skutkových okolností zabezpečovala spojenie so svetovými finančnými trhmi.

126 Naproti tomu likvidačný plán nestanovuje celkovú zmenu štruktúry vlastníctva spoločnosti WestLB pred jej likvidáciou ani nezakazuje, aby vlastníci po tejto likvidácii vlastnili akékoľvek podiely v subjektoch, ktoré budú pokračovať v činnostiach spoločnosti WestLB, teda vo Verbundbank, v EEA alebo v banke na poskytovanie služieb a správu portfólií s predbežným názvom SPM Bank, neskôr Portigon.

127 V tejto súvislosti Komisia uvádza – bez toho, aby jej žalobca protirečil –, že jednak Helaba prevzala 1. júla 2012 spoločnosť Verbundbank a jednak podľa dohody o prevode spoločnosti Verbundbank na spoločnosť Helaba sa žalobca stal akcionárom spoločnosti Helaba, a teda nepriamo spoluvlastníkom spoločnosti Verbundbank.

128 Vzhľadom na tieto skutkové okolnosti treba preskúmať návrh Komisie na zastavenie konania založený na tom, že žalobca v dôsledku prijatia konečného rozhodnutia z roku 2011 stratil záujem na podaní žaloby proti napadnutému rozhodnutiu.

129 Podľa ustálenej judikatúry sa záujem žalobcu na konaní vzhľadom na predmet žaloby posudzuje podľa stavu ku dňu podania žaloby, inak je žaloba neprípustná. Okrem toho musí záujem žalobcu na dosiahnutí uspokojenia pretrvávať až do vyhlásenia rozhodnutia súdu, inak sa konanie musí zastaviť (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora zo 16. decembra 1963, Forges de Clabecq/ Vysoký úrad, 14/63, Zb. s. 719, 748, a zo 7. júna 2007, Wunenburger/Komisia, C-362/05 P, Zb. s. I-4333, bod 42).

130 V súlade s ustálenou judikatúrou sa konanie o návrhu na vyhlásenie neplatnosti zastaví, ak žalobca stratil záujem na vyhlásení neplatnosti napadnutého aktu z dôvodu skutočnosti, ktorá nastala v priebehu konania a ktorá má za následok to, že vyhlásenie neplatnosti tohto aktu už nemôže mať samo osebe právne dôsledky (pozri rozsudok Všeobecného súdu z 9. septembra 2011, Dow AgroSciences a i./Komisia, T-475/07, Zb. s. II-5937, bod 67 a citovanú judikatúru).

131 Ako však žalobca správne uvádza, žalobca môže aj naďalej preukázať záujem na vyhlásení neplatnosti zrušeného aktu vtedy, ak zrušenie neprináša rovnaké právne účinky ako prípadné vyhlásenie neplatnosti Všeobecným súdom. Zrušenie aktu inštitúcie totiž nepredstavuje uznanie jeho nezákonnosti a má účinky *ex nunc*, zatiaľ čo jeho vyhlásenie za neplatný má účinky *ex tunc* (pozri rozsudok Dow AgroSciences a i./Komisia, už citovaný v bode 130 vyššie, bod 68 a citovanú judikatúru).

132 V prípade, ak je akt vyhlásený za neplatný, je inštitúcia, ktorá akt vydala, navyše povinná prijať opatrenia, ktoré sú spojené s výkonom rozsudku. Tieto opatrenia sa vzťahujú predovšetkým na odstránenie účinkov nezákonnosti konštatovaných v rozsudku, ktorým bola vyhlásená neplatnosť. Dotknutú inštitúciu tak možno priviesť k uskutočneniu primeranej nápravy postavenia žalobcu alebo k tomu, aby sa predišlo prijatiu rovnakého aktu (pozri rozsudok Dow AgroSciences a i./Komisia, už citovaný v bode 130 vyššie, bod 69 a citovanú judikatúru).

133 Ako bolo uvedené v bode 59 vyššie, napadnuté rozhodnutie, a teda aj všetky podmienky, ktoré k nemu boli pripojené, boli zrušené konečným rozhodnutím z roku 2011. Komisia však nevzala napadnuté rozhodnutie späť. Preto malo napadnuté rozhodnutie aj naďalej právne účinky na právne postavenie žalobcu v období od okamihu nadobudnutia jeho účinnosti do okamihu jeho zrušenia (od 12. mája 2009 do 20. decembra 2011). Ako žalobca správne uvádza, napadnuté rozhodnutie mu počas tohto obdobia osobitne ukladalo povinnosť, aby sa vzdal svojho podielu v spoločnosti WestLB. Vyhlásenie napadnutého rozhodnutia za neplatné tak môže samo osebe ovplyvniť právne postavenie žalobcu, v dôsledku čoho si žalobca zachoval záujem na podaní žaloby (pozri v tomto zmysle rozsudok Dow AgroSciences a i./Komisia, už citovaný v bode 130 vyššie, bod 70).

134 Komisia v podstate uvádza dve tvrdenia s cieľom spochybniť tento záver.

135 Po prvé Komisia zdôrazňuje, že povinnosť predaja nebola vykonaná, lebo nebolo možné nájsť kupujúceho pre spoločnosť WestLB, a už nie je uvedená v likvidačnom pláne, pričom žalobca sa dokonca stal spoluvlastníkom spoločnosti Helaba, a teda aj spoločnosti Verbundbank. Podľa Komisie z toho vyplýva, že prípadné vyhlásenie napadnutého rozhodnutia za neplatné by nezmenilo právne postavenie žalobcu, pokiaľ ide o povinnosť predaja. Vzhľadom na to, že žaloba je prípustná len v rozsahu, v akom sa týka tejto povinnosti, by však žalobca nemohol získať nijakú výhodu, ak by sa žalobe vyhovelo.

136 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že žalobca bol viazaný povinnosťou predaja počas obdobia dlhšieho ako dva roky. Je pravda, že uvedená povinnosť nebola v praxi vykonaná. Žalobca si však zachoval záujem domáhať sa vyhlásenia napadnutého rozhodnutia za neplatné v rozsahu, v akom bola k uvedenému rozhodnutiu pripojená táto povinnosť.

137 Žalobca si totiž môže zachovať záujem na zrušení aktu, ktorý nebol vykonaný a ktorý sa ho priamo týka, aby dosiahol konštatovanie súdu Únie o nezákonnosti, ktorá mu bola spôsobená, pričom takéto konštatovanie môže slúžiť ako základ prípadnej žaloby o náhradu škody podanej s cieľom získať

primeranú náhradu ujmy spôsobenej napadnutým aktom (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. marca 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise a Shanghai Adeptech Precision/Rada, T-299/05, Zb. s. II-565, bod 53 a citovanú judikatúru).

138 O taký prípad ide v prejednávanej veci, keďže žalobca vynaložil náklady so zreteľom na predaj svojho podielu v spoločnosti WestLB, aj keď sa tento predaj napokon neuskutočnil. V rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, jednak tieto náklady dostatočne priamo vyplývajú z napadnutého rozhodnutia a jednak napriek rôznym rozhodnutiam prijatým vo vzťahu k spoločnosti WestLB v dôsledku finančnej krízy nie je dôvod domnievať sa, že by bolo nemožné primerane určiť časť nákladov, ktoré vynaložil žalobca, týkajúcu sa úsilia spojeného s predajom, ktorý mal uskutočniť.

139 V tomto kontexte si žalobca zachováva záujem na konštatovaní nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, pretože toto konštatovanie bude jednak zaväzovať súd Únie v súvislosti so žalobou o náhradu škody a jednak môže predstavovať základ prípadného mimosúdneho rokovania medzi Komisiou a žalobcom vedeného s cieľom nahradiť ujmu, ktorú utrpel (pozri v tomto zmysle rozsudok Shanghai Excell M&E Enterprise a Shanghai Adeptech Precision/Rada, už citovaný v bode 137 vyššie, bod 55 a citovanú judikatúru).

140 Okrem toho by prijatie tvrdenia Komisie viedlo k pripusteniu, že akty prijaté inštitúciami, ktoré boli zrušené po podaní žaloby o neplatnosť, ale predtým, ako Všeobecný súd môže vyhlásiť relevantný rozsudok, unikajú akémukoľvek súdnemu preskúmaniu, ak neboli vykonané. Treba pritom konštatovať, že takáto situácia by bola nezlučiteľná so zmyslom článku 263 ZFEÚ, podľa ktorého Súdny dvor preskúmava zákonnosť aktov prijatých spoločne Európskym parlamentom a Radou, aktov Rady, Komisie a Európskej centrálnej banky (ECB) okrem odporúčaní a stanovísk a preskúmava aj zákonnosť aktov Európskeho parlamentu, ktoré majú právne účinky vo vzťahu k tretím stranám. Ak je totiž Únia spoločenstvom práva, jej členské štáty a inštitúcie nemôžu unikať kontrole súladu ich aktov so základným ústavným dokumentom, ktorým je Zmluva, a s právom, ktoré z tejto Zmluvy vyplýva (pozri v tomto zmysle rozsudok Shanghai Excell M&E Enterprise a Shanghai Adeptech Precision/Rada, už citovaný v bode 137 vyššie, body 56 a 57).

141 Treba teda zamietnuť prvé tvrdenie uvedené Komisiou s cieľom spochybniť záver, že žalobca si zachoval záujem na konaní.

142 Po druhé Komisia tvrdí, že žalobca už nemá záujem na podaní žaloby proti napadnutému rozhodnutiu, keďže všetky škodlivé účinky na jeho právnu situáciu, ktoré mohli vyvolať podmienky pripojené k tomuto rozhodnutiu, vyvoláva aj konečné rozhodnutie z roku 2011.

143 V tejto súvislosti stačí uviesť, že v rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, konečné rozhodnutie z roku 2011 nevyvoláva všetky škodlivé účinky uvedené v predchádzajúcom bode. Toto rozhodnutie neukladá žalobcovi povinnosť predaja, a teda mu dovoľuje vlastniť v zásade akékoľvek podiely na odčlenených činnostiach spoločnosti WestLB.

144 Druhé tvrdenie uvedené Komisiou s cieľom spochybniť záver, že žalobca si zachoval záujem na konaní, sa preto tiež musí zamietnuť.

145 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je potrebné dospieť k záveru, že žalobca si zachoval záujem na konaní. Návrh Komisie na zastavenie konania sa preto musí zamietnuť.

146 Nie je teda potrebné skúmať návrh na prispôsobenie žalobných dôvodov a žalobných návrhov v dôsledku prijatia konečného rozhodnutia z roku 2011 podaný žalobcom pre prípad, ak by Všeobecný súd dospel k záveru, že žaloba proti napadnutému rozhodnutiu sa stala bezpredmetnou.

2. *O veci samej*

Úvodné pripomienky

147 Žalobca uvádza na podporu svojej žaloby osem žalobných dôvodov. Tieto žalobné dôvody sú založené na porušení po prvé zásady kolegiality, po druhé článku 87 ods. 1 ES, keďže nebolo preskúmané narušenie hospodárskej súťaže spôsobené spornou zárukou, po tretie článku 87 ods. 3 písm. b) ES, po štvrté zásady proporcionality, po piate zásady rovnosti zaobchádzania, po šieste článku 295 ES, po siedme článku 7 ods. 4 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [88] ES (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339) a po ôsme povinnosti odôvodnenia.

148 Komisia popiera opodstatnenosť všetkých týchto žalobných dôvodov.

149 Ako bolo uvedené v bode 122 vyššie, žalobné dôvody uvedené žalobcom sú prípustné len v rozsahu, v akom majú preukázať protiprávnosť zahrnutia povinnosti predaja do prílohy napadnutého rozhodnutia.

150 Žalobca namieta protiprávnosť tohto zahrnutia v rámci štvrtého, piateho, šiesteho, siedmeho a ôsmeho žalobného dôvodu. V rámci tých istých žalobných dôvodov však uvádza aj tvrdenia týkajúce sa zákonnosti ostatných podmienok uvedených v prílohe napadnutého rozhodnutia. Keďže tieto tvrdenia sú neprípustné, je potrebné ich hneď na úvod zamietnuť.

151 Ďalej treba poukázať na to, že povinnosť predaja by nemohla byť zahrnutá do prílohy napadnutého rozhodnutia v súlade s právom, ak by toto rozhodnutie bolo prijaté v rozpore so zásadou kolegiality, s článkom 87 ods. 3 písm. b) ES, s článkom 87 ods. 1 ES a povinnosťou odôvodnenia, pokiaľ ide o obmedzenie hospodárskej súťaže spôsobené spornou zárukou, čo žalobca tvrdí v rámci prvých troch žalobných dôvodov. Treba teda konštatovať, že tieto žalobné dôvody sú tiež prípustné a musia sa preskúmať.

152 Je teda potrebné preskúmať:

— po prvé prvý žalobný dôvod založený na porušení zásady kolegiality,

— po druhé tretí žalobný dôvod založený na porušení článku 87 ods. 3 písm. b) ES,

— po tretie druhý žalobný dôvod založený na porušení článku 87 ods. 1 ES,

— po štvrté ôsmy žalobný dôvod založený na porušení povinnosti odôvodnenia,

— po piate štvrtý, piaty, šiesty a siedmy žalobný dôvod založený na porušení zásady proporcionality, zásady rovnosti zaobchádzania, článku 295 ES a článku 7 ods. 4 nariadenia č. 659/1999.

153 Napokon je potrebné preskúmať v rámci druhého žalobného dôvodu niektoré tvrdenia uvedené v ôsmom žalobnom dôvode týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o prípadné účinky spornej záruky na hospodársku súťaž.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady kolegiality

154 Žalobca v žalobe tvrdí, že napadnuté rozhodnutie neprijalo kolégium komisárov, ale len člen Komisie poverený v čase skutkových okolností otázkami hospodárskej súťaže, konkrétne pani N. Kroes, čo predstavuje porušenie zásady kolegiality vyplývajúcej z článku 219 ES a článku 1 Rokovacieho poriadku Komisie [K(2000) 3614] (Ú. v. ES L 308, 2000, s. 26; Mim. vyd. 01/003, s. 213).

155 Ako však Komisia správne uvádza, zo správy riaditeľa kancelárie sekretariátu Komisie z 12. mája 2009 o prijatí určitých rozhodnutí Komisie v ten istý deň (SEK 2009 663/2002) vyplýva, že napadnuté rozhodnutie prijalo písomným postupom kolégium komisárov, a nie pani Kroes.

156 Žalobca v replike uznáva, že správa riaditeľa kancelárie sekretariátu Komisie uvedená v predchádzajúcom bode je dôkazom o prijatí napadnutého rozhodnutia písomným postupom. Trvá však na tomto žalobnom dôvode a uvádza dve nové tvrdenia (ďalej len „nové tvrdenia“).

157 V prvom rade žalobca tvrdí, že písomný postup „trvá zvyčajne päť dní“. Komisia však zaslala nemeckú verziu napadnutého rozhodnutia spoločnosti WestLB 6. mája 2009. Podľa žalobcu z dvoch e-mailov zo 6. a 7. mája 2009 vyplýva, že znenie tohto rozhodnutia bolo prepracované 7. mája 2009. Žalobca tvrdí, že preto nechápe, „ktoré znenie bolo prijaté [písomným postupom] a kedy k tomu došlo“. Žiada Komisiu, aby v tejto súvislosti „poskytla potrebné vysvetlenia“.

158 V druhom rade žalobca tvrdí, že „dôkaz o uskutočnení písomného postupu nevysvetľuje…, prečo rozhodnutie, ktoré sa malo predložiť… na zasadnutí Komisie z 13. mája 2009, bolo zrazu predložené o deň skôr“. Uvádza, že z e-mailu nemeckého ministerstva hospodárstva z 11. mája 2009 vyplýva, že Komisia rozhodla o tejto zmene „s cieľom odľahčiť stredu, čo je deň, v ktorý sa malo prijať veľa rozhodnutí“. Žalobca z toho vyvodzuje, že prijatie napadnutého rozhodnutia bolo plánované na zasadnutie z 13. mája 2009 a nemalo sa uskutočniť písomným postupom. Okrem toho žalobca tvrdí, že tento postup sa má používať len na prijímanie rozhodnutí týkajúcich sa bežného riadenia. Je teda vylúčené, aby sa použil na prijatie rozhodnutia, ktoré zahŕňa povinnosť predaja.

159 Komisia tvrdí, že nové tvrdenia sú neprípustné, keďže ide o uvedenie nových dôvodov v štádiu repliky. V každom prípade sú tieto tvrdenia zjavne nedôvodné.

160 Z ustanovení článku 44 ods. 1 písm. c) v spojení s článkom 48 ods. 2 rokovacieho poriadku vyplýva, že žaloba musí obsahovať predmet konania a zhrnutie dôvodov, na ktorých je návrh založený, a že uvádzanie nových dôvodov je prípustné počas konania len vtedy, ak sú tieto dôvody založené na nových právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania (rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. marca 2007, France Télécom/Komisia, T-340/04, Zb. s. II-573, bod 164).

161 Dôvod, ktorý predstavuje rozšírenie dôvodu skôr uvedeného priamo alebo implicitne v návrhu na začatie konania a ktorý má úzky vzťah s týmto dôvodom, musí však byť vyhlásený za prípustný (rozsudky Súdu prvého stupňa z 19. septembra 2000, Dürbeck/Komisia, T-252/97, Zb. s. II-3031, bod 39, a z 10. apríla 2003, Travelex Global and Financial Services a Interpayment Services/Komisia, T-195/00, Zb. s. II-1677, bod 34).

162 Žalobca už nespochybňuje napadnuté rozhodnutie z dôvodu, že ho neprijalo kolégium komisárov, ako to tvrdil v žalobe. V nových tvrdeniach však naďalej tvrdí, že napadnuté rozhodnutie nebolo skutočne alebo platne prijaté kolégiom komisárov. Treba teda konštatovať, že medzi pôvodným žalobným dôvodom a novými tvrdeniami existuje dostatočne úzka väzba, takže tieto tvrdenia sú prípustné.

163 Nové tvrdenia teda treba preskúmať z vecného hľadiska.

164 V prvom novom tvrdení žalobca v podstate tvrdí, že jednak konečné znenie napadnutého rozhodnutia nebolo včas oznámené členom Komisie a jednak Komisia by mala uviesť, či konečné znenie napadnutého rozhodnutia bolo skutočne prijaté písomným postupom.

165 Pokiaľ ide o prvú otázku, treba poukázať na to, že žalobca len uvádza, že písomný postup „trvá zvyčajne päť dní“ a že Komisia prepracovávala znenie napadnutého rozhodnutia do 7. mája 2009. Článok 12 Rokovacieho poriadku Komisie, ktorý stanovuje možnosť, aby Komisia prijala návrh jedného alebo viacerých jej členov písomným postupom, však nestanovuje lehotu, v ktorej majú mať členovia Komisie k dispozícii znenie predmetného návrhu, skôr než ho možno prijať. Druhý odsek

tohto článku len stanovuje, že „znenie návrhu sa zašle v písomnej forme všetkým členom Komisie… s uvedením lehoty, počas ktorej môžu títo vyjadriť akékoľvek výhrady alebo zmeny, ktoré navrhujú vykonať“.

166 Okrem toho je potrebné konštatovať, že Komisia v duplike – bez toho, aby jej žalobca protirečil – uviedla, že zmeny vykonané v znení rozhodnutia sa týkali len nepatrných zmien v nemeckom znení v porovnaní so znením vypracovaným v použitom pracovnom jazyku, teda v angličtine.

167 V dôsledku toho sa tvrdenie, že pred prijatím napadnutého rozhodnutia bola členom Komisie poskytnutá príliš krátka lehota na jeho preskúmanie, musí zamietnuť.

168 Pokiaľ ide o druhú otázku, stačí poukázať na to, že Komisia už spresnila, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté v konečnom znení písomným postupom 12. mája 2009. Potvrdzuje to správa riaditeľa kancelárie sekretariátu Komisie uvedená v bode 155 vyššie a žalobca to nepopiera.

169 Prvé nové tvrdenie teda treba zamietnuť ako nedôvodné.

170 V druhom novom tvrdení žalobca v podstate tvrdí, že na prijatie napadnutého rozhodnutia sa nemal použiť písomný postup, keďže tento postup je vyhradený pre prijímanie rozhodnutí týkajúcich sa bežného riadenia.

171 V tejto súvislosti stačí porovnať znenie článkov 13 a 14 Rokovacieho poriadku Komisie, podľa ktorých sú postupy splnomocnenia a delegovania vyhradené pre prijímanie riadiacich alebo správnych opatrení, s článkom 12 uvedeného rokovacieho poriadku, ktorý neobsahuje také obmedzenie v súvislosti s písomným postupom.

172 V rozpore s tým, čo uvádza žalobca, na tomto závere nič nemenia vysvetlivky k Rokovaciemu poriadku Komisie uvedené na internetovej stránke Komisie, ktoré žalobca pripojil k replike. Ako Komisia správne uvádza, tieto vysvetlivky nie sú právne záväzné, ako je uvedené v ich samotnom znení. Okrem toho je v týchto vysvetlivkách spomenuté, že „[písomný postup, postup splnomocnenia a postup delegovania] sú vo väčšine prípadov určené na odbremenenie kolégia od rozhodnutí týkajúcich sa riadenia bežných vecí, ktoré si nevyžadujú diskusiu“, čo vôbec neznamená, že je vylúčené, aby sa písomný postup používal na prijímanie rozhodnutí, ktoré sa netýkajú riadenia bežných vecí.

173 Z vyššie uvedeného vyplýva, že druhé nové tvrdenie je tiež nedôvodné.

174 Tento žalobný dôvod preto treba zamietnuť.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 87 ods. 3 písm. b) ES

175 Žalobca pripomína, že Komisia schválila poskytnutie spornej záruky v prospech spoločnosti WestLB podľa článku 87 ods. 3 písm. b) ES, a tvrdí, že sa pri uplatňovaní tohto ustanovenia dopustila nesprávneho posúdenia.

176 Žalobca v tejto súvislosti uvádza viaceré tvrdenia, ktoré možno rozdeliť do dvoch častí, pričom prvá časť je hlavná a druhá časť je subsidiárna. Tieto časti sú založené na tom, že Komisia nesprávne konštatovala, že cieľ článku 87 ods. 3 písm. b) ES je porovnateľný s cieľom článku 87 ods. 3 písm. c) ES a s cieľom usmernení o záchrane a reštrukturalizácii, a na tom, že Komisia v napadnutom rozhodnutí nesprávne uložila prísnejšie podmienky, než aké by bolo možné uložiť na základe uplatnenia týchto usmernení v spojení s článkom 87 ods. 3 písm. c) ES.

O prvej, hlavnej časti založenej na tom, že Komisia nesprávne konštatovala, že cieľ článku 87 ods. 3 písm. b) ES je porovnateľný s cieľom článku 87 ods. 3 písm. c) ES a s cieľom usmernení o záchrane a reštrukturalizácii

177 Žalobca tvrdí, že Komisia pri skúmaní zlučiteľnosti spornej záruky so spoločným trhom podľa článku 87 ods. 3 písm. b) ES konštatovala, že cieľ tohto ustanovenia je porovnateľný jednak s cieľom článku 87 ods. 3 písm. c) ES a jednak s cieľom usmernení o záchrane a reštrukturalizácii. To predstavuje závažné nesprávne posúdenie.

178 Žalobca uvádza v rámci tejto časti v podstate dve výhrady, ktoré Komisia spochybňuje. Prvá výhrada je založená na tom, že cieľ spočívajúci v náprave poruchy fungovania v hospodárstve členského štátu je vždy v súlade so spoločným záujmom. Druhá výhrada je založená na existencii dvojnásobného nesprávneho posúdenia, ktorého sa Komisia dopustila v napadnutom rozhodnutí tým, že nerešpektovala cieľ článku 87 ods. 3 písm. b) ES, keďže preskúmala zlučiteľnosť spornej záruky so spoločným trhom z hľadiska usmernení o záchrane a reštrukturalizácii, a tým, že v každom prípade nestanovila pre schválenie spornej záruky menej prísne podmienky, než aké by bolo možné vyžadovať na základe článku 87 ods. 3 písm. c) ES.

– O prvej výhrade založenej na tom, že cieľ spočívajúci v náprave poruchy fungovania v hospodárstve členského štátu je vždy v súlade so spoločným záujmom

179 Žalobca tvrdí, že cieľom článku 87 ods. 3 písm. c) ES je v prípadoch, na ktoré sa vzťahujú usmernenia o záchrane a reštrukturalizácii ES, pomôcť podniku, ktorý má ťažkosti v zdravom hospodárskom prostredí. Existencia tohto prostredia je dôvodom, prečo jednak podľa tohto ustanovenia nemožno schváliť pomoc, ktorá môže ovplyvniť podmienky obchodovania v rozsahu, ktorý odporuje spoločnému záujmu, a jednak Komisia musí zaručiť, aby boli účinky schválenej pomoci na hospodársku súťaž čo najmenšie. Naproti tomu cieľom článku 87 ods. 3 písm. b) ES je napraviť poruchu celého hospodárstva. To je vždy v súlade so spoločným záujmom a je to nevyhnutná podmienka existencie efektívnej hospodárskej súťaže. Žalobca z toho vyvodzuje, že pre schválenie pomoci, na ktorú sa vzťahuje toto ustanovenie, nemôžu platiť podmienky, ktorých cieľom je ochrana hospodárskej súťaže.

180 V tejto súvislosti treba na úvod poukázať na to, že Komisia v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že cieľom spornej záruky bolo umožniť reštrukturalizáciu spoločnosti WestLB, čo bolo z dôvodu systémového významu tejto spoločnosti nevyhnutné na nápravu vážnej poruchy fungovania v nemeckom hospodárstve spôsobenej významnou finančnou krízou, čo žalobca nepopiera.

181 Pokiaľ túto výhradu možno vykladať tak, že znamená, že Komisia po tom, čo konštatovala, že cieľom spornej záruky je napraviť vážnu poruchu fungovania v nemeckom hospodárstve, bola povinná považovať ju za zlučiteľnú so spoločným trhom a nemohla vyžadovať na jej schválenie splnenie určitých podmienok, treba ďalej v prvom rade poukázať na to, že zo samotného znenia článku 87 ods. 3 písm. b) ES vyplýva, že keď Komisia konštatuje – tak ako v prejednávanom prípade – že štátna pomoc je určená na nápravu vážnej poruchy fungovania v nemeckom hospodárstve členského štátu, z toho dôvodu ešte nie je povinná konštatovať, že táto pomoc je zlučiteľná so spoločným trhom.

182 Na rozdiel od pomoci, ktorá spadá pod výnimky zo všeobecného zákazu štátnej pomoci stanovené v článku 87 ods. 2 ES, ktorá podľa tohto ustanovenia „je“ zlučiteľná so spoločným trhom, totiž článok 87 ods. 3 ES stanovuje, že určité kategórie pomoci, vrátane pomoci na nápravu vážnej poruchy fungovania v hospodárstve členského štátu, „možno“ považovať za zlučiteľné s týmto trhom.

183 Okrem toho podľa ustálenej judikatúry priznáva článok 87 ods. 3 ES Komisii diskrečnú právomoc, ktorej výkon si vyžaduje hodnotenia hospodárskej a sociálnej povahy, ktoré sa musia uskutočniť v kontexte Spoločenstva (rozsudky Súdneho dvora zo 17. septembra 1980, Philip Morris/Komisia, 730/79, Zb. s. 2671, bod 24; z 24. februára 1987, Deufil/Komisia, 310/85, Zb. s. 901, bod 18, a zo 14. januára 1997, Španielsko/Komisia, C-169/95, Zb. s. I-135, bod 18).

184 Preto rozdiel vo formulácii medzi článkom 87 ods. 3 písm. c) ES, ktorý dovoľuje schváliť pomoc určitého druhu, pokiaľ táto pomoc „nepriaznivo neovplyvní podmienky obchodu tak, že by to bolo v rozpore so spoločným záujmom“, a článkom 87 ods. 3 písm. b) ES, ktorý nestanovuje takú podmienku, zdôraznený žalobcom, nemôže viesť k záveru, že Komisia nemôže posúdiť vplyv pomoci schválenej podľa tohto posledného uvedeného ustanovenia na jeden alebo viaceré relevantné trhy v celej Únii (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. júla 1995, AITEC a i./Komisia, T-447/93 až T-449/93, Zb. s. II-1971, body 138 až 143; pozri tiež analogicky rozsudok Španielsko/Komisia, už citovaný v bode 183 vyššie, bod 17).

185 Napokon právomoc Komisie podľa článku 88 ods. 2 prvého pododseku ES rozhodnúť, že pomoc nezlučiteľná so znením článku 87 ES sa „upraví“, nevyhnutne znamená, že k rozhodnutiu, ktorým sa schvaľuje pomoc podľa článku 87 ods. 3 písm. c) ES, môžu byť pripojené podmienky, ktoré majú zaručiť, aby pomoc nepriaznivo neovplyvnila podmienky obchodu tak, že by to bolo v rozpore so spoločným záujmom (rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. septembra 1995, TWD/Komisia, T-244/93 a T-486/93, Zb. s. II-2265, body 53 až 55).

186 Treba teda konštatovať, že článok 87 ods. 3 písm. b) ES nebráni Komisii, aby podmienila schválenie spornej záruky dodržaním podmienok.

187 Pokiaľ ide o otázku, či tieto podmienky môžu mať za cieľ nápravu účinkov schválenej pomoci na hospodársku súťaž, stačí poukázať na to, že z odôvodnení 68 a 69 napadnutého rozhodnutia, ktoré sa vzťahujú na povinnosť predaja, a z ich umiestnenia v rámci časti napadnutého rozhodnutia venovanej skúmaniu opatrení stanovených v konečnom pláne na reštrukturalizáciu, ktoré umožňovali zabezpečiť dlhodobú výnosnosť spoločnosti WestLB, vyplýva, že schválenie spornej záruky nebolo podmienené dodržaním povinnosti predaja, aby boli jeho účinky na hospodársku súťaž čo najmenšie, ale aby sa zabezpečila výnosnosť spoločnosti WestLB.

188 Prvú výhradu treba teda zamietnuť.

– O druhej výhrade založenej na existencii dvojnásobného nesprávneho posúdenia, ktorého sa Komisia dopustila v napadnutom rozhodnutí tým, že nerešpektovala cieľ článku 87 ods. 3 písm. b) ES, keďže preskúmala zlučiteľnosť spornej záruky so spoločným trhom z hľadiska usmernení o záchrane a reštrukturalizácii, a tým, že v každom prípade nestanovila pre schválenie spornej záruky menej prísne podmienky, než aké by bolo možné vyžadovať na základe článku 87 ods. 3 písm. c) ES

189 Po prvé žalobca tvrdí, že Komisia nerešpektovala cieľ článku 87 ods. 3 písm. b) ES, keďže preskúmala zlučiteľnosť spornej záruky so spoločným trhom z hľadiska usmernení o záchrane a reštrukturalizácii, hoci konštatovala, že táto záruka môže napraviť vážnu porucha fungovania v nemeckom hospodárstve. Po druhé žalobca tvrdí, že pre schválenie pomoci na základe článku 87 ods. 3 písm. b) ES musia v každom prípade platiť menej prísne podmienky než pre schválenie pomoci na základe článku 87 ods. 3 písm. c) ES.

190 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že – ako bolo uvedené v bode 183 vyššie – podľa ustálenej judikatúry má Komisia v súvislosti s článkom 87 ods. 3 ES širokú právomoc voľnej úvahy. Preskúmanie súdom Únie sa teda musí obmedziť na overenie dodržania procesných predpisov a povinnosti odôvodnenia, ako aj vecnej správnosti zistených skutkových okolností, absencie zjavne

nesprávneho posúdenia a zneužitia právomoci. Súdu Únie neprináleží, aby nahradil ekonomické posúdenie Komisie svojím vlastným posúdením (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júla 2002, HAMSA/Komisia, T-152/99, Zb. s. II-3049, bod 48 a citovanú judikatúru).

191 V rámci tejto širokej právomoci voľnej úvahy je Komisia oprávnená použiť kritériá, ktoré považuje za najvhodnejšie na posúdenie, či pomoc možno považovať za zlučiteľnú so spoločným trhom, pokiaľ sú relevantné z hľadiska článku 3 písm. g) ES a článku 87 ES, ako aj spresniť tieto kritériá v usmerneniach, ktoré sú v súlade so Zmluvou. Prijatie takých usmernení Komisiou vyplýva z výkonu jej právomoci voľnej úvahy a má za následok len obmedzenie tejto právomoci samotnou Komisiou pri dodržaní zásady rovnosti zaobchádzania. Na Komisiu pri posudzovaní jednotlivého prípadu pomoci na základe takých usmernení, ktoré už skôr prijala, nemožno hľadieť tak, že prekračuje hranice svojej voľnej úvahy alebo že upúšťa od jej výkonu. Komisia si zachováva svoju právomoc zrušiť alebo zmeniť tieto usmernenia, pokiaľ to okolnosti vyžadujú. Okrem toho sa tieto usmernenia týkajú vymedzeného sektora a sú zdôvodnené snahou sledovať ňou vytýčenú politiku (pozri v tomto zmysle rozsudok Vlaams Gewest/Komisia, už citovaný v bode 83 vyššie, bod 89).

192 V tejto súvislosti treba v prvom rade poukázať na to, že Komisia oznámila členským štátom pred prijatím napadnutého rozhodnutia usmernenia, ktoré zamýšľala uplatňovať na základe právomocí, ktoré jej priznáva článok 87 ES a nasl., na pomoc poskytnutú v prospech finančných inštitúcií z dôvodu finančnej krízy. To bolo okrem iného predmetom oznámenia o opatreniach prijatých z dôvodu finančnej krízy, na ktoré Komisia poukázala v odôvodnení 63 napadnutého rozhodnutia.

193 Z bodu 10 tohto oznámenia vyplýva, že posudzovanie zlučiteľnosti opatrení prijatých členskými štátmi z dôvodu finančnej krízy so spoločným trhom podľa článku 87 ods. 3 písm. b) ES by sa malo riadiť všeobecnými zásadami stanovenými v usmerneniach o záchrane a reštrukturalizácii, aj keď „súčasné okolnosti“ pripúšťajú schválenie určitých mimoriadnych opatrení. Komisia teda tým, že v napadnutom rozhodnutí uplatnila usmernenia o záchrane a reštrukturalizácii, dodržala obmedzenie svojej právomoci voľnej úvahy, ktoré si sama predtým stanovila.

194 V druhom rade treba poukázať na to, že žalobca neuviedol nijaký dôvod, ktorý by mohol preukázať, že kritériá uvedené v usmerneniach o záchrane a reštrukturalizácii, ktoré Komisia v čase prijatia napadnutého rozhodnutia považovala za najvhodnejšie na posúdenie, či pomoc poskytnutú z dôvodu finančnej krízy bolo možné považovať za zlučiteľnú so spoločným trhom, nie sú z hľadiska článku 3 písm. g) ES a článku 87 ES relevantné pre pomoc považovanú za nevyhnutnú na nápravu vážnej poruchy fungovania v hospodárstve členského štátu.

195 Okrem toho uvedené usmernenia v zásade možno považovať za vhodné na posúdenie zlučiteľnosti tejto pomoci so spoločným trhom, najmä ak sú jej príjemcami – tak ako v prejednávanom prípade – banky systémového významu, ktorých hospodárska životaschopnosť bola ohrozená do takej miery, že hrozil ich zánik.

196 Skutočnosť, že taká pomoc je nevyhnutná na nápravu vážnej poruchy fungovania v hospodárstve, teda neznamená, že ju nemožno považovať za pomoc v prospech podniku v ťažkostiach v zmysle bodu 9 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii, podľa ktorého je takým podnikom podnik, ktorý nie je schopný, či už prostredníctvom svojich vlastných zdrojov, alebo pomocou finančných prostriedkov, ktoré je schopný získať od svojich vlastníkov/akcionárov alebo veriteľov, zamedziť stratám, ktoré by ho bez vonkajšej intervencie verejných orgánov takmer s určitosťou odsúdili na vylúčenie z obchodnej činnosti v krátkodobom alebo strednodobom horizonte. Banku, ktorej hospodárska životaschopnosť je ohrozená do takej miery, že hrozí jej zánik, možno v zásade považovať za podnik v ťažkostiach.

197 Okrem toho usmernenia o záchrane a reštrukturalizácii podmieňujú konštatovanie, že pomoc na reštrukturalizáciu je zlučiteľná so spoločným trhom, tým, že sa na príjemcu pomoci bude vzťahovať plán na reštrukturalizáciu, ktorý umožní v rámci prijateľnej časovej lehoty obnoviť jeho dlhodobú životaschopnosť, že s pomocou budú spojené opatrenia, ktorých účelom je zabrániť nadmernému

narušeniu hospodárskej súťaže, a že pomoc bude obmedzená na striktné minimum nákladov na reštrukturalizáciu (body 35 až 37, 38 až 42 a 43 až 45 uvedených usmernení). Komisia má pritom právo vyžadovať, aby schválenie pomoci poskytnutej bankám systémového významu z dôvodu finančnej krízy bolo podmienené dodržaním týchto podmienok, a to aj v prípade, ak je cieľom pomoci napraviť vážnu poruchu fungovania v hospodárstve členského štátu.

198 Pokiaľ ide v prvom rade o požiadavku, aby existoval plán na reštrukturalizáciu ktorý umožní v rámci prijateľnej časovej lehoty obnoviť dlhodobú výnosnosť týchto bánk, Komisia v zásade správne konštatovala, že reštrukturalizácia banky systémového významu, ktorej výnosnosť nie je zaručená, nemôže prispievať k trvalej náprave porúch v hospodárstve členského štátu spôsobených finančnými ťažkosťami, ktorým čelí táto banka alebo finančný sektor ako celok. Táto banka by totiž ťažko mohla normálne vykonávať svoju činnosť, lebo vzťahy s jej klientmi, veriteľmi a partnermi by nepriaznivo ovplyvňovala neistota pokračovania jej činností a krehkosť jej finančnej pozície. Vzhľadom na systémový význam tejto banky by nemožnosť normálneho výkonu tejto činnosti mohla mať nepriaznivý vplyv na celý národný finančný systém, ktorý by sa mohol preniesť na celé hospodárstvo.

199 Čo sa ďalej týka požiadavky, aby s pomocou boli spojené opatrenia, ktorých účelom je zabrániť nadmernému narušeniu hospodárskej súťaže, treba pripomenúť, že Komisia môže v rámci posudzovania vplyvu pomoci na jeden alebo viaceré relevantné trhy a najmä jej vplyvu na podmienky obchodovania, ktoré musí vykonať, keď uplatňuje článok 87 ods. 3 písm. b) ES, vziať do úvahy predvídateľné účinky pomoci na hospodársku súťaž a na obchod v rámci Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudok AITEC a i./Komisia, už citovaný v bode 184 vyššie, body 138 až 143). Preto treba konštatovať, že Komisia môže podmieniť pomoc na reštrukturalizáciu dodržaním podmienok, ktoré majú zabezpečiť, aby bol účinok tejto pomoci na hospodársku súťaž čo najmenší.

200 Pokiaľ ide napokon o požiadavku, aby pomoc bola obmedzená na striktné minimum nákladov na reštrukturalizáciu, treba poukázať na to, že článok 87 ods. 3 písm. b) ES ako ustanovenie, ktoré zakotvuje výnimku, sa má vykladať reštriktívne (rozsudok Súdneho dvora z 30. septembra 2003, Freistaat Sachsen a i./Komisia, C-57/00 P a C-61/00 P, Zb. s. I-9975, bod 98). Preto nemožno konštatovať, že Komisia poruší toto ustanovenie, ak sa rozhodne schváliť len pomoc, ktorá je obmedzená na striktné minimum, nevyhnutnú na zabezpečenie reštrukturalizácie príjemcu, aby mohol v dostatočnej miere vykonávať svoju činnosť s cieľom napraviť vážnu poruchu fungovania v hospodárstve.

201 V treťom rade treba poukázať na to, že usmernenia o záchrane a reštrukturalizácii stanovujú určité špecifické kritériá uplatniteľné na bankový sektor [pozri bod 6 oznámenia o opatreniach prijatých z dôvodu finančnej krízy a poznámku pod čiarou uvedenú v bode 25 písm. a) usmernení o záchrane a reštrukturalizácii].

202 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené pripomienky treba konštatovať, že Komisia bola v čase prijatia napadnutého rozhodnutia oprávnená uplatniť článok 87 ods. 3 písm. b) ES a zároveň preskúmať zlučiteľnosť pomoci na reštrukturalizáciu poskytnutej v prospech systémovo významných bánk v ťažkostiach z hľadiska usmernení o záchrane a reštrukturalizácii.

203 Preto treba na overenie, či Komisia mohla v prejednávanom prípade uplatniť usmernenia o záchrane a reštrukturalizácii, preskúmať, či mohla konštatovať, že WestLB bola systémovo významnou bankou v ťažkostiach a získala pomoc na reštrukturalizáciu.

204 V tejto súvislosti treba v prvom rade poukázať na to, že medzi účastníkmi konania je nesporné, že bezprostredným cieľom spornej záruky bolo vyhnúť sa nepriaznivému vplyvu poklesu trhovej hodnoty portfólia s hodnotou 23 miliárd eur na účtovnú súvahu spoločnosti WestLB. Účastníci konania v podstate uvádzajú, že ak by toto opatrenie alebo akékoľvek iné podporné opatrenie s rovnocenným účinkom nebolo prijaté, WestLB by mala vážne finančné ťažkosti, ktoré by mohli ohroziť krátkodobé pokračovanie jej bankových činností a dokonca aj viesť k jej zániku. Preto Komisia mohla – bez toho,

aby sa dopustila nesprávneho posúdenia – konštatovať, že WestLB je podnikom v ťažkostiach v zmysle bodu 9 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii, čo už uviedla v odôvodneniach 44 a 45 predbežného rozhodnutia a čo navyše Spolková republika Nemecko ani žalobca nespochybnili.

205 V rozpore s tým, čo žalobca uviedol na pojednávaní, skutočnosť, že spornú záruku poskytol vlastník spoločnosti WestLB, neznamená, že túto banku nemožno považovať za podnik v ťažkostiach v zmysle bodu 9 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii.

206 Ak by sa totiž pripustil názor žalobcu, znamenalo by to, že veľká časť verejnoprávnych podnikov by sa nikdy nemohla považovať za podniky v ťažkostiach. Je pritom zrejmé, že cieľom bodu 9 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii nie je vylúčiť verejnoprávne podniky z rozsahu jeho pôsobnosti, ale rozlíšiť podniky, ktoré nie sú schopné zabezpečiť pokračovanie svojej činnosti bez poskytnutia štátnej pomoci, pričom tieto podniky sa považujú za podniky v ťažkostiach, od podnikov, pre ktoré taká pomoc nie je nevyhnutná.

207 Preto skutočnosť, že spornú záruku poskytol vlastník spoločnosti WestLB, nemá nijaký vplyv na otázku, či sa táto spoločnosť mohla považovať za podnik v ťažkostiach. Jedinou otázkou relevantnou v tejto súvislosti je, či táto banka mohla prekonať svoje hospodárske ťažkosti bez pomoci z verejných prostriedkov, ktorú možno kvalifikovať ako štátna pomoc, čo je otázka, na ktorú žalobca nepoukazuje.

208 Ďalej je potrebné pripomenúť, že samotný žalobca uviedol, že WestLB mala systémový význam pre nemecké hospodárstvo.

209 Napokon treba poukázať na to, že žalobca nepoprel, že založenie „zlej banky“ možno považovať za reštrukturalizáciu spoločnosti WestLB alebo že spornú záruku možno považovať za pomoc na reštrukturalizáciu.

210 Za týchto okolností treba konštatovať, že preskúmanie zlučiteľnosti spornej záruky so spoločným trhom sa mohlo vykonať z hľadiska usmernení o záchrane a reštrukturalizácii.

211 Pokiaľ teda tvrdenia žalobcu možno vykladať tak, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, keďže preskúmala zlučiteľnosť spornej záruky so spoločným trhom z hľadiska týchto usmernení, tieto tvrdenia treba zamietnuť.

212 V každom prípade je potrebné poukázať na to, že Komisia správne tvrdí, že v napadnutom rozhodnutí sa neobmedzila na skúmanie zlučiteľnosti spornej záruky so spoločným trhom z hľadiska podmienok obsiahnutých v usmerneniach o záchrane a reštrukturalizácii. Z bodov 63 a 76 až 79 tohto rozhodnutia vyplýva, že Komisia upustila od požiadavky, aby WestLB poskytla príspevok z vlastných zdrojov aspoň vo výške 50 % nákladov na reštrukturalizáciu, hoci tento minimálny príspevok bol v zásade stanovený v bode 44 týchto usmernení pre reštrukturalizáciu veľkých podnikov. Komisia konštatovala, že vzhľadom na vonkajší dlh spoločnosti WestLB pre túto spoločnosť bude prakticky nemožné splniť tento cieľ príspevok z vlastných zdrojov. Okrem toho Komisia poznamenala, že v kontexte systémovej finančnej krízy nemusí byť vhodné vyžadovať od spoločnosti WestLB príspevok v presne určenej výške.

213 Rozhodnutie Komisie schváliť poskytnutie spornej záruky v prospech spoločnosti WestLB na základe výnimky zo zákazu štátnej pomoci uvedenej v článku 87 ods. 3 písm. b) ES teda – v rozpore s tým, čo v podstate tvrdí žalobca – viedlo k tomu, že pre schválenie platia v určitých smeroch menej prísne podmienky, než aké za obvyklých okolností stanovujú usmernenia o záchrane a reštrukturalizácii.

214 Druhá výhrada sa preto musí tiež zamietnuť.

215 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba túto časť zamietnuť.

O druhej, subsidiárnej časti založenej na tom, že Komisia v napadnutom rozhodnutí nesprávne uložila prísnejšie podmienky, než aké by bolo možné uložiť na základe uplatnenia usmernení o záchrane a reštrukturalizácii v spojení s článkom 87 ods. 3 písm. c) ES

216 Žalobca tvrdí, že napadnuté rozhodnutie by sa malo zrušiť aj v prípade, ak by sa dospelo k záveru, že výnimky stanovené v článku 87 ods. 3 písm. b) a c) ES majú rovnaký cieľ, keďže Komisia v tomto rozhodnutí uložila prísnejšie podmienky, než aké by bolo možné uložiť na základe uplatnenia usmernení o záchrane a reštrukturalizácii. V tejto súvislosti žalobca predkladá porovnávaciu tabuľku určitých rozhodnutí prijatých Komisiou pred finančnou krízou a počas nej, ktoré sa týkajú pomoci v prospech viacerých bánk. Podľa žalobcu z tejto tabuľky vyplýva, že pre schválenie pomoci určenej na zamedzenie poruchy fungovania v hospodárstve boli stanovené prísnejšie podmienky ako pre schválenie pomoci určenej na zamedzenie bankrotov v zdravom hospodárskom prostredí. Žalobca poznamenáva, že v žiadnom z prípadov uvedených v tejto tabuľke – okrem prípadu spoločnosti WestLB – Komisia nevyžadovala zmenu štruktúry vlastníctva príjemcu pomoci.

217 Komisia popiera tvrdenia žalobcu.

218 V tejto súvislosti treba po prvé poukázať na to, že v porovnávacej tabuľke predloženej žalobcom je pri každom rozhodnutí obsiahnutom v tejto tabuľke uvedené zníženie bilančnej sumy príjemcu predmetnej pomoci, ktorým Komisia podmienila schválenie pomoci. Podľa žalobcu jednak niektoré rozhodnutia boli prijaté na základe článku 87 ods. 3 písm. b) ES a niektoré iné na základe článku 87 ods. 3 písm. c) ES a jednak Komisia uplatnila vo všetkých prípadoch usmernenia o záchrane a reštrukturalizácii, čo sama nepopiera.

219 Ako však Komisia správne uvádza, táto tabuľka neumožňuje posúdiť skutkové a právne okolnosti, za ktorých bola pomoc poskytnutá, ani úvahy, ktorými sa Komisia v každom konkrétnom prípade riadila. Uvedená tabuľka tiež neumožňuje posúdiť väčšiu alebo menšiu prísnosť ostatných podmienok, ktorými Komisia podmienila každé konkrétne schválenie, ani výnimky zo zásad stanovených v usmerneniach o záchrane a reštrukturalizácii, ktoré Komisia povolila. Z informácií uvedených v tejto tabuľke teda nevyplýva, že Komisia upustila od požiadavky, aby WestLB poskytla príspevok z vlastných prostriedkov vo výške aspoň 50 % nákladov na reštrukturalizáciu, hoci upustenie od tejto požiadavky treba vziať do úvahy pri posudzovaní väčšej alebo menšej prísnosti podmienok, ktorými Komisia podmienila schválenie spornej záruky. V prejednávanom prípade teda treba brať význam záverov, ktoré žalobca vyvodil z tejto tabuľky, s rezervou.

220 Po druhé, čo sa týka povinnosti predaja, žalobca vôbec nevysvetlil, v akom zmysle je táto podmienka prísnejšia ako podmienky, ktoré by bolo možné uložiť na základe uplatnenia usmernení o záchrane a reštrukturalizácii v spojení s článkom 87 ods. 3 písm. c) ES.

221 Povaha a význam podmienok, ktoré môžu byť spojené s určitým rozhodnutím a ktorých cieľom je zabezpečiť dlhodobú životaschopnosť príjemcu pomoci, v každom prípade nevyhnutne závisia od hospodárskej situácie na jednom alebo viacerých dotknutých trhoch, ako aj od hospodárskych ťažkostí, ktorým príjemca pomoci čelí.

222 Ako pritom Komisia správne uvádza, ak bola pomoc poskytnutá banke v rámci vážnej finančnej krízy, tieto podmienky nepochybne môžu byť v určitých ohľadoch prísnejšie. V kontexte trhu, ktorý je do veľkej miery oslabený, totiž môže byť ešte potrebnejšie obmedziť štruktúru a rizikový profil podniku v ťažkostiach s cieľom zaručiť zachovanie jeho existencie, pričom nemožno vylúčiť, že si to bude vyžadovať stanovenie požiadavky zmeny štruktúry jeho vlastníctva.

223 Vzhľadom na vyššie uvedené sa táto časť musí zamietnuť.

224 Tretí žalobný dôvod teda treba zamietnuť ako celok.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 87 ods. 1 ES a povinnosti odôvodnenia, keďže Komisia nepreukázala účinky spornej záruky na hospodársku súťaž ani dostatočne neodôvodnila, prečo táto záruka spôsobila narušenie hospodárskej súťaže

225 Žalobca tvrdí, že Komisia v napadnutom rozhodnutí nepreukázala účinky spornej záruky na hospodársku súťaž ani dostatočne neodôvodnila, prečo táto záruka spôsobila narušenie hospodárskej súťaže. Podľa žalobcu teda Komisia porušila článok 87 ods. 1 ES, ako aj svoju povinnosť odôvodnenia.

226 V tejto súvislosti je potrebné už v tomto štádiu preskúmať aj tvrdenie žalobcu uvedené v rámci ôsmeho žalobného dôvodu, že „napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, lebo sa v ňom neuvádza, či existuje narušenie hospodárskej súťaže a aká je povaha tohto narušenia, ktoré vyplýva zo [spornej záruky], vo finančnom sektore, ktorý sa vyznačuje zlyhaním trhu a štátnou pomocou poskytnutou členskými štátmi vo výške 3 000 miliárd eur“.

227 Komisia popiera tvrdenia žalobcu.

228 Je potrebné pripomenúť, že článok 87 ods. 1 ES zakazuje pomoc, ktorá ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi a narúša hospodársku súťaž alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže. Ako však Komisia správne uvádza, v rámci svojho posúdenia týchto dvoch podmienok nie je povinná preukázať skutočný vplyv pomoci na obchod medzi členskými štátmi a skutočné skreslenie hospodárskej súťaže, ale len preskúmať, či uvedená pomoc môže tento obchod ovplyvniť a narušiť hospodársku súťaž (rozsudok Súdneho dvora z 15. decembra 2005, Taliansko/Komisia, C-66/02, Zb. s. I-10901, bod 111).

229 Preto skutočnosť, že Komisia v napadnutom rozhodnutí nepreukázala narušenie hospodárskej súťaže spôsobené spornou zárukou, nemôže predstavovať porušenie článku 87 ods. 1 ES ani porušenie jej povinnosti odôvodnenia. Relevantné sú jedine otázky, či Komisia v uvedenom rozhodnutí odôvodnila, prečo táto záruka bola spôsobilá vyvolať také narušenie, a prípadne či sa žalobcovi podarilo preukázať nesprávnosť tohto odôvodnenia.

230 Najprv treba preskúmať prvú z týchto otázok, ktorá sa týka odôvodnenia, a potom druhú otázku týkajúcu sa veci samej.

O odôvodnení napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o účinky spornej záruky na hospodársku súťaž

231 Podľa ustálenej judikatúry musí byť odôvodnenie vyžadované článkom 253 ES prispôsobené charakteru sporného aktu a musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať úvahy orgánu, ktorý ho prijal, aby dotknuté osoby mohli poznať dôvody prijatého opatrenia a príslušný súd ho mohol preskúmať. Požiadavka odôvodnenia musí byť posudzovaná v závislosti od okolností prípadu, najmä v závislosti od obsahu aktu, povahy uvádzaných dôvodov a záujmu, ktorý na jeho objasnení môžu mať osoby, ktorým je akt určený, alebo iné osoby, ktorých sa akt priamo a osobne týka. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, pretože otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 253 ES, má byť posudzovaná nielen s ohľadom na jeho znenie, ale tiež na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich predmetnú oblasť (rozsudky Súdneho dvora z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 63; z 30. septembra 2003, Nemecko/Komisia, C-301/96, Zb. s. I-9919, bod 87, a z 22. júna 2004, Portugalsko/Komisia, C-42/01, Zb. s. I-6079, bod 66).

232 Zásada uvedená v predchádzajúcom bode v prípade jej uplatnenia na posúdenie opatrenia pomoci vyžaduje, aby sa uviedli dôvody, pre ktoré sa Komisia domnieva, že dotknuté opatrenie patrí do rozsahu pôsobnosti článku 87 ods. 1 ES. V tejto súvislosti aj v prípadoch, keď z okolností, za ktorých došlo k poskytnutiu pomoci, vyplýva, že pomoc by mohla ovplyvňovať obchod medzi členskými štátmi a narúšať alebo hroziť narušením hospodárskej súťaže, je Komisia prinajmenšom povinná spomenúť tieto okolnosti v odôvodnení svojho rozhodnutia (rozsudky Súdneho dvora zo 7. júna 1988,

Grécko/Komisia, 57/86, Zb. s. 2855, bod 15; z 24. októbra 1996, Nemecko a i./Komisia, C-329/93, C-62/95 a C-63/95, Zb. s. I-5151, bod 52, a z 19. septembra 2000, Nemecko/Komisia, C-156/98, Zb. s. I-6857, bod 98).

233 Ak však rozhodnutie v oblasti štátnej pomoci bolo prijaté v kontexte dobre známom dotknutej vláde a vychádza z ustálenej rozhodovacej praxe, najmä vo vzťahu k tejto vláde, takéto rozhodnutie môže byť odôvodnené stručne (pozri uznesenie Súdneho dvora z 21. januára 2010, Iride a Iride Energia/Komisia, C-150/09 P, neuverejnené v Zbierke, bod 23 a citovanú judikatúru).

234 Napadnuté rozhodnutie neobsahuje osobitné odôvodnenie týkajúce sa otázky, či sporná záruka mohla narušiť hospodársku súťaž. Komisia v odôvodnení 52 toho rozhodnutia uviedla:

„Je potrebné konštatovať, že v prípade [spornej záruky] ide o pokračovanie pomoci na záchranu, ktorú poskytli vlastníci. Ako sa takisto uvádza v [predbežnom rozhodnutí], v prípade [spornej záruky] ide o štátnu pomoc. [Spolková republika Nemecko] nepopiera toto konštatovanie.“

235 Preto odôvodnenie napadnutého rozhodnutia týkajúce sa kvalifikácie spornej záruky ako pomoci v zmysle článku 87 ods. 1 ES, a teda nevyhnutne aj otázky, či táto záruka mohla narušiť hospodársku súťaž, v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie uvedené v predbežnom rozhodnutí, ako to sám žalobca uvádza.

236 Je potrebné v prvom rade preskúmať, či sa Komisia mohla obmedziť na odkaz na odôvodnenie uvedené v predbežnom rozhodnutí.

237 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že Súdny dvor v uznesení Iride a Iride Energia/Komisia, už citovanom v bode 233 vyššie, skúmal dostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia (ďalej len „rozhodnutie Iride“), v ktorom Komisia vo vzťahu ku kvalifikovaniu opatrenia ako štátnej pomoci len uviedla, že „konštatovala, že skúmané rozhodnutie treba považovať za štátnu pomoc“ (pozri uznesenie Iride a Iride Energia/Komisia, už citované v bode 233 vyššie, v spojení s rozsudkom Súdu prvého stupňa z 11. februára 2009, Iride a Iride Energia/Komisia, T-25/07, Zb. s. II-245, bod 67, proti ktorému bolo podané odvolanie, o ktorom sa rozhodlo uvedeným uznesením).

238 Súdny dvor rozhodol, že toto odôvodnenie je dostatočné, na základe dvoch skutočností. Po prvé samotná dotknutá vláda vo svojom oznámení kvalifikovala predmetné opatrenie ako štátnu pomoc. Po druhé v rámci právnych a skutkových okolností rozhodnutia Iride bolo prijaté rozhodnutie týkajúce sa štátnej pomoci v prospech ďalšieho príjemcu pomoci (ďalej len „rozhodnutie ENEL“), ktoré bolo dostatočne odôvodnené a vydané za súvisiacich skutkových a právnych okolností, ktoré boli dostatočne podobné (uznesenie Iride a Iride Energia/Komisia, už citované v bode 233 vyššie, body 24 a 26).

239 Je potrebné poukázať na to, že obe skutočnosti, na základe ktorých Súdny dvor v uznesení Iride a Iride Energia/Komisia, už citovanom v bode 233 vyššie, konštatoval, že rozhodnutie je dostatočne odôvodnené, v podstate existujú aj v prejednávanej veci.

240 Po prvé, keď Spolková republika Nemecko zaslala 11. apríla 2008 Komisii dodatočné oznámenie o „zlej banke“ a požiadala o predbežné schválenie založenia tejto banky, uznala, že jej založenie zahŕňa štátnu pomoc v prospech spoločnosti WestLB (odôvodnenia 4 a 25 predbežného rozhodnutia). Zo spisu pritom nevyplýva, že Spolková republika Nemecko neskôr napadla predbežné rozhodnutie v rozsahu, v akom v ňom bola sporná záruka kvalifikovaná ako štátna pomoc.

241 Po druhé tak napadnuté rozhodnutie, ako aj predbežné rozhodnutie sa týkajú toho istého štátneho opatrenia (spornej záruky), toho istého príjemcu pomoci (WestLB) a toho istého cieľa (zabrániť tomu, aby WestLB bola nútená zastaviť svoju činnosť z dôvodu poklesu trhovej hodnoty portfólia

s hodnotou 23 miliárd eur v rámci finančnej krízy). Za týchto podmienok treba konštatovať, že obe tieto rozhodnutia boli vydané za súvisiacich skutkových a právnych okolností, ktoré sú dostatočne podobné.

242 Treba napokon poznamenať, že – zatiaľ čo od prijatia rozhodnutia ENEL (1. decembra 2004) do prijatia rozhodnutia Iride (8. novembra 2006) uplynulo 23 mesiacov – od prijatia predbežného rozhodnutia (30. apríla 2008) do prijatia napadnutého rozhodnutia (12. mája 2009) uplynulo 12 mesiacov a 12 dní.

243 Vzhľadom na vyššie uvedené treba konštatovať, že Komisia sa v napadnutom rozhodnutí mohla obmedziť na odkaz na kvalifikáciu štátnej pomoci, ktorú uskutočnila v predbežnom rozhodnutí.

244 Ďalej je potrebné preskúmať, či je predbežné rozhodnutie v tejto súvislosti dostatočne odôvodnené.

245 Toto odôvodnenie je uvedené v bode 30 predbežného rozhodnutia, ktorý znie:

„Komisia konštatuje, že WestLB vykonáva cezhraničné a medzinárodné činnosti, takže každá výhoda poskytnutá zo štátnych prostriedkov by obmedzila hospodársku súťaž v bankovom sektore a ovplyvnila obchod v rámci Spoločenstva (rozhodnutie Komisie vo veci C-50/2006 z 27. júna 2007, BAWAG, zatiaľ neuverejnené, bod 127).“

246 Odôvodnenie predbežného rozhodnutia treba doplniť odôvodnením obsiahnutým v rozhodnutí Komisie z 27. júna 2007 o štátnej pomoci C 50/2006 (ex NN 68/2006, CP 102/2006), ktorú poskytla Rakúska republika v prospech spoločnosti BAWAG-PSK (Ú. v. EÚ L 83, 2008, s. 7, ďalej len „rozhodnutie BAWAG-PSK“), na ktoré Komisia odkazuje. Ako pritom Komisia sama uviedla v reakcii na písomnú otázku Všeobecného súdu, v odôvodnení 30 predbežného rozhodnutia urobila chybu v písaní, keďže odkázala na odôvodnenie 127 rozhodnutia BAWAG-PSK, ktoré sa netýka otázky, či pomoc, ktorá bola predmetom tohto posledného uvedeného rozhodnutia, mohla vyvolať narušenie hospodárskej súťaže. Táto otázka je v skutočnosti rozobratá v odôvodneniach 121 až 125 rozhodnutia BAWAG-PSK, ktoré znejú takto:

„121. Článok 87 ods. 1 Zmluvy o ES zakazuje štátnu pomoc, ktorá by poškodzovala obchod medzi členskými štátmi a narušila, resp. hrozila narušením hospodárskej súťaže.

122. V rámci svojho právneho posúdenia nemusí Komisia preukazovať skutočný vplyv štátnej pomoci na obchod medzi členskými štátmi a skutočné narušenie hospodárskej súťaže, ale len to, či je pomoc schopná tento obchod poškodiť a spôsobiť narušenie hospodárskej súťaže. Ak pomoc členského štátu posilní postavenie podniku oproti iným účastníkom hospodárskej súťaže vo vnútornom obchode EÚ, potom platí, že ich konkurenčná schopnosť je touto pomocou narušená.

123. Komisia upozorňuje, že bankový sektor je už dlhé roky otvorený hospodárskej súťaži. Hospodárska súťaž, ktorá sa v niektorých prípadoch realizovala už aj na základe voľného pohybu kapitálu, ako to predpokladá Zmluva o ES, sa pokračujúcou liberalizáciou zlepšila.

124. BAWAG-PSK disponuje pobočkami, resp. dcérskymi spoločnosťami vo viacerých členských štátoch… A naopak, banky z iných členských štátov vyvíjajú svoju činnosť v Rakúsku…

125. A nakoniec v bankovom sektore sa uskutočňuje obchod medzi členskými štátmi. Štátna záruka posilňuje postavenie BAWAG-PSK oproti iným bankovým podnikom, ktorý sú jej obchodnými konkurentmi v rámci Spoločenstva. Záruka by preto mohla poškodiť obchod medzi členskými štátmi a narušiť hospodársku súťaž.“

247 Zo všetkých vyššie uvedených pripomienok vyplýva, že Komisia v predbežnom rozhodnutí konštatovala, že sporná záruka môže ovplyvniť hospodársku súťaž v bankovom sektore z dôvodu, že po prvé tento sektor bol otvorený hospodárskej súťaži, po druhé sporná záruka posilnila postavenie spoločnosti WestLB na trhoch, na ktorých vykonávala svoju činnosť, oproti postaveniu bánk, ktoré nedostali pomoc, a po tretie WestLB vykonávala cezhraničnú a medzinárodnú činnosť.

248 Je potrebné preskúmať, či toto odôvodnenie zodpovedá požiadavkám stanoveným judikatúrou, vzhľadom na kontext predbežného rozhodnutia, ako aj súhrn právnych pravidiel upravujúcich predmetnú oblasť.

249 V prvom rade súd Únie rozhodol, že v oblasti štátnej pomoci sú podmienky týkajúce sa vplyvu na obchod medzi členskými štátmi a podmienky týkajúce sa narušenia hospodárskej súťaže vo všeobecnosti nerozlučne späté, a konštatoval, že ak pomoc posilní v rámci obchodu v Spoločenstve postavenie jedného podniku voči ostatným konkurujúcim podnikom, treba na tieto ostatné konkurujúce podniky hľadieť ako na podniky ovplyvnené pomocou (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. júna 2000, Alzetta a i./Komisia, T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97 až T-607/97, T-1/98, T-3/98 až T-6/98 a T-23/98, Zb. s. II-2319, bod 81 a citovanú judikatúru).

250 Je pritom nesporné a zjavné, že WestLB pôsobí na trhu viacerých členských štátov a že na nemeckom trhu čelí reálnej alebo potenciálnej konkurencii viacerých bánk so sídlom v iných členských štátoch.

251 V druhom rade, ako Komisia uviedla v odôvodnení 123 rozhodnutia BAWAG-PSK, bankový sektor bol na úrovni Spoločenstva v značnej miere liberalizovaný. Z judikatúry pritom vyplýva, že táto okolnosť posilňuje hospodársku súťaž, ktorá mohla byť už dôsledkom voľného pohybu kapitálu stanoveného v Zmluve, čo môže charakterizovať skutočný alebo možný vplyv pomoci na hospodársku súťaž, ako aj jej účinok na obchod medzi členskými štátmi (rozsudok Súdneho dvora z 10. januára 2006, Cassa di Risparmio di Firenze a i., C-222/04, Zb. s. I-289, body 142 a 145).

252 Napokon v treťom rade, ako Komisia uviedla v bode 4 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii, zánik nevýkonných podnikov je bežnou súčasťou fungovania trhu a pomoc na reštrukturalizáciu patrí medzi najskresľujúcejšie typy štátnej pomoci, pričom všeobecný princíp zákazu štátnej pomoci, tak ako je ustanovený v Zmluve ES, by mal zostať pravidlom, pokiaľ ide o túto pomoc, a výnimky z tohto pravidla by mali byť obmedzené.

253 V tejto súvislosti treba konštatovať, že v zásade platí, že ak je pomoc nevyhnutná na zachovanie podniku, ktorý by inak zanikol, poskytnutie pomoci nevyhnutne spôsobuje narušenie hospodárskej súťaže, keďže bráni prerozdeleniu podielov tohto podniku na trhu medzi jeho konkurentov.

254 Vzhľadom na tieto pripomienky treba konštatovať, že odôvodnenie rozhodnutia, ktorým sa štátna pomoc kvalifikuje ako pomoc na reštrukturalizáciu v prospech podniku, akým je WestLB, ktorý vykonáva významné cezhraničné činnosti, pôsobí v sektore, ktorý bol v Únii liberalizovaný, ako je bankový sektor, a ktorý by mohol zmiznúť z trhu, ak by nedošlo k poskytnutiu pomoci, môže byť mimoriadne stručné.

255 Vzhľadom na vyššie uvedené treba považovať odôvodnenie poskytnuté v predbežnom rozhodnutí v súvislosti s otázkou, či sporná záruka mohla ovplyvniť hospodársku súťaž, za dostatočné.

O správnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o účinky spornej záruky na hospodársku súťaž

256 Žalobca uvádza dve tvrdenia s cieľom spochybniť správnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o otázku, či sporná záruka mohla ovplyvniť hospodársku súťaž. Vo svojom prvom tvrdení žalobca uvádza, že Komisia mala preskúmať reálnu situáciu na trhu ku dňu prijatia napadnutého

rozhodnutia s cieľom overiť, či sporná záruka, ktorá bola v predbežnom rozhodnutí kvalifikovaná ako štátna pomoc, mohla byť naďalej takto kvalifikovaná. Vo svojom druhom tvrdení žalobca uvádza, že pomoc v prospech finančného sektora poskytnutá od roku 2008 nemôže narušiť hospodársku súťaž.

– O prvom tvrdení, podľa ktorého Komisia mala preskúmať reálnu situáciu na trhu ku dňu prijatia napadnutého rozhodnutia

257 Žalobca tvrdí, že Komisia sa nemohla obmedziť na odkaz na predbežné rozhodnutie, pokiaľ ide o otázku, či sporná záruka mohla vyvolať narušenie hospodárskej súťaže. Podľa žalobcu je Komisia v prípade, ak prijíma rozhodnutie, ktorým sa určuje, že opatrenie patrí do rozsahu pôsobnosti článku 87 ods. 1 ES, vždy povinná preskúmať reálnu situáciu na trhu ku dňu prijatia napadnutého rozhodnutia. Žalobca poznamenáva, že Komisia bola osobitne povinná vykonať také preskúmanie v prejednávanom prípade. Po prvé v období medzi prijatím predbežného rozhodnutia a prijatím napadnutého rozhodnutia nastala jedna z najvážnejších finančných kríz za posledné storočie, v dôsledku čoho Komisia schválila poskytnutie pomoci v prospech finančného sektora v celkovej výške približne 3 000 miliárd eur. Žalobca teda považuje za sporné, či pri prijímaní napadnutého rozhodnutia v tomto sektore ešte existovala hospodárska súťaž, ktorá mohla byť narušená. Žalobca navyše poukazuje na to, že pomoc vo výške 5 miliárd eur, teda 0,167 % z celkového objemu pomoci schválenej Komisiou z dôvodu finančnej krízy do prijatia napadnutého rozhodnutia, sotva môže vyvolať citeľné narušenie hospodárskej súťaže, ktoré môže pretrvávať. Po druhé predbežné rozhodnutie sa týkalo dočasného opatrenia na záchranu, zatiaľ čo napadnuté rozhodnutie sa týka trvalého opatrenia na reštrukturalizáciu.

258 Je potrebné konštatovať, že otázku, či je pomoc štátnou pomocou, treba v zásade vyriešiť na základe objektívnych skutočností, ktoré sa posudzujú v čase, keď Komisia prijíma svoje rozhodnutie, z čoho vyplýva, že súd Únie preskúma posúdenie situácie vykonané k tomuto dátumu Komisiou (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 11. decembra 2008, Komisia/Freistaat Sachsen, C-334/07 P, Zb. s. I-9465, bod 50 a citovanú judikatúru).

259 Treba však uviesť, že ak Komisia už kvalifikovala určité opatrenie ako štátnu pomoc v rozhodnutí, ktoré nebolo spochybnené, ako to urobila v prejednávanom prípade v predbežnom rozhodnutí, pokiaľ ide o spornú záruku, nie je nevyhnutne povinná vykonať nové preskúmanie stavu hospodárskej súťaže, ktorý existuje ku dňu prijatia nového rozhodnutia, podľa ktorého sa to isté opatrenie kvalifikuje ako štátna pomoc, pokiaľ boli tieto dve rozhodnutia prijaté za súvisiacich skutkových a právnych okolností, ktoré sú dostatočne podobné.

260 Tvrdenia žalobcu pritom nie sú spôsobilé preukázať, že v období medzi prijatím predbežného rozhodnutia a prijatím napadnutého rozhodnutia došlo k zmene okolností, v dôsledku ktorej by Komisia bola povinná vykonať nové preskúmanie potenciálneho účinku spornej záruky na hospodársku súťaž.

261 Po prvé zhoršenie finančnej krízy, ku ktorému napokon došlo v období medzi prijatím predbežného rozhodnutia (30. apríla 2008) a napadnutého rozhodnutia (12. mája 2009), ako aj skutočnosť, že Komisia v tomto období schválila viacero opatrení štátnej pomoci v značnej celkovej výške v prospech finančného sektora, nebránia tomu, aby sa opatrenie prijaté v prospech banky v ťažkostiach naďalej kvalifikovalo ako štátna pomoc bez vykonania novej analýzy hospodárskej súťaže v tomto sektore.

262 Po prvé tento sektor bol na úrovni Spoločenstva v značnej miere liberalizovaný, čím sa posilnila hospodárska súťaž, ktorá mohla byť už dôsledkom voľného pohybu kapitálu stanoveného v Zmluve (rozsudok Cassa di Risparmio di Firenze a i., už citovaný v bode 251 vyššie, bod 145). Žalobca pritom nemôže tvrdiť, že prípadné zhoršenie finančnej krízy a schválenie opatrení pomoci uvedených v predchádzajúcom bode odstránili túto posilnenú hospodársku súťaž do takej miery, že sporná záruka by ju už nemohla ovplyvniť.

263 V každom prípade treba konštatovať, že poskytnutie štátnej pomoci vo výške 5 miliárd eur umožňujúcej veľkej banke v ťažkostiach pokračovať v jej činnosti, a teda nepríst o svoje významné podiely na trhu v prospech svojich konkurentov, je v zásade spôsobilé ovplyvniť jestvujúcu hospodársku súťaž, a to aj v prípade, ak bola táto hospodárska súťaž podstatne oslabená.

264 Po druhé žalobca nepopiera tvrdenie Komisie, podľa ktorého mnohé banky so sídlom v členských štátoch, vrátane nemeckých krajinských bánk podobných spoločnosti WestLB, nedostali ku dňu prijatia napadnutého rozhodnutia nijakú štátnu pomoc. Ako Komisia správne uvádza, konkurenčné vzťahy medzi týmito bankami a spoločnosťou WestLB boli nevyhnutne ovplyvnené poskytnutím spornej záruky, aj keď ďalšie banky k tomuto dňu dostali značnú pomoc z verejných prostriedkov.

265 Okrem toho z judikatúry vyplýva, že skutočnosť, že konkurenti príjemcu opatrenia pomoci dostali štátnu pomoc, nemá vplyv na kvalifikáciu tohto opatrenia ako štátnej pomoci (rozsudok Vlaams Gewest/Komisia, už citovaný v bode 83 vyššie, bod 54).

266 Po druhé skutočnosť, že sporná záruka, ktorá bola v čase prijatia predbežného rozhodnutia koncipovaná ako prechodné a zrušiteľné opatrenie, sa v čase prijatia napadnutého rozhodnutia stala opatrením s trvalým účinkom, nepredstavuje zmenu okolností, ktorá by mohla Komisii zabrániť, aby v tomto rozhodnutí odkázala na kvalifikáciu vykonanú v predbežnom rozhodnutí. Práve naopak, ako Komisia správne uvádza, mohla sa oprávnene domnievať, že opatrenie kvalifikované ako štátna pomoc, ktoré teda mohlo vyvolať narušenie hospodárskej súťaže a ktorého uplatňovanie bolo časovo obmedzené, sa malo v prípade neexistencie tohto obmedzenia tým skôr kvalifikovať ako štátna pomoc.

267 Z vyššie uvedeného vyplýva, že skutočnosť, že Komisia v napadnutom rozhodnutí nepreskúmala, či sporná záruka bola spôsobilá vyvolať narušenie hospodárskej súťaže, ale odkázala na skúmanie, ktoré v tejto súvislosti vykonala v predbežnom rozhodnutí, nepredstavuje porušenie článku 87 ods. 1 ES. Toto tvrdenie sa teda musí zamietnuť.

– O druhom tvrdení, podľa ktorého pomoc v prospech finančného sektora poskytnutá od roku 2008 nemôže narušiť hospodársku súťaž

268 Žalobca tvrdí, že pomoc v prospech finančného sektora poskytnutá od roku 2008 má za cieľ zabrániť kolapsu uvedeného sektora, a preto nemôže narušiť hospodársku súťaž.

269 V tejto súvislosti stačí poukázať na to, že pomoc skúmaná Komisiou v napadnutom rozhodnutí je individuálnou pomocou poskytnutou len v prospech jednej banky, spoločnosti WestLB, a nie pomocou poskytnutou v prospech nemeckého alebo európskeho finančného sektora ako celku. Je pravda, že nemožno vylúčiť, že zachovanie existencie spoločnosti WestLB môže mať aj priaznivé hospodárske dôsledky pre inštitúcie, v prospech ktorých neboli prijaté štátne podporné opatrenia. Nič to však nemení na tom, že WestLB sa nevyhnutne nachádza v relatívne silnejšej konkurenčnej pozícii vo vzťahu k týmto inštitúciám ako v prípade, ak by musela zastaviť svoju činnosť.

270 Tvrdenie žalobcu teda nemožno prijať.

271 Vzhľadom na vyššie uvedené treba konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o otázku, či by sporná záruka mohla vyvolať narušenie hospodárskej súťaže, je dostatočné a že žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že odôvodnenie uvedené Komisiou bolo nesprávne.

272 Druhý žalobný dôvod teda treba zamietnuť.

O ôsmom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia

Úvodné pripomienky

273 V prvom rade treba pripomenúť, že tvrdenie žalobcu, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, lebo sa v ňom neuvádza, že sporná záruka by mohla vyvolať narušenie hospodárskej súťaže a aká je povaha tohto narušenia, už bolo preskúmané v rámci druhého žalobného dôvodu.

274 Žalobca ďalej tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, pokiaľ ide o posúdenie súladu spornej záruky s článkom 87 ods. 3 písm. b) ES. Podľa žalobcu odôvodnenie tohto rozhodnutia neumožňuje pochopiť, prečo sú podmienky uvedené v jeho prílohe nevyhnutné a primerané na dosiahnutie cieľa stanoveného týmto ustanovením. Odôvodnenie malo byť pritom osobitne podrobné, a to po prvé vzhľadom na kontext finančnej krízy, po druhé vzhľadom na rozsah podmienok stanovených v napadnutom rozhodnutí a po tretie vzhľadom na skutočnosť, že toto rozhodnutie „zachádza podstatne ďalej ako predchádzajúce rozhodnutia“.

275 V tejto súvislosti treba poznamenať, že vzhľadom na to, že žaloba je prípustná len v rozsahu, v akom sa týka zahrnutia podmienok týkajúcich sa povinnosti predaja do prílohy napadnutého rozhodnutia, tvrdenia žalobcu možno skúmať z vecnej stránky len z hľadiska odôvodnenia týkajúceho sa týchto podmienok.

276 V tejto súvislosti žalobca poznamenáva, že napadnuté rozhodnutie malo obsahovať podrobnejšie odôvodnenie, pokiaľ ide o nevyhnutnosť povinnosti predaja, a to tým skôr preto, lebo v iných „súbežných konaniach“ nebola uložená rovnocenná povinnosť. Odôvodnenie poskytnuté v tejto súvislosti v odôvodnení 69 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého sporiteľne a spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko niekedy sledujú protichodné záujmy, nie je postačujúce. Okrem toho je bežné, že záujmy vlastníkov akciovej spoločnosti bývajú niekedy protichodné. Žalobca napokon tvrdí, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nemožno doplniť vysvetleniami, ktoré Komisia uviedla len v konaní pred Všeobecným súdom.

277 Komisia popiera tvrdenia žalobcu.

278 Treba pripomenúť, že Komisia v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že sporná záruka je pomocou na reštrukturalizáciu v prospech podniku v ťažkostiach. Ako sa uvádza v bode 210 vyššie, mohla teda preskúmať zlučiteľnosť tohto opatrenia so spoločným trhom z hľadiska usmernení o záchrane a reštrukturalizácii.

279 Podľa bodu 17 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii je reštrukturalizácia založená na uskutočniteľnom, koherentnom a ďalekosiahlom pláne na obnovu dlhodobej životaschopnosti podniku. Podľa bodu 34 uvedených usmernení poskytnutie individuálnej pomoci na reštrukturalizáciu musí byť podmienené implementáciou plánu na reštrukturalizáciu, ktorý musí Komisia schváliť.

280 Bod 47 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii stanovuje, že príjemca pomoci musí úplne implementovať plán uvedený v predchádzajúcom bode a tiež splniť akékoľvek ďalšie povinnosti stanovené v rozhodnutí o schválení. Neimplementovanie plánu alebo nedodržanie povinností sa považuje za zneužitie pomoci.

281 Body 35 až 37 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii obsahujú pravidlá, podľa ktorých sa plán na reštrukturalizáciu musí predložiť Komisii, ako aj náležitosti, ktoré v ňom musia byť uvedené. Po prvé tento plán musí obsahovať všetky príslušné podrobné údaje, vrátane prieskumu trhu a opisu okolností, ktoré viedli k ťažkostiam podniku, čím sa vytvorí základ posúdenia navrhovaných opatrení. Po druhé dotknutý členský štát sa musí za tento plán zaručiť. Po tretie plán musí umožniť obnoviť dlhodobú životaschopnosť podniku v rámci prijateľnej časovej lehoty na základe realistických predpokladov, aby

mohol po ukončení reštrukturalizácie uhrádzať všetky svoje náklady výlučne vlastnými silami. Po štvrté, ak ťažkosti podniku vychádzajú z medzier v jeho štatutárnom správnom systéme, bude potrebné zaviesť vhodné úpravy.

282 Body 38 až 40 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii upravujú „predchádzanie akémukoľvek nadmernému narušeniu hospodárskej súťaže“ spojenému s poskytnutím pomoci na reštrukturalizáciu. Podľa týchto ustanovení sa v prvom rade na obmedzenie negatívnych účinkov pomoci na hospodársku súťaž a obchod musia prijať kompenzačné opatrenia (ďalej len „kompenzačné opatrenia“). V druhom rade tieto opatrenia musia byť „vhodné“ v tom zmysle, že nesmú spôsobiť zhoršenie štruktúry trhu. V treťom rade musia „proporcionálne“ zodpovedať rušivým účinkom pomoci. V tejto súvislosti sa musia po prvé uskutočniť predovšetkým na trhu alebo trhoch, na ktorých bude mať podnik po reštrukturalizácii významné postavenie. Po druhé, ak sa môžu tieto opatrenia uskutočniť pred poskytnutím pomoci alebo po jej poskytnutí, v každom prípade musia byť neoddeliteľnou súčasťou plánu na reštrukturalizáciu. Po tretie by nemali spočívať v jednoduchých účtovných odpisoch alebo ukončení stratových aktivít, keďže nespôsobujú zníženie kapacity predmetného podniku alebo obmedzenie jeho prítomnosti na trhu (rozsudok Všeobecného súdu zo 14. februára 2012, Electrolux/Komisia, T-115/09 a T-116/09, bod 44).

283 Z vyššie uvedeného vyplýva, že existencia plánu na reštrukturalizáciu je nevyhnutným predpokladom možnosti považovať pomoc na reštrukturalizáciu za zlučiteľnú so spoločným trhom. Tento plán je ústredným prvkom analýzy, ktorú musí Komisia v tejto súvislosti vykonať (ďalej len „skúmanie zlučiteľnosti“). Usmernenia o záchrane a reštrukturalizácii napokon stanovujú, že prípadné schválenie pomoci automaticky podlieha dodržaniu plánu preskúmaného a potvrdeného Komisiou.

284 Okrem toho plán na reštrukturalizáciu, na základe ktorého Komisia vykonáva skúmanie zlučiteľnosti, musí obsahovať dva druhy opatrení, ktoré sa odlišujú podľa svojho cieľa. Cieľom prvého typu opatrení je obnoviť dlhodobú hospodársku životaschopnosť podniku. Pokiaľ ide o druhý typ opatrení, jeho cieľom je predísť akémukoľvek nadmernému narušeniu hospodárskej súťaže. V zásade nič nebráni tomu, aby obsah všetkých opatrení stanovených v pláne na reštrukturalizáciu bol predmetom rokovania medzi Komisiou a dotknutým členským štátom, na ktorom sa môže prípadne podieľať aj príjemca pomoci. Z usmernení o záchrane a reštrukturalizácii však vyplýva, že za konečný plán sa musí napokon zaručiť dotknutý členský štát.

285 Napokon, čo sa týka zlučiteľnosti pomoci na reštrukturalizáciu so spoločným trhom, z judikatúry vyplýva, že povinnosť odôvodnenia je splnená, ak sú v rozhodnutí Komisie uvedené dôvody, pre ktoré sa Komisia domnieva, že pomoc je odôvodnená s ohľadom na podmienky stanovené usmerneniami o záchrane a reštrukturalizácii, pričom týmito podmienkami sú najmä existencia plánu na reštrukturalizáciu, dostatočné preukázanie dlhodobej životaschopnosti príjemcu pomoci a primeranosť pomoci vzhľadom na príspevok jej príjemcu (pozri analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. júna 2005, Corsica Ferries France/Komisia, T-349/03, Zb. s. II-2197, bod 66 a citovanú judikatúru).

286 So zreteľom na vyššie uvedené treba jednak určiť rozsah povinnosti Komisie uviesť dôvody, pre ktoré sa rozhodla podmieniť schválenie spornej záruky dodržaním povinnosti predaja, a jednak preskúmať, či je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v tejto súvislosti dostatočné.

O rozsahu povinnosti Komisie uviesť dôvody, pre ktoré sa rozhodla podmieniť schválenie spornej záruky dodržaním povinnosti predaja

287 Na určenie rozsahu povinnosti Komisie uviesť dôvody, pre ktoré sa rozhodla podmieniť schválenie spornej záruky dodržaním povinnosti predaja, treba po prvé určiť cieľ, z hľadiska ktorého Komisia mala odôvodniť toto rozhodnutie. Po druhé je potrebné určiť rozsah všeobecnej povinnosti Komisie odôvodniť svoje rozhodnutia, ktorými sa schválenie pomoci na reštrukturalizáciu podmieňuje dodržaním opatrení stanovených v plánoch na reštrukturalizáciu, za ktoré sa dotknuté členské štáty

zaručili. Po tretie treba preskúmať, či je rozsah tejto povinnosti iný, ak sa Komisia rozhodne zabezpečiť dodržanie predmetných plánov tým, že k svojim rozhodnutiami pripojí podľa článku 7 ods. 4 nariadenia č. 659/1999 podmienky. Napokon po štvrté je potrebné overiť, či povinnosť predaja bola súčasťou prvého úplného plánu na reštrukturalizáciu spoločnosti WestLB, za ktorý sa Spolková republika Nemecko zaručila.

– O cieli, z hľadiska ktorého mala Komisia odôvodniť svoje rozhodnutie o podmienení schválenia spornej záruky dodržaním povinnosti predaja

288 Žalobca v podstate uvádza, že cieľ, ktorý Komisia sleduje, keď rozhodne o podmienení schválenia pomoci na reštrukturalizáciu dodržaním určitých podmienok, je zaručiť dosiahnutie cieľa uvedeného vo výnimke zo všeobecného zákazu štátnej pomoci, na ktorej je schválenie založené. Ak je schválenie založené na článku 87 ods. 3 písm. b) ES druhej možnosti, týmto cieľom musí byť podľa žalobcu náprava vážnej poruchy fungovania v hospodárstve členského štátu.

289 Toto tvrdenie sa musí zamietnuť.

290 Ako totiž bolo uvedené v bode 284 vyššie, cieľom, ktorý Komisia sleduje pri podmienení schválenia pomoci na reštrukturalizáciu dodržaním opatrení stanovených v pláne na reštrukturalizáciu, za ktorý sa dotknutý členský štát zaručil, je po prvé zabezpečiť obnovu dlhodobej životaschopnosti príjemcu pomoci a po druhé zaručiť, aby narušenie hospodárskej súťaže nebolo nadmerné.

291 Ako bolo uvedené v bode 187 vyššie, v prejednávanom prípade bola povinnosť predaja zahrnutá do prílohy napadnutého rozhodnutia ako opatrenie, ktoré má zaručiť obnovu dlhodobej životaschopnosti spoločnosti WestLB. Komisia preto musela odôvodniť svoje rozhodnutie o podmienení schválenia spornej záruky dodržaním uvedenej povinnosti len z hľadiska tohto jedného cieľa.

– O rozsahu všeobecnej povinnosti Komisie odôvodniť svoje rozhodnutia, ktorými sa schválenie pomoci na reštrukturalizáciu podmieňuje dodržaním opatrení stanovených v plánoch na reštrukturalizáciu, za ktoré sa dotknuté členské štáty zaručili

292 Treba poukázať na to, že hoci je v zásade povinnosťou Komisie, aby preukázala poskytnutie pomoci v zmysle článku 87 ods. 1 ES, dôkazné bremeno týkajúce sa jej zlučiteľnosti so spoločným trhom ako výnimky z toho ustanovenia v zásade zaťažuje dotknutý členský štát, ktorý musí preukázať, že podmienky tejto výnimky sú splnené (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2007, Olympiaki Aeroporia Ypiresies/Komisia, T-68/03, Zb. s. II-2911, bod 34 a citovanú judikatúru).

293 Ak teda Komisia v rámci svojej širokej miery voľnej úvahy, ktorou disponuje pri posudzovaní zlučiteľnosti štátnej pomoci so spoločným trhom podľa článku 87 ods. 3 ES (pozri bod 183 vyššie), tak ako v prejednávanom prípade vo svojich usmerneniach, pokynoch alebo oznámeniach vyžaduje, aby sa na účely schválenia pomoci dotknutý členský štát zaručil za plán, ktorý umožní dosiahnuť určité konkrétne legitímne ciele, dotknutý členský štát musí preukázať, že uvedený plán ich môže dosiahnuť, a Komisia nemusí preukázať, že každé opatrenie stanovené v pláne je v tejto súvislosti nevyhnutné.

294 So zreteľom na to, čo je uvedené v bodoch 279 až 284 vyššie, teda treba vychádzať z toho, že plán na reštrukturalizáciu tvorí súbor záväzkov navrhnutých členským štátom, ktorého cieľom je preukázať splnenie podmienok výnimky zo všeobecného zákazu štátnej pomoci. Týmito záväzkami sa má dosiahnuť rozhodnutie Komisie, na ktoré nemá dotknutý členský štát subjektívny nárok, konkrétne schválenie pomoci, ktorá umožňuje vyhnúť sa výsledku hospodárskej súťaže, a uvedené záväzky sú navrhnuté s cieľom zaručiť dosiahnutie cieľov uvedených v bodoch 284 a 290 vyššie.

295 Pre príjemcu pomoci je plán na reštrukturalizáciu navyše celkovým súborom podmienok, ktorými dotknutý členský štát podmieňuje poskytnutie pomoci, keďže tento členský štát sa voči Komisii zaviaže, že pomoc poskytne len v prípade, ak príjemca pomoci dodrží tento plán.

296 Za týchto okolností treba konštatovať, že Komisia musí vo svojom rozhodnutí o schválení pomoci najmä po prvé preukázať, že schválené opatrenie skutočne treba kvalifikovať ako štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES, po druhé overiť, či dotknutý členský štát preukázal, že na pomoc možno uplatniť jednu z výnimiek uvedených v článku 87 ods. 3 ES, a po tretie konštatovať, že vzhľadom na všetky opatrenia stanovené v pláne na reštrukturalizáciu, za ktorý sa tento členský štát zaručil, sa možno domnievať, že príjemca pomoci bude dlhodobo životaschopný a že narušenie hospodárskej súťaže vyvolané pomocou nebude nadmerné.

297 Naproti tomu v rozpore s tým, čo v podstate tvrdí žalobca, Komisia nie je povinná vysvetliť nevyhnutnosť každého opatrenia uvedeného v pláne na reštrukturalizáciu ani sa usilovať uložiť len čo najmenej zaťažujúce opatrenia spomedzi tých, ktoré môžu zaručiť dosiahnutie cieľov uvedených v predchádzajúcom bode, okrem prípadu, ak sa dotknutý členský štát predtým zaručil za menej zaťažujúci plán na reštrukturalizáciu, ktorý rovnako primerane zodpovedá týmto cieľom, alebo ak tento členský štát vyjadril svoj nesúhlas so zahrnutím určitých opatrení do plánu na reštrukturalizáciu a zaručil sa za tento plán z dôvodu, že Komisia mu s konečnou platnosťou oznámila, že pomoc bez týchto opatrení nebude schválená, pričom rozhodnutie o podmienení poskytnutia pomoci dodržaním uvedených opatrení nemožno v týchto prípadoch pripísať dotknutému členskému štátu.

298 Po prvé tento záver potvrdzuje skutočnosť, že opatrenia stanovené v pláne na reštrukturalizáciu môžu byť veľmi početné a rôznorodé, takže na zvážene alternatívnych opatrení treba mať podrobné znalosti o vnútornom fungovaní a štruktúre príjemcu pomoci, jeho obchodnej situácii, ako aj strategických možnostiach, ktoré má. Keďže Komisia nemusí mať tieto znalosti, nemá možnosť určiť opatrenia, ktoré by mohli nahradiť opatrenia stanovené v pláne na reštrukturalizáciu, za ktorý sa dotknutý členský štát zaručil.

299 Po druhé, ak by sa od Komisie vyžadovalo, aby odôvodnila nevyhnutnosť každého opatrenia stanoveného v pláne na reštrukturalizáciu, mohlo by jej to brániť v tom, aby v určitých situáciách konštatovala, že príjemca pomoci bude dlhodobo životaschopný. Tak je to zrejme v prípade plánu na reštrukturalizáciu, ktorý zahŕňa určité opatrenia, ktoré by ako celok umožnili zabezpečiť výnosnosť uvedeného príjemcu pomoci, ale ktoré sa jednotlivo nezdajú byť v tejto súvislosti nevyhnutné. V takom prípade by Komisia nemohla preukázať úplnú nevyhnutnosť žiadneho z navrhovaných opatrení a v praxi by nemohla podmieniť schválenie pomoci ich dodržaním. Nemohla by sa teda ubezpečiť o obnove výnosnosti príjemcu pomoci.

300 Napokon po tretie je potrebné pripomenúť, že ak Komisia schváli pomoc na reštrukturalizáciu v prospech banky, ktorej hospodárska situácia sa zhoršila do takej miery, že hrozilo, že bude musieť zastaviť svoju činnosť, čo by vyvolalo krízu na národnom finančnom trhu, jej zachovanie umožní len zásah štátu, ktorým sa zabráni výsledku hospodárskej súťaže, a to s cieľom napraviť vážnu poruchu fungovania v hospodárstve členského štátu.

301 Hoci je za týchto okolností opodstatnené vyžadovať od Komisie, aby dbala na to, aby poskytnutá pomoc jednak bola spôsobilá vyvolať želaný priaznivý účinok na hospodárstvo dotknutého členského štátu, čo si môže vyžadovať najmä zabezpečenie životaschopnosti banky, a aby jednak mala čo najmenší vplyv na hospodársku súťaž, bolo by neprimerané vyžadovať, aby tiež preukázala, že podmienky schválenia pomoci sú pre príjemcu čo najmenej obmedzujúce.

302 Záver uvedený v bodoch 296 a 297 vyššie je navyše v súlade s judikatúrou, podľa ktorej povinnosť odôvodnenia Komisie – čo sa týka zlučiteľnosti pomoci na reštrukturalizáciu so spoločným trhom – je splnená, ak sú v predmetnom rozhodnutí uvedené dôvody, pre ktoré je pomoc odôvodnená s ohľadom

na podmienky stanovené usmerneniami o záchrane a reštrukturalizácii, pričom týmito podmienkami sú najmä existencia plánu na reštrukturalizáciu, dostatočné preukázanie dlhodobej životaschopnosti príjemcu pomoci a primeranosť pomoci vzhľadom na príspevok jej príjemcu (pozri bod 285 vyššie).

– O otázke, či je rozsah všeobecnej povinnosti Komisie odôvodniť svoje rozhodnutia, ktorými sa schválenie pomoci na reštrukturalizáciu podmieňuje dodržaním plánov na reštrukturalizáciu, za ktoré sa dotknuté členské štáty zaručia, iný, ak sa Komisia rozhodne zabezpečiť dodržanie plánu na reštrukturalizáciu tým, že k svojmu rozhodnutiu pripojí podľa článku 7 ods. 4 nariadenia č. 659/1999 podmienky

303 Na pojednávaní žalobca uviedol, že treba vychádzať z toho, že povinnosť odôvodnenia Komisie je iná ako povinnosť odôvodnenia opísaná v bodoch 296 a 297 vyššie, ak sa Komisia podľa článku 7 ods. 4 nariadenia č. 659/1999 rozhodne pripojiť k rozhodnutiu o schválení pomoci na reštrukturalizáciu určitú podmienku.

304 Pokiaľ taká podmienka zodpovedá – ako je to v prejednávanom prípade – opatreniu stanovenému v pláne na reštrukturalizáciu, za ktorý sa dotknutý členský štát zaviazal, toto tvrdenie treba zamietnuť.

305 So zreteľom jednak na osobitnú zodpovednosť, ktorú usmernenia o záchrane a reštrukturalizácii priznávajú každému členskému štátu, ktorý chce poskytnúť pomoc na reštrukturalizáciu v prospech podniku, pokiaľ ide o predloženie plánu na reštrukturalizáciu, a jednak na skutočnosť, že schválenie pomoci je podľa uvedených usmernení automaticky podmienené dodržaním opatrení uvedených v tomto pláne, tieto opatrenia treba považovať za súčasť podmienok poskytnutia pomoci, ktoré určil dotknutý členský štát (pozri bod 295 vyššie). Tieto podmienky sú navyše súčasťou skutkového a právneho rámca, na základe ktorého dotknutý členský štát požiadal Komisiu, aby preskúmala zlučiteľnosť pomoci.

306 Ak teda Komisia pripojí k schváleniu pomoci na reštrukturalizáciu takú podmienku, neuloží príjemcovi pomoci ani dotknutému členskému štátu žiadnu novú povinnosť.

307 Okrem toho dôsledky, ktoré vyplývajú z porušenia takej podmienky pre dotknutý členský štát, sú z vecnej stránky rovnocenné dôsledkom vyplývajúcim z nedodržania opatrenia stanoveného v pláne na reštrukturalizáciu, za ktorý sa tento štát zaručil, konkrétne je to skutočnosť, že Komisia by mohla konštatovať, že došlo k zneužitiu pomoci, a možnosť Komisie domáhať sa, aby Súdny dvor určil, že predmetný členský štát si nesplnil povinnosti.

308 Napokon, keďže Komisia nekonštatovala, že spornú záruku možno schváliť len s ohľadom na existenciu plánu na reštrukturalizáciu, ktorý stanovuje vykonanie určitých opatrení, v každom prípade sa nezdá logické vyžadovať, aby uviedla dôvody, pre ktoré jej rozhodnutie o schválení pomoci musí byť podmienené vykonaním týchto opatrení.

309 Treba teda konštatovať, že Komisia v napadnutom rozhodnutí bola povinná uviesť len dôvody, pre ktoré prijatie všetkých opatrení stanovených v konečnom pláne na reštrukturalizáciu, ktorého súčasťou bola jednoznačne aj povinnosť predaja, stačilo na zabezpečenie dlhodobej výnosnosti spoločnosti WestLB a na zaručenie toho, aby sporná záruka nevyvolala nadmerné narušenie hospodárskej súťaže, pokiaľ možno vychádzať z toho, že Spolková republika Nemecko sa jednak predtým nezaručila za menej zaťažujúci úplný plán na reštrukturalizáciu, ktorý rovnako primerane zodpovedal týmto cieľom, a jednak nevyjadrila svoj nesúhlas so zahrnutím povinnosti predaja do konečného plánu na reštrukturalizáciu a nenavrhla jej zahrnutie len z dôvodu, že Komisia jej s konečnou platnosťou oznámila, že pomoc v opačnom prípade nebude schválená (pozri bod 297 vyššie).

– O otázke, či bol konečný plán na reštrukturalizáciu prvým úplným plánom na reštrukturalizáciu spoločnosti WestLB, za ktorý sa Spolková republika Nemecko zaručila, a či Spolková republika Nemecko vyjadrila svoj nesúhlas so zahrnutím povinnosti predaja do uvedeného plánu

310 V prvom rade treba preskúmať, či pôvodný plán na reštrukturalizáciu, ktorý bol predložený Komisii 8. augusta 2008 a nestanovoval predaj spoločnosti WestLB za tých istých podmienok, aké boli uvedené v konečnom pláne na reštrukturalizáciu, možno považovať za úplný plán na reštrukturalizáciu.

311 Po prvé je potrebné pripomenúť, že pôvodný plán na reštrukturalizáciu obsahoval záväzok predložiť do 31. decembra 2008 „konkrétne opatrenia“ na zmenu štruktúry vlastníctva spoločnosti WestLB (pozri odôvodnenie 25 rozhodnutia o začatí konania, odôvodnenia 2 a 29 napadnutého rozhodnutia a bod 26 vyššie). Tieto bližšie neurčené opatrenia mali viesť k strate kontrolnej väčšiny vlastníkov pred 30. septembrom 2009.

312 Po druhé pri oznámení pôvodného plánu na reštrukturalizáciu Komisii ju Spolková republika Nemecko informovala, že vlastníci sa v rámci Eckpunktevereinbarung dohodli, že jej do 31. decembra 2008 predložia upravený plán na reštrukturalizáciu, ktorý bude obsahovať reštriktívne opatrenia nad rámec pôvodného plánu na reštrukturalizáciu a zohľadňovať zmenu štruktúry vlastníctva (odôvodnenie 26 rozhodnutia o začatí konania a bod 27 vyššie).

313 Keď jej bol oznámený pôvodný plán na reštrukturalizáciu, Komisia sa teda nevyhnutne musela domnievať, že jej neskôr budú predložené významné dodatočné reštrukturalizačné opatrenia, ktoré by mohli mať zjavný vplyv na skúmanie zlučiteľnosti spornej záruky. Za týchto okolností Komisia nebola schopná vykonať toto preskúmanie na základe pôvodného plánu na reštrukturalizáciu. Tento plán teda nebolo možné považovať za úplný plán v zmysle bodov 35 až 45 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii.

314 Ďalej je potrebné poukázať na to, že zo spisu nevyplýva, že Spolková republika Nemecko požiadala Komisiu o preskúmanie zlučiteľnosti spornej záruky z hľadiska opatrení stanovených v pôvodnom pláne na reštrukturalizáciu alebo iných opatrení odlišných od opatrení stanovených v konečnom pláne ani že namietala proti tomu, aby poskytnutie spornej záruky bolo podmienené dodržaním povinnosti predaja. Vzhľadom na osobitnú zodpovednosť, ktorú usmernenia o záchrane a reštrukturalizácii priznávajú každému členskému štátu, ktorý chce poskytnúť pomoc na reštrukturalizáciu, pokiaľ ide o predloženie plánu na reštrukturalizáciu, pritom nemožno pripustiť, aby v prípade, ak členský štát nedal najavo svoj nesúhlas s opatreniami uvedenými v tomto pláne, nebolo možné pripísať mu ich. Spolková republika Nemecko vo svojich pripomienkach k rozhodnutiu o začatí konania ani len nespomenula, že povinnosť predaja nie je nevyhnutná na zabezpečenie výnosnosti spoločnosti WestLB alebo že prichádzajú do úvahy alternatívne, menej prísne riešenia (pozri odôvodnenia 44 až 50 napadnutého rozhodnutia), zatiaľ čo Komisia – ako správne uvádza – v podstate už v odôvodnení 49 rozhodnutia o začatí konania uviedla, že v tejto súvislosti môže byť potrebná zmena vlastníckej štruktúry spoločnosti WestLB. Okrem toho, keďže WestLB ani žiaden z dotknutých subjektov nepredložili pripomienky k rozhodnutiu o začatí konania (pozri bod 32 vyššie), treba vychádzať z toho, že proti tomuto rozhodnutiu tiež nemali námietky. Za týchto skutkových okolností nemožno v prejednávanom prípade konštatovať, že rozhodnutie o zahrnutí povinnosti predaja do konečného plánu na reštrukturalizáciu nemožno v konečnom dôsledku pripísať Spolkovej republike Nemecko.

315 Napokon, aj keď žalobca tvrdí, že zahrnutie povinnosti predaja do konečného plánu na reštrukturalizáciu navrhla, či dokonca vyžadovala Komisia, v každom prípade netvrdí, že Komisia prijala výslovné alebo konkludentné rozhodnutie, ktorým zamietla pôvodný plán na reštrukturalizáciu alebo iný skorší plán na reštrukturalizáciu, ktorý nezahŕňal povinnosť predaja, alebo s konečnou platnosťou oznámila Spolkovej republike Nemecko, že sporná záruka nebude schválená, ak táto povinnosť nebude zahrnutá do plánu na reštrukturalizáciu spoločnosti WestLB.

316 Je teda potrebné konštatovať, že konečný plán na reštrukturalizáciu bol v zmysle bodov 35 až 40 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii jediným plánom, za ktorý sa Spolková republika Nemecko zaručila pred prijatím napadnutého rozhodnutia, a že nebolo preukázané, že tento členský štát vyjadril nesúhlas so zahrnutím povinnosti predaja do uvedeného plánu, a preto mu nebolo možné v konečnom dôsledku pripísať zahrnutie tejto povinnosti.

– Záver

317 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že povinnosť odôvodnenia Komisie, pokiaľ ide o potrebu stanoviť na schválenie spornej záruky podmienky uvedené v konečnom pláne na reštrukturalizáciu s cieľom zabezpečiť dlhodobú výnosnosť spoločnosti WestLB, spočíva v uvedení dôvodov, pre ktoré sa Komisia domnieva, že dodržanie uvedeného plánu postačuje na dosiahnutie tohto cieľa.

318 V rozpore s tým, čo žalobca v podstate tvrdí, teda nie je potrebné samostatne preskúmať odôvodnenie napadnutého rozhodnutia týkajúce sa povinnosti predaja. Komisia totiž bola povinná v tomto rozhodnutí len uviesť, prečo povinnosť predaja v spojení s ostatnými opatreniami stanovenými v konečnom pláne na reštrukturalizáciu mohla viesť k dosiahnutiu cieľa spočívajúceho v zabezpečení dlhodobej výnosnosti spoločnosti WestLB.

319 Je teda potrebné preskúmať, či Komisia v napadnutom rozhodnutí splnila túto povinnosť.

O preskúmaní dostatočnosti odôvodnenia uvedeného v napadnutom rozhodnutí v súvislosti s nevyhnutnosťou povinnosti predaja

320 Po prvé treba poukázať na to, že Komisia v odôvodnení 64 napadnutého rozhodnutia poznamenala, že rozsah reštrukturalizačných opatrení nevyhnutných na zabezpečenie dlhodobej výnosnosti spoločnosti WestLB musí byť v priamom pomere k objemu a výške pomoci a k spoľahlivosti obchodného modelu tejto banky, ako sa uvádza v bode 52 oznámenia o zaobchádzaní so znehodnotenými aktívami a v bode 44 oznámenia s názvom „Rekapitalizácia finančných inštitúcií v súčasnej finančnej kríze: obmedzenie pomoci na nevyhnutné minimum a opatrenia proti neprimeranému narušeniu hospodárskej súťaže“.

321 Po druhé Komisia v odôvodnení 68 napadnutého rozhodnutia uviedla, že zmena štruktúry vlastníctva spoločnosti WestLB má kľúčový význam pre vyriešenie problémov tejto spoločnosti a jej pozitívny hospodársky rozvoj. V tejto súvislosti Komisia odkázala na pripomienky uvedené v rozhodnutí o začatí konania týkajúce sa skutočnosti, že tieto ťažkosti boli vyvolané vlastníckou štruktúrou, ako aj stretmi záujmov medzi vlastníkmi.

322 Ako bolo uvedené v bode 31 vyššie, Komisia v odôvodnení 49 rozhodnutia o začatí konania poznamenala, že zložitá situácia spoločnosti WestLB bola pravdepodobne spôsobená štruktúrou jej vlastníctva a „rozdielnymi záujmami“ vlastníkov. V odôvodnení 50 tohto rozhodnutia uviedla, že zmena štruktúry vlastníctva plánovaná v pôvodnom pláne na reštrukturalizáciu mohla viesť k zmene obchodného modelu tejto banky. V odôvodnení 48 toho istého rozhodnutia Komisia zdôraznila, že sa ukázalo, že tento obchodný model, ktorý sa vyznačuje značne štruktúrovanými investičnými portfóliami, mimobilančnými záväzkami a obmedzeným prístupom k operáciám uskutočňovaným na účet klientov, je z dlhodobého hľadiska nedostačujúci.

323 Po tretie v odôvodnení 69 napadnutého rozhodnutia Komisia pripomenula, že WestLB a vlastníci sa stotožnili s názorom, že ťažkosti spoločnosti WestLB boli sčasti spôsobené štruktúrou jej vlastníctva, a zaviazali sa spresniť pravidlá zmeny štruktúry jej vlastníctva, napríklad vo forme vyhlásenia o zámere, ktoré sa malo predložiť ako dôkaz do 31. decembra 2008. Komisia poznamenala, že prioritný návrh riešenia sa zakladal na zlúčení spoločnosti WestLB so spoločnosťou Helaba. Ako doplňujúce opatrenie bolo navrhnuté začlenenie spoločnosti Dekabank Deutsche Girozentrale do tejto

skupiny. Komisia uviedla, že obdive možnosti boli neúspešné z viacerých príčin, medzi ktoré patrili najmä strety záujmov medzi vlastníkmi. Komisia uviedla, že sporiteľne nepriamo prítomné medzi vlastníkmi spoločnosti WestLB a spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko sledovali niekedy úplne protichodné záujmy, a konštatovala, že to dokazuje, že „názor Komisie v rozhodnutí o začatí konania v súvislosti s týmto bodom bol správny a že zmena vlastníctva m[ala] pre obnovenie dlhodobej výnosnosti [spoločnosti WestLB] najväčší význam“.

324 Po štvrté Komisia v odôvodnení 73 napadnutého rozhodnutia poznamenala, že predaj spoločnosti WestLB sa zjednoduší prostredníctvom predchádzajúceho rozdelenia obchodných procesov a ich priradenia k trom kľúčovým obchodným oblastiam, ktoré sa v rámci ponukového konania ponúknu na predaj jednotlivo alebo spolu ako balík.

325 Po piate Komisia v odôvodnení 74 napadnutého rozhodnutia uviedla, že WestLB uskutočnila nové zameranie svojej obchodnej činnosti, pričom skončila svoju činnosť v stratových obchodných oblastiach, ako napríklad investičnej správe a obchodovaní na vlastný účet, ktoré boli príčinou krízy, a jej ťažiskovou oblasťou sa stalo obchodovanie zamerané na zákazníkov. Komisia konštatovala, že konečný plán na reštrukturalizáciu umožní spoločnosti WestLB opäť zamerať jej obchodnú činnosť na Severné Porýnie-Vestfálsko a všeobecnejšie na Nemecko a sústrediť sa na určité kľúčové obchodné oblasti. Komisia poukázala na to, že odstúpením od rizikových obchodov a návratom k stabilnejším obchodom, ako napríklad k transakčnému bankovníctvu a spolupráci so sporiteľňami, súkromnými zákazníkmi a strednými podnikmi, sa zvýši podiel dlhodobo udržateľných obchodov v celej obchodnej činnosti spoločnosti WestLB a prispeje k obnoveniu jej dlhodobej výnosnosti a tým sa upustí od koncepcie, ktorá sa ukázala ako dlhodobo neudržateľná.

326 Napokon po šieste Komisia v odôvodnení 75 napadnutého rozhodnutia uviedla, že konečný plán na reštrukturalizáciu zahŕňa opatrenia na zníženie nákladov a opatrenia na zlepšenie riadenia rizík, a teda aj rizikového profilu spoločnosti WestLB. Ako bolo uvedené v bode 50 vyššie, Komisia dospela k záveru, že tento plán jasne dokazuje, že WestLB môže obnoviť svoju dlhodobú výnosnosť.

327 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Komisia v napadnutom rozhodnutí dostatočne presne označila viaceré opatrenia uvedené v konečnom pláne na reštrukturalizáciu, ktoré umožňovali zmenu škály činnosti a štruktúry vlastníctva spoločnosti WestLB. Podľa Komisie táto zmena mala za následok upustenie od obchodnej politiky vyznačujúcej sa najmä vykonávaním vysoko rizikových činností, ktoré boli príčinou finančných ťažkostí banky. Okrem toho medzi jej vlastníkmi už neexistovali strety záujmov, ktoré podľa Komisie zohrali významnú úlohu pri vzniku týchto ťažkostí. Komisia napokon uviedla, že prechod spoločnosti WestLB k menej rizikovému obchodnému modelu a k menej konfliktnej štruktúre vlastníctva buď podporili, alebo uľahčili opatrenia na zníženie nákladov a jej rozdelenie na viaceré obchodné oblasti, ktoré bolo možné predať jednotlivo.

328 Toto odôvodnenie umožňuje porozumieť dôvodom, pre ktoré sa Komisia domnievala, že opatrenia stanovené v konečnom pláne na reštrukturalizáciu a uvedené v prílohe napadnutého rozhodnutia, vrátane opatrení týkajúcich sa povinnosti predaja, boli spôsobilé zabezpečiť obnovu dlhodobej výnosnosti spoločnosti WestLB.

329 Treba teda konštatovať, že napadnuté rozhodnutie je dostatočne odôvodnené, pokiaľ ide o podmienenie spornej záruky dodržaním povinnosti predaja.

330 Pre úplnosť treba poukázať na to, že toto odôvodnenie by sa tiež malo považovať za dostatočné, ak by – ako žalobca v podstate tvrdí – Komisia bola povinná odôvodniť skutočnosť, že povinnosť predaja bola úplne nevyhnutná na obnovenie dlhodobej výnosnosti spoločnosti WestLB.

331 Z bodov 31, 32 a 321 vyššie totiž vyplýva, že Komisia počas správneho konania, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého rozhodnutia, ako aj v tomto rozhodnutí uviedla, že finančné ťažkosti spoločnosti WestLB sú spôsobené nerentabilným obchodným modelom.

332 Komisia tiež uviedla, že tento model je sčasti dôsledkom existencie osobitnej štruktúry vlastníctva a stretu záujmov medzi vlastníkmi.

333 Je pravda, že Komisia spresnila znaky štruktúry vlastníctva spoločnosti WestLB, ktoré boli podľa nej zodpovedné za tento model, a protichodné záujmy vlastníkov, ktoré mohli sťažiť obchodnú životaschopnosť tejto banky, až vo svojich písomnostiach. V podstate tvrdila, že vzhľadom na to, že vlastníctvo spoločnosti WestLB ovládali sporiteľne krajov Vestfálsko-Lippe a Porýnie, nebolo opodstatnené vychádzať z toho, že WestLB mohla vykonávať rozsiahlu obchodnú činnosť v oblasti, ktorá mala zásadný význam pre obnovu jej obchodnej životaschopnosti a v ktorej pôsobili sporiteľne, teda v oblasti súkromného klientskeho bankovníctva.

334 Štruktúra vlastníctva spoločnosti WestLB a prípadne protichodné záujmy vlastníkov sú však nevyhnutne okolnosti, ktoré sú žalobcovi dobre známe, takže by bolo prehnané vyžadovať od Komisie, aby v napadnutom rozhodnutí opisovala znaky tejto štruktúry, ktoré podľa nej vyvolávajú finančné ťažkosti spoločnosti WestLB (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok Všeobecného súdu z 13. apríla 2011, Far Eastern New Century/Rada T-167/07, neuverejnený v Zbierke, bod 127).

335 Okrem toho Komisia v rozhodnutí o začatí konania už v podstate uviedla, že finančné ťažkosti spoločnosti WestLB boli spôsobené obchodným modelom, ktorý bol nerentabilný z dôvodu štruktúry jej vlastníctva a stretov záujmov medzi vlastníkmi, pričom Spolková republika Nemecko ani žalobca ako dotknutý subjekt nespochybnili tento predbežný záver ani nepožiadali o podrobnejšie informácie o dôvodoch tohto záveru, čo je v prejednávanom prípade relevantná okolnosť na obmedzenie rozsahu povinnosti odôvodnenia Komisie v tejto súvislosti v napadnutom rozhodnutí (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok Far Eastern New Century/Rada, už citovaný v bode 334 vyššie, bod 128).

336 Napokon, ako žalobca sám uvádza, vlastníci podpísali Eckpunktevereinbarung, ktorá bola oznámená Komisii 8. augusta 2008 (pozri bod 25 vyššie). Tento dokument, ktorý bol prijatý v dôsledku rokovaní medzi Komisiou, Spolkovou republikou Nemecko, spoločnosťou WestLB a vlastníkmi, obsahuje záväzok týkajúci sa zmeny štruktúry vlastníctva banky (pozri body 26 a 27 vyššie). Požiadavka, aby Komisia vysvetlila, prečo bola táto zmena nevyhnutná, je teda v prejednávanom prípade zmiernená.

337 Tento žalobný dôvod teda treba zamietnuť.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady proporcionality

338 Tento žalobný dôvod sa v podstate delí na tri časti, ktoré sú založené po prvé na skutočnosti, že Komisia posúdila primeranosť podmienok, ktoré sú pripojené k napadnutému rozhodnutiu, na základe nesprávneho predpokladu, po druhé na porušení vlastníckeho práva a po tretie na existencii škody spôsobenej vlastníkom, ktorá je v nepomere k cieľu sledovanému napadnutým rozhodnutím.

O prvej časti založenej na tom, že Komisia posúdila primeranosť podmienok, ktoré sú pripojené k napadnutému rozhodnutiu, na základe nesprávneho predpokladu

339 Žalobca tvrdí, že – ako uviedol v rámci tretieho žalobného dôvodu – Komisia konštatovala, že cieľ článku 87 ods. 3 písm. b) ES, čo je ustanovenie, na základe ktorého bola sporná záruka schválená, je porovnateľný s cieľom článku 87 ods. 3 písm. c) ES. Žalobca sa domnieva, že Komisia teda posúdila primeranosť podmienok, ktoré sú pripojené k napadnutému rozhodnutiu, na základe nesprávneho predpokladu. Podľa žalobcu je náprava vážnej poruchy fungovania v hospodárstve dôležitejším cieľom všeobecného záujmu ako podpora určitého odvetvia alebo regiónu. Poukazuje na to, že už z tohto dôvodu došlo k porušeniu zásady proporcionality.

340 Komisia popiera tvrdenia žalobcu.

341 Treba zdôrazniť, že žalobca namieta porušenie zásady proporcionality len formálne. V skutočnosti spochybňuje spôsob, akým Komisia v napadnutom rozhodnutí uplatnila článok 87 ods. 3 písm. b) ES, a odkazuje na tvrdenia uvedené v tejto súvislosti v rámci tretieho žalobného dôvodu. Ako Komisia správne uvádza, prvú časť teda treba zamietnuť z tých istých dôvodov ako tieto tvrdenia.

O druhej časti založenej na porušení vlastníckeho práva

342 Žalobca tvrdí, že vlastníci boli napadnutým rozhodnutím pozbavení svojho vlastníckeho práva v rozpore so zásadami upravujúcimi ochranu tohto práva v Únii, čo Komisia popiera.

343 Treba konštatovať, že táto časť – tak ako predchádzajúca časť – je len formálne založená na porušení zásady proporcionality. V rámci tejto časti žalobca v skutočnosti predkladá tvrdenia uvedené v rámci šiesteho žalobného dôvodu, na podporu ktorého uvádza, že Komisia nemá právomoc nútiť vlastníkov, aby previedli svoje vlastnícke právo k spoločnosti WestLB. Tvrdenia uvedené žalobcom teda budú preskúmané v rámci šiesteho žalobného dôvodu. Keďže však nie sú spôsobilé preukázať existenciu porušenia zásady proporcionality, v rámci tohto žalobného dôvodu ich treba zamietnuť.

O tretej časti založenej na existencii škody spôsobenej vlastníkom, ktorá je v nepomere k cieľu sledovanému napadnutým rozhodnutím

344 Žalobca tvrdí, že pozbavenie vlastníkov ich vlastníckeho práva spôsobené napadnutým rozhodnutím má za následok, že im vznikla škoda, ktorá je v nepomere k cieľu sledovanému Komisiou, ktorý spočíva v zabránení narušenia hospodárskej súťaže vo finančnom sektore. Táto škoda je ešte neúmernejšia vzhľadom na to, že tento sektor už narušili viaceré pomoci a sporná záruka sa považovala za nevyhnutnú na „záchranu“ významnej banky a na obnovu fungovania uvedeného sektora.

345 Komisia popiera tvrdenia žalobcu.

346 Zásada proporcionality vyžaduje, aby akty orgánov Únie neprekračovali hranice toho, čo je vhodné a nevyhnutné na dosiahnutie sledovaného cieľa, pričom v prípade, ak si možno vybrať z viacerých vhodných opatrení, je potrebné použiť opatrenie, ktoré je najmenej obmedzujúce (rozsudky Súdneho dvora zo 17. mája 1984, Denkavit Nederland, 15/83, Zb. s. 2171, bod 25, a z 11. júla 1989, Schräder HS Kraftfutter, 265/87, Zb. s. 2237, bod 21).

347 Zásada proporcionality ako všeobecná zásada práva Únie je kritériom zákonnosti všetkých aktov orgánov Únie. Za týchto okolností sa v rámci preskúmavania úkonov, ktoré začala Komisia, vždy vynára jednak otázka presného dosahu a hraníc povinností, ktoré vyplývajú z dodržiavania tejto zásady, a jednak otázka hraníc súdneho preskúmavania (rozsudok Súdneho dvora z 29. júna 2010, Komisia/Alrosa, C-441/07 P, Zb. s. I-5949, body 36 a 37).

348 Na posúdenie rozsahu zásady proporcionality v prejednávanom prípade je potrebné vziať do úvahy predovšetkým povinnosti Komisie a dotknutého členského štátu v rámci postupu schvaľovania pomoci na reštrukturalizáciu v prospech podniku, ktorému hrozí zánik, ako v podstate vyplývajú z bodov 287 až 302 vyššie.

349 Vzhľadom na to, čo bolo uvedené v bodoch 287 až 302 vyššie, treba konštatovať, že rešpektovanie zásady proporcionality si nevyžaduje, aby Komisia podmienila schválenie pomoci na reštrukturalizáciu opatreniami, ktoré sú úplne nevyhnutné na obnovu výnosnosti príjemcu pomoci a na zabránenie nadmerného narušenia hospodárskej súťaže, ak sú tieto opatrenia súčasťou plánu na reštrukturalizáciu, za ktorý sa dotknutý členský štát zaručil.

350 Vykonanie zásady proporcionality Komisiou v tomto kontexte sa totiž obmedzuje jednak na konštatovanie, že plán na reštrukturalizáciu, za ktorý sa dotknutý členský štát zaručil, umožňuje domnievať sa, že príjemca pomoci bude dlhodobo životaschopný a že sa zabráni nadmernému narušeniu hospodárskej súťaže, a jednak na konštatovanie, že dotknutý členský štát sa nezaručil za plán, ktorý obsahuje menej obmedzujúce opatrenia, ktoré umožňujú dostatočne zabezpečiť túto hospodársku životaschopnosť a zabrániť tomuto narušeniu (pozri analogicky rozsudok Komisia/Alrosa, už citovaný v bode 347 vyššie, bod 41).

351 Primeranosť rozhodnutia Komisie o podmienení schválenia spornej záruky dodržaním povinnosti predaja teda treba preskúmať z hľadiska týchto pripomienok.

352 V tejto súvislosti je konečný plán na reštrukturalizáciu jediným úplným plánom na reštrukturalizáciu, za ktorý sa Spolková republika Nemecko zaručila pred prijatím napadnutého rozhodnutia (pozri bod 316 vyššie). Keďže povinnosť predaja bola stanovená v tomto pláne, treba vychádzať z toho, že Komisia nebola povinná stanoviť na schválenie spornej záruky menej prísne podmienky, pokiaľ ide o zmenu štruktúry vlastníctva spoločnosti WestLB, než aké stanovoval konečný plán na reštrukturalizáciu.

353 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Komisia tým, že podmienila schválenie spornej záruky dodržaním povinnosti predaja, neporušila zásadu proporcionality.

354 Napokon treba pre úplnosť poukázať na to, že aj keby Komisia bola povinná podmieniť schválenie pomoci na reštrukturalizáciu len čo najmenej obmedzujúcimi opatreniami, ktoré by mohli zaručiť obnovu dlhodobej hospodárskej životaschopnosti príjemcu pomoci, bolo by potrebné konštatovať, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že povinnosť predaja je neprimeraná vo vzťahu k cieľu sledovanému Komisiou.

355 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že v rozpore s tým, čo v podstate uvádza žalobca, cieľom, ktorý sledovala Komisia tým, že podmienila schválenie spornej záruky dodržaním povinnosti predaja, nebolo zabrániť tomu, aby táto záruka vyvolala nadmerné narušenie hospodárskej súťaže na finančných trhoch.

356 Ako totiž Komisia správne uvádza a ako bolo uvedené v bodoch 187 a 291 vyššie, cieľom povinnosti predaja je zaručiť obnovu dlhodobej výnosnosti spoločnosti WestLB.

357 Preto treba tvrdenie žalobcu, že táto podmienka je neprimeraná vo vzťahu k cieľu spočívajúcemu v zabránení nadmerného narušenia hospodárskej súťaže, zamietnuť ako neúčinné.

358 Okrem toho treba poznamenať, že žalobca neuviedol nijaké tvrdenie, ktoré by malo preukázať, že rozhodnutie Komisie o podmienení schválenia spornej záruky dodržaním povinnosti predaja je neprimerané vo vzťahu k cieľu spočívajúcemu v zaručení obnovy dlhodobej výnosnosti spoločnosti WestLB.

359 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy sa tento žalobný dôvod musí zamietnuť ako celok.

O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady rovnosti zaobchádzania a zneužití právomoci

360 Žalobca tvrdí, že Komisia prijatím napadnutého rozhodnutia porušila zásadu rovnosti zaobchádzania a dopustila sa zneužitia právomoci.

361 Podľa žalobcu v rozhodovacej praxi Komisie nikdy nedošlo k podmieneniu schválenia pomoci v prospech banky povinnosťou predať túto banku. Existencia rozdielneho zaobchádzania jasne vyplýva z porovnania napadnutého rozhodnutia s rozhodnutím Komisie zo 7. mája 2009 K(2009) 3708 v konečnom znení o štátnej pomoci N 244/2009 – Commerzbank, Nemecko (ďalej len „rozhodnutie Commerzbank“). V tomto rozhodnutí, prijatom týždeň pred napadnutým rozhodnutím, Komisia nevyžadovala zmenu štruktúry vlastníctva banky, ktorá bola príjemcom pomoci. Žalobca navyše predložil tabuľku, ktorá podľa neho ukazuje, že rozhodnutie týkajúce sa spoločnosti WestLB je jediným rozhodnutím spomedzi rozhodnutí týkajúcich sa pomoci poskytnutej v súvislosti s finančnou krízou, v ktorom bolo schválenie skúmanej pomoci podmienené zmenou štruktúry vlastníctva príjemcu pomoci.

362 Žalobca dodáva, že Komisia neposkytla nijaké objektívne odôvodnenie rozdielneho zaobchádzania so spoločnosťou WestLB. Poukazuje na to, že Komisia v skutočnosti svojvoľne využila právomoci, ktoré jej priznáva článok 87 ods. 3 písm. b) ES, s iným cieľom, než aký sleduje toto ustanovenie, konkrétne s cieľom reorganizovať spoločnosť WestLB a štruktúru jej vlastníctva. Podľa žalobcu to predstavuje zneužitie právomoci v zmysle článku 230 ods. 2 ES. Na podporu tohto tvrdenia uvádza tri skutkové okolnosti. Po prvé Komisia predtým 15. júla 2008 určila podmienky schválenia reštrukturalizácie. Po druhé v napadnutom rozhodnutí tieto podmienky nezmenila aj napriek zhoršeniu finančnej krízy a napriek skutočnosti, že sa napokon rozhodla uplatniť článok 87 ods. 3 písm. b) ES. Po tretie pani Kroes viackrát verejne trvala na stanovených podmienkach, najmä v štyroch novinových článkoch, a pravidelne upozorňovala na konsolidáciu bánk spolkových krajín, pričom tvrdila, že nemecký finančný sektor „založený na troch pilieroch“ je zastaraný a vyžaduje si reformu.

363 Komisia popiera tvrdenia žalobcu.

364 Po prvé je potrebné pripomenúť, že rešpektovanie zásady rovnosti zaobchádzania si vyžaduje, aby sa porovnateľné situácie neposudzovali rozdielne a rozdielne situácie neposudzovali rovnako, ak takéto posudzovanie nie je objektívne odôvodnené (pozri rozsudok Súdneho dvora z 26. októbra 2006, Koninklijke Coöperatie Cosun, C-248/04, Zb. s. I-10211, bod 72 a citovanú judikatúru, a rozsudok Všeobecného súdu z 18. januára 2012, Djebel – SGPS/Komisia, T-422/07, bod 202).

365 Žalobca pritom nepreukázal, že WestLB sa nachádzala v situácii porovnateľnej so situáciou bánk, ktoré dostali štátnu pomoc, uvedených v jeho žalobe a pre ktoré podľa neho Komisia schválila pomoc na reštrukturalizáciu bez toho, aby vyžadovala zmenu štruktúry vlastníctva.

366 V tejto súvislosti treba konštatovať, že účinok pomoci na reštrukturalizáciu poskytnutej banke v ťažkostiach v situácii finančnej krízy závisí v zásade od súboru individuálnych okolností, medzi ktoré patrí hospodárska situácia banky a jej vyhliadky na obnovu hospodárskej životaschopnosti. Ako však Komisia správne uvádza, žalobca neskúmal, či Komisia v rozhodnutiach týkajúcich sa bánk, ktoré cituje, konštatovala, že štruktúry vlastníctva boli také problematické ako štruktúra vlastníctva spoločnosti WestLB.

367 Pokiaľ ide o schválenie pomoci, ktorá je predmetom rozhodnutia Commerzbank, Komisia uvádza, že jej schválenie nebolo podmienené zmenou štruktúry vlastníctva príjemcu pomoci jednak z dôvodu, že Commerzbank bola – na rozdiel od spoločnosti WestLB – takzvanou otvorenou spoločnosťou, ktorej akcie vlastnili rôzni akcionári, a jednak z dôvodu, že ťažkosti, ktorým čelila, neboli spôsobené štruktúrou jej vlastníctva alebo rozdielnosťou záujmov jej vlastníkov, čo žalobca nepoprel v duplike ani na pojednávaní.

368 Po druhé je potrebné poukázať na to, že – ako Komisia v podstate uvádza – zákonnosť rozhodnutia Komisie, ktorým sa určuje, že nová pomoc nespĺňa podmienky na uplatnenie výnimky v zmysle článku 87 ods. 3 písm. b) ES, treba posudzovať len v rámci tohto ustanovenia a nie podľa predchádzajúcej rozhodovacej praxe Komisie, za predpokladu, že jej existencia je preukázaná (pozri analogicky rozsudky Všeobecného súdu z 8. júla 2010, Freistaat Sachsen a Land

Sachsen-Anhalt/Komisia, T-396/08, neuverejnený v Zbierke, bod 54, a Djebel – SGPS/Komisia, už citovaný v bode 364 vyššie, bod 198). Pojem štátna pomoc, ako aj podmienky nevyhnutné na zabezpečenie obnovy životaschopnosti príjemcu pomoci zodpovedajú objektívnej situácii, ktorá sa posudzuje ku dňu, keď Komisia prijme svoje rozhodnutie. Dôvody, pre ktoré Komisia v skoršom rozhodnutí posúdila situáciu inak, teda musia ostať irelevantné na účely posúdenia zákonnosti napadnutého rozhodnutia (pozri analogicky rozsudok Djebel – SGPS/Komisia, už citovaný v bode 364 vyššie, bod 199 a citovanú judikatúru).

369 Po tretie, ako Komisia správne uvádza, nemožno jej odňať možnosť určiť prísnejšie podmienky zlučiteľnosti ako v predchádzajúcich rozhodnutiach, ak si to vyžaduje vývoj spoločného trhu a cieľ nerušenej hospodárskej súťaže na tomto trhu, keďže hospodárske subjekty nemajú oprávnený dôvod vkladať legitímnu dôveru do zachovania jestvujúcej situácie, ktorú možno zmeniť v rámci právomoci voľnej úvahy orgánov Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok Djebel – SGPS/Komisia, už citovaný v bode 364 vyššie, bod 200 a citovanú judikatúru).

370 Ďalej treba konštatovať, že podmienenie schválenia pomoci na reštrukturalizáciu dodržaním opatrení stanovených v pláne na reštrukturalizáciu, za ktorý sa dotknutý členský štát zaručil, v zásade nemôže viesť k porušeniu zásady rovnosti zaobchádzania.

371 V prípade, ak by pre schválenie dvoch porovnateľných opatrení pomoci na reštrukturalizáciu boli stanovené rozdielne podmienky, ktoré sú uvedené v plánoch na reštrukturalizáciu, za ktoré sa dotknuté členské štáty zaviazali, by totiž rozdielna situácia, v ktorej by sa nachádzali príjemcovia pomoci, nevyplývala z rozhodnutia Komisie, ale z povahy záväzkov prijatých týmito členskými štátmi, pričom Komisia by bola povinná skúmať, či by tieto opatrenia umožnili zaručiť obnovu životaschopnosti príjemcov pomoci a zabrániť nadmernému narušeniu hospodárskej súťaže.

372 Napokon, čo sa týka otázky, či sa Komisia tým, že prijala napadnuté rozhodnutie, dopustila zneužitia právomoci, je potrebné pripomenúť, že podľa judikatúry je akt poznačený zneužitím právomoci len vtedy, ak sa na základe objektívnych, relevantných a súladných nepriamych dôkazov javí, že bol prijatý s výlučným alebo prinajmenšom určujúcim účelom dosiahnuť iné ako uvádzané ciele alebo obísť postup osobitne predpísaný Zmluvou na vysporiadanie sa s okolnosťami predmetného prípadu (rozsudok Súdneho dvora z 10. marca 2005, Španielsko/Rada, C-342/03, Zb. s. I-1975, bod 64).

373 Treba pritom v prvom rade poukázať na to, že – ako Komisia správne uvádza – novinové články citované žalobcom, ktoré obsahujú určité vyhlásenia pani Kroesovej, nepreukazujú, že Komisia využila svoje právomoci dohľadu nad štátnou pomocou na iné účely, než aké stanovuje článok 87 ES.

374 Je totiž potrebné konštatovať, že pani Kroes týmito vyhláseniami zverejnila svoj názor, že schválenie spornej záruky by malo byť v každom prípade podmienené vyriešením problémov, pre ktoré sa WestLB pred finančnou krízou nachádzala v ťažkostiach, čo si podľa jej názoru vyžadovalo významnú zmenu obchodného modelu tejto spoločnosti a štrukturálnych problémov súvisiacich so štruktúrou jej vlastníctva. Tieto vyhlásenia nepredstavujú konečné stanovisko Komisie k tejto otázke a už vôbec nie k štruktúre nemeckého finančného sektora.

375 Žalobca v každom prípade nevysvetlil, prečo by sa vyhlásenia pani Kroesovej mali považovať za súbor objektívnych, relevantných a súladných nepriamych dôkazov o tom, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté s výlučným alebo prinajmenšom určujúcim účelom dosiahnuť iné ako uvádzané ciele alebo obísť určitý postup.

376 Ďalej treba poukázať na to, že skutočnosť, že Komisia bola schopná uviesť 15. júla 2008 podmienky, ktoré podľa nej museli byť splnené na to, aby bolo možné schváliť spornú záruku, a že v napadnutom rozhodnutí tieto podmienky nezmenila aj napriek zhoršeniu finančnej krízy a skutočnosti, že sa

rozhodla uplatniť článok 87 ods. 3 písm. b) ES, tiež nie je objektívnym nepriamym dôkazom o tom, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté s účelom dosiahnuť iné ako uvádzané ciele alebo obísť určitý postup.

377 Svedčí to totiž len o tom, že Komisia v pomerne skorom štádiu konania uviedla, že sporná záruka bude ťažko schválená, ak plán na reštrukturalizáciu spoločnosti WestLB nebude obsahovať určité podmienky, ktoré boli začlenené do konečného plánu na reštrukturalizáciu, pričom však nevyjadrila v tejto súvislosti konečné stanovisko. Z vyššie uvedeného však nevyplýva, že Komisia sa usilovala zmeniť štruktúru vlastníctva spoločnosti WestLB alebo obmedziť veľkosť tejto banky, aby dosiahla iné ciele ako ciele spočívajúce v zabezpečení životaschopnosti banky a zabránení nadmerného narušenia hospodárskej súťaže.

378 Okrem toho je potrebné poznamenať, že žalobca neuplatnil žalobný dôvod smerujúci k zrušeniu napadnutého rozhodnutia založený na tom, že Komisia nútila Spolkovú republiku Nemecko alebo na ňu vyvíjala neprimeraný nátlak, aby sa zaručila za konečný plán na reštrukturalizáciu.

379 Neformálnemu posúdeniu Komisie z 15. júla 2008, pokiaľ ide o možnosti schválenia spornej záruky bez určitých opatrení, navyše predchádzalo významné preskúmanie tejto záruky z pohľadu práva štátnej pomoci. Komisia totiž už 30. apríla 2008 prijala predbežné rozhodnutie, ktoré sa týkalo zlučiteľnosti tej istej záruky so spoločným trhom, a – ako bolo uvedené v bode 320 vyššie – keď mali príležitosť predložiť pripomienky k rozhodnutiu o začatí konania, Spolková republika Nemecko, WestLB ani žiaden z dotknutých subjektov formálne nenamietali proti predbežnému záveru Komisie vyjadrenému v tomto rozhodnutí, podľa ktorého by zmena štruktúry vlastníctva mohla byť nevyhnutná na obnovu dlhodobej výnosnosti spoločnosti WestLB.

380 Vzhľadom na vyššie uvedené treba konštatovať, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že Komisia s ním zaobchádzala diskriminačne alebo že zneužila svoje právomoci podľa článku 87 ES.

381 Tento žalobný dôvod sa teda musí zamietnuť.

O šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 295 ES

382 Podľa článku 295 ES „zmluva [ES] sa nedotýka úpravy vlastníckych vzťahov uplatňovanej v členských štátoch“.

383 Žalobca tvrdí, že Komisia porušila toto ustanovenie tým, že podmienila schválenie spornej záruky povinnosťou predaja. Tvrdí, že Komisia zbavila vlastníkov ich vlastníckeho práva a určila, kto môže byť vlastníkom konkrétneho majetku, čo patrí do výlučnej právomoci členských štátov. Ani pri výkone svojich právomocí podľa článkov 87 ES a 88 ES Komisia nemôže nútiť vlastníka, aby sa vzdal svojho vlastníckeho práva, bez toho, aby porušila absolútne obmedzenia právomocí Únie stanovené článkom 295 ES.

384 Žalobca sa domnieva, že oblasť ochrany článku 295 ES je v každom prípade dotknutá, ak členské štáty už nemajú žiadnu voľnosť pri riadení verejných podnikov, pri zachovaní majetkových účastí v týchto podnikoch alebo pri zohľadnení iných hľadísk ako čisto zárobkových kritérií. Podľa žalobcu boli vlastníci napadnutým rozhodnutím pozbavení tejto voľnosti. V rozpore s tým, čo uvádza Komisia, je otázka, či bol tento cieľ napadnutého rozhodnutia prvoradý alebo druhoradý, irelevantná.

385 Žalobca tvrdí, že „z preskúmania mnohých konaní týkajúcich sa skúmania štátnej pomoci a opatrení *ad hoc* vo finančnom sektore vyplýva…, že Komisia už nerozhoduje o ojedinelých prípadoch, ale že prostredníctvom štrukturálnych zásahov do hospodárskych modelov a odvetví činnosti jednotlivých

bánk vykonáva hĺbkovú reorganizáciu finančného sektora“. Žalobca poukazuje na to, že Komisia v skutočnosti riadila celý sektor z hľadiska hospodárskej politiky a nie politiky hospodárskej súťaže, čo prekračuje jej právomoci a odporuje článku 295 ES.

386 Komisia popiera tvrdenia žalobcu.

387 Je potrebné v prvom rade poukázať na to, že – ako uvádza Komisia – z judikatúry vyplýva, že hoci úprava vlastníckych vzťahov patrí podľa článku 295 ES naďalej do pôsobnosti každého členského štátu, toto ustanovenie nemá za následok, že sa na úpravy vlastníckych vzťahov existujúce v členských štátov neuplatnia základné pravidlá Zmluvy (rozsudky Súdneho dvora zo 6. novembra 1984, Fearon, 182/83, Zb. s. 3677, bod 7, a zo 4. júna 2002, Komisia/Portugalsko, C-367/98, Zb. s. I-4731, bod 48; rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. marca 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen/Komisia, T-228/99 a T-233/99, Zb. s. II-435, bod 192).

388 V súlade s článkom 86 ods. 1 ES sa tak pravidlá hospodárskej súťaže stanovené Zmluvou, ktoré sú základnými pravidlami, uplatňujú bez rozdielu na verejné i súkromné podniky (rozsudok Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen/Komisia, už citovaný v bode 387 vyššie, bod 193).

389 Nemožno sa teda domnievať, že článok 295 ES obmedzuje pôsobnosť pojmu štátnej pomoci v zmysle článku 87 ods. 1 ES (rozsudok Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen/Komisia, už citovaný v bode 387 vyššie, bod 194).

390 V dôsledku toho článok 295 ES nemôže obmedziť mieru voľnej úvahy, ktorú má Komisia pri rozhodovaní o tom, či určité opatrenie, na ktoré sa vzťahuje všeobecný zákaz štátnej pomoci stanovený v článku 87 ods. 1 ES, možno schváliť na základe jednej z výnimiek z tohto ustanovenia uvedených v článku 87 ods. 3 ES.

391 Preto treba konštatovať, že článok 295 ES nebráni Komisii v tom, aby podmienila schválenie štátnej pomoci v prospech podniku, ktorý musí prejsť reštrukturalizáciou, predajom tohto podniku, ak to má zaručiť jeho dlhodobú životaschopnosť.

392 Ako Komisia uvádza, také podmienenie nespochybňuje ani „úpravu vlastníckych vzťahov uplatňovanú“ v dotknutom členskom štáte.

393 V tejto súvislosti stačí v prvom rade poukázať na to, že z judikatúry vyplýva, že uplatnenie pravidiel hospodárskej súťaže na podniky bez ohľadu na úpravu vlastníckych vzťahov, ktorej podliehajú, nemá za následok obmedzenie ochrany vyplývajúcej z článku 295 ES a to, že členské štáty už prakticky nemajú žiadnu voľnosť pri riadení verejných podnikov, pri zachovaní majetkových účastí v týchto podnikoch alebo pri zohľadnení iných hľadísk ako čisto zárobkových kritérií (rozsudok Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen/Komisia, už citovaný v bode 387 vyššie, bod 195).

394 Aj keby totiž záujmy uvedené v predchádzajúcom bode mohli brániť uplatneniu pravidiel hospodárskej súťaže, sú zohľadnené článkom 86 ods. 2 ES, keďže toto ustanovenie stanovuje, že podniky poverené poskytovaním služieb všeobecného hospodárskeho záujmu alebo podniky, ktoré majú povahu fiškálneho monopolu, môžu byť vyňaté z uplatnenia pravidiel hospodárskej súťaže za predpokladu, že uplatňovanie týchto pravidiel právne alebo fakticky znemožňuje plnenie osobitných úloh, ktoré im boli zverené (rozsudok Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen/Komisia, už citovaný v bode 387 vyššie, bod 196).

395 Žalobca pritom netvrdil, že boli splnené podmienky stanovené v článku 86 ods. 2 ES na vyňatie spoločnosti WestLB z uplatňovania pravidiel hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudok Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen/Komisia, už citovaný v bode 387 vyššie, body 197).

396 Preto je tvrdenie žalobcu, že cieľom, ktorý Komisia sledovala, keď podmienila schválenie spornej záruky povinnosťou predaja, bolo spochybniť štruktúru nemeckého finančného sektora a existenciu verejných vlastníkov v spoločnosti WestLB alebo v iných bankách, nesprávne, ako to správne uvádza Komisia.

397 V tejto súvislosti treba dodať, že napadnuté rozhodnutie nepodmieňuje schválenie spornej záruky predajom spoločnosti WestLB súkromným osobám. Práve naopak Komisia v odôvodnení 72 napadnutého rozhodnutia uviedla, že boli prijaté náhradné riešenia, ako napríklad konsolidácia nemeckých krajinských bánk, ktoré majú verejnoprávnu povahu, ako to účastníci konania uviedli vo svojich odpovediach na písomné otázky Všeobecného súdu z 31. októbra 2013.

398 Napokon, ako tvrdí Komisia, schválenie spornej záruky nebolo podmienené bezodplatnou stratou podielov vlastníkov na základnom imaní spoločnosti WestLB. Podľa podmienok, ktoré boli stanovené pre toto schválenie, vlastníci mohli predať svoje podiely ktorejkoľvek súkromnej alebo verejnoprávnej osobe, ktorá spĺňala určité kritériá a Komisia ju schválila.

399 Nemožno vylúčiť, že podmienky, ktoré boli stanovené pre tento predaj, najmä lehota, v ktorej sa mal uskutočniť, a neexistencia záruky, že pred uplynutím tejto lehoty sa finančná kríza a jej dôsledky na hodnotu bankových aktív pominú, mohli mať významný vplyv na cenu, ktorú mohli dostať vlastníci. Túto okolnosť však treba uviesť do súvislosti so skutočnosťou, že účastníci konania sa zhodli na tom, že bez poskytnutia spornej záruky alebo podporného opatrenia s rovnocenným účinkom by WestLB mohla zaniknúť, takže trhová hodnota tohto podniku by teda bola v zásade oveľa nižšia, ak by táto záruka nebola vyňatá spod všeobecného zákazu štátnej pomoci vyplývajúceho z článku 87 ods. 1 ES.

400 Vzhľadom na vyššie uvedené sa tento žalobný dôvod musí zamietnuť.

O siedmom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 7 ods. 4 nariadenia č. 659/1999

401 Podľa článku 7 ods. 4 nariadenia č. 659/1999 „Komisia môže pripojiť ku kladnému rozhodnutiu podmienky, podľa ktorých sa pomoc môže považovať za zlučiteľnú so spoločným trhom, a môže stanoviť povinnosti, aby sa umožnilo monitorovanie súladu s rozhodnutím“.

402 Ako uvádza žalobca, súdy Únie uznali možnosť Komisie uložiť podmienky alebo povinnosti ešte pred prijatím nariadenia č. 659/1999 (pozri bod 185 vyššie).

403 Žalobca uvádza na podporu tohto žalobného dôvodu v podstate tri tvrdenia, ktoré Komisia spochybňuje.

404 V prvom rade žalobca tvrdí, že porušenie článku 295 ES, ktorého sa Komisia dopustila tým, že prijala napadnuté rozhodnutie, spôsobuje aj porušenie článku 7 ods. 4 nariadenia č. 659/1999.

405 Stačí pritom poukázať na to, že toto tvrdenie sa neodlišuje od tvrdení, ktoré žalobca uviedol v rámci predchádzajúceho žalobného dôvodu, založeného na porušení článku 295 ES. Toto tvrdenie teda treba zamietnuť z tých istých dôvodov ako uvedené tvrdenia.

406 V druhom rade žalobca tvrdí, že článok 7 ods. 4 nariadenia č. 659/1999 nedovoľuje Komisii uložiť podmienky, ktoré zasahujú do vlastníckeho práva. Zásada právnej istoty, podľa ktorej musia byť normy jasné a presné, aby bola zaručená predvídateľnosť situácií a právnych vzťahov, vyžaduje, aby zásah do

takého základného práva bol založený na presnom ustanovení, ktoré stanovuje existenciu právomoci Únie a príslušného orgánu. Článok 7 ods. 4 nariadenia č. 659/1999 nemožno považovať za také ustanovenie, keďže nestanovuje podmienky a povinnosti, ktoré môže Komisia uložiť.

407 Žalobca tvrdí, že toto tvrdenie potvrdzuje „porovnanie s inými oblasťami právnej úpravy“. Poznamenáva, že článok 7 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) dovoľuje Komisii uložiť podnikom a združeniam podnikov povinnosť ukončiť porušovanie článkov 81 ES a 82 ES. Podľa žalobcu pritom článok 7 ods. 1 uvedeného nariadenia stanovuje, že možno uložiť nápravné opatrenia štrukturálnej povahy alebo nápravné opatrenia orientované na správanie, ktoré sú primerané spáchanému porušeniu a nevyhnutné na jeho účinné ukončenie, a stanovuje, že štrukturálne opatrenia sa môžu uložiť len vtedy, keď neexistuje žiadne rovnako účinné opatrenie orientované na správanie alebo keď by akékoľvek rovnako účinné opatrenie orientované na správanie bolo pre príslušný podnik zaťažujúcejšie ako štrukturálne opatrenie. Takéto pravidlá v článku 7 ods. 4 nariadenia č. 659/1999 chýbajú.

408 Žalobca rovnako poznamenáva, že článok 6 ods. 2 a článok 8 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 139/2004 z 20. januára 2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. EÚ L 24, s. 1; Mim. vyd. 08/003, s. 40) stanovujú „minimálny obsah hmotnoprávnych požiadaviek na uloženie podmienok“. V oznámení Komisie o nápravných opatreniach akceptovateľných v zmysle nariadenia Rady (ES) č. 139/2004 a nariadenia Komisie (ES) č. 802/2004 (Ú. v. EÚ C 267, 2008, s. 1) sa navyše uvádza, že Komisia môže podmieniť schválenie koncentrácie len záväzkami strán.

409 V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že – ako Komisia správne uvádza – článok 7 ods. 4 nariadenia č. 659/1999 len spresňuje procesné predpoklady, ktoré musia byť splnené na to, aby mohla vyhlásiť pomoc za zlučiteľnú so spoločným trhom s pripojením určitých podmienok. Ako Komisia uvádza, z tohto ustanovenia najmä vyplýva, že to je možné len v rozhodnutiach prijatých – tak ako v prejednávanom prípade – po začatí konania vo veci formálneho zisťovania. Naproti tomu vecné podmienky, ktoré môže Komisia stanoviť pre schválenie štátnej pomoci podľa článku 87 ods. 3 ES, nevyplývajú z článku 7 ods. 4 nariadenia č. 659/1999, ale z právneho základu, na ktorom je založené rozhodnutie o zlučiteľnosti pomoci, ktorým je v prejednávanom prípade článok 87 ods. 3 písm. b) ES.

410 Ako bolo viackrát uvedené, ak Komisia zamýšľa schváliť pomoc na reštrukturalizáciu podľa článku 87 ods. 3 písm. b) ES, môže pri skúmaní zlučiteľnosti tejto pomoci uplatniť kritériá obsiahnuté v usmerneniach o záchrane a reštrukturalizácii, medzi ktoré patrí kritérium týkajúce sa obnovy dlhodobej životaschopnosti príjemcu pomoci. Preto treba konštatovať, že Komisia môže podmieniť schválenie pomoci na reštrukturalizáciu podľa tohto ustanovenia dodržaním akéhokoľvek opatrenia, ktorého cieľom je zabezpečiť túto obnovu životaschopnosti, uvedeného v pláne na reštrukturalizáciu, za ktorý sa členský štát zaručil.

411 K týmto opatreniam patrí najmä povinnosť predaja, na ktorú sa žalobca v podstate odvoláva.

412 Preto sa druhé tvrdenie, ktoré uviedol žalobca v rámci tohto žalobného dôvodu, musí zamietnuť.

413 V treťom rade žalobca tvrdí, že „Komisia považovala za nevyhnutné určiť jednostranné podmienky spojené najmä so vzdaním sa vlastníckeho práva“. Podľa pôvodnej verzie napadnutého rozhodnutia to bolo odôvodnené skutočnosťou, že vlastníci „nedodržiavali lehoty a spomaľovali konanie“. Žalobca pritom poznamenáva, že lehoty neboli určené. Žalobca uznáva, že toto odôvodnenie v napadnutom rozhodnutí už nie je spomenuté, ale podľa neho nejde o „nepatrnú chybu“, „bez vplyvu na jeho výrok a odôvodnenie“. Komisia potom považovala tieto podmienky za nevyhnutné z dôvodu, že „konanie sa spomalilo v dôsledku stanovenia lehôt pre rozhodovacie orgány“. Rozhodnutie príslušných orgánov vlastníkov sa však mohlo prijať pred koncom mája 2009. Žalobca z toho vyvodzuje záver, že Komisia radšej nečakala na toto rozhodnutie. Napokon na uplatnenie článku 7 ods. 4 nariadenia č. 659/1999 nie je potrebné ani dostatočné, aby účastníci konania nedodržali lehotu, ktorá navyše neexistuje.

414 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že – v rozpore s tým, čo v podstate tvrdí žalobca – Komisia nebola povinná čakať, kým vlastníci sami nerozhodnú o podmienkach reštrukturalizácie spoločnosti WestLB. Ako bolo uvedené v bode 284 vyššie, tieto podmienky museli byť uvedené v pláne na reštrukturalizáciu, za ktorý sa zaručí dotknutý členský štát, a nie vlastníci.

415 Pokiaľ ide o odkazy na opravu vykonanú v odôvodnení 41 napadnutého rozhodnutia v znení pred opravou, ktoré je uvedené v odôvodnení 42 tohto rozhodnutia v opravenom znení, žalobca jasne neuvádza závery, ktoré by z nich podľa jeho názoru mal Všeobecný súd vyvodiť.

416 V každom prípade porovnanie znenia napadnutého rozhodnutia pred opravou s jeho opraveným znením svedčí o tom, že ide o nepodstatnú zmenu.

417 Ako totiž vyplýva z bodov 41 a 43 vyššie, v znení napadnutého rozhodnutia pred opravou bolo v uvedené, že „[konečný] plán na reštrukturalizáciu, aj keď ho [Spolková republika Nemecko] a vlastníci schválili, nie je možné považovať za záväzný“, a že „Komisia počas konania konštatovala, že vlastníci nedodržiavali lehoty a spomaľovali konanie“. V opravenom znení boli tieto pripomienky z napadnutého rozhodnutia odstránené, ale uvádza sa v ňom, že „Komisia počas konania konštatovala, že vlastníci nemohli dodržať pôvodný časový rozvrh pre schválený plán na reštrukturalizáciu a konanie sa spomalilo v dôsledku stanovenia lehôt pre rozhodovacie orgány“.

418 Obsah oboch znení napadnutého rozhodnutia je teda v tejto súvislosti podobný. Nie je dôvod domnievať sa, že rozdiely vo formulácii týchto dvoch znení svedčia o akejkoľvek zmene argumentácie Komisie.

419 Napokon, ako tvrdí Komisia, táto oprava nijako nesúvisí s jej možnosťou podmieniť schválenie spornej záruky dodržaním určitých podmienok. Komisia nebola povinná odôvodniť svoje rozhodnutie využiť možnosť, ktorú jej priznáva článok 7 ods. 4 nariadenia č. 659/1999, podmieniť schválenie pomoci dodržaním podmienok uvedených v napadnutom rozhodnutí.

420 Tretie tvrdenie, ktoré uviedol žalobca v rámci tohto žalobného dôvodu, sa teda musí zamietnuť.

421 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba zamietnuť tento žalobný dôvod ako celok.

422 Keďže všetky prípustné dôvody tejto žaloby boli zamietnuté ako nedôvodné, žaloba sa musí v celom rozsahu zamietnuť.

O trovách

423 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

424 Keďže žalobca nemal vo veci úspech, znáša svoje vlastné trovy konania a v súlade s návrhom Komisie je povinný nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii, a to tak v konaní vo veci samej, ako aj v konaní o nariadení predbežného opatrenia.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá rozšírená komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Návrh Európskej komisie na zastavenie konania sa zamieta.**

2. **Žaloba sa zamieta.**

3. **Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii, vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia.**

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Collins Gervasoni

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 17. júla 2014.

Podpisy

Obsah

Skutkový stav 1

1. Príjemca pomoci 2

2. Finančné ťažkosti spoločnosti WestLB a oznámenie „zlej banky“ 2

3. Opis „zlej banky“ 3

4. Dodatočné oznámenie 3

5. Schválenie spornej záruky na obdobie šiestich mesiacov 3

6. Oznámenie a preskúmanie predĺženia existencie „zlej banky“ 4

7. Napadnuté rozhodnutie 6

8. Vývoj situácie spoločnosti WestLB po prijatí napadnutého rozhodnutia 9

Konanie 10

Návrhy účastníkov konania 11

Právny stav 12

1. O prípustnosti 12

O aktívnej legitimácii žalobcu 12

O prvom tvrdení založenom na skutočnosti, že žalobca sa podieľal na prijatí opatrenia, ktoré bolo v napadnutom rozhodnutí kvalifikované ako štátna pomoc 12

O druhom tvrdení založenom na osobnej dotknutosti žalobcu ako vlastníka 15

Záver o aktívnej legitimácii žalobcu 17

O záujme žalobcu na konaní 17

2. O veci samej 20

Úvodné pripomienky 20

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady kolegiality 20

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 87 ods. 3 písm. b) ES 22

O prvej, hlavnej časti založenej na tom, že Komisia nesprávne konštatovala, že cieľ článku 87 ods. 3 písm. b) ES je porovnateľný s cieľom článku 87 ods. 3 písm. c) ES a s cieľom usmernení o záchrane a reštrukturalizácii 23

– O prvej výhrade založenej na tom, že cieľ spočívajúci v náprave poruchy fungovania v hospodárstve členského štátu je vždy v súlade so spoločným záujmom 23

– O druhej výhrade založenej na existencii dvojnásobného nesprávneho posúdenia, ktorého sa Komisia dopustila v napadnutom rozhodnutí tým, že nerešpektovala cieľ článku 87 ods. 3 písm. b) ES, keďže preskúmala zlučiteľnosť spornej záruky so spoločným trhom z hľadiska usmernení o záchrane a reštrukturalizácii, a tým, že v každom prípade nestanovila pre schválenie spornej záruky menej prísne podmienky, než aké by bolo možné vyžadovať na základe článku 87 ods. 3 písm. c) ES 24

O druhej, subsidiárnej časti založenej na tom, že Komisia v napadnutom rozhodnutí nesprávne uložila prísnejšie podmienky, než aké by bolo možné uložiť na základe uplatnenia usmernení o záchrane a reštrukturalizácii v spojení s článkom 87 ods. 3 písm. c) ES 28

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 87 ods. 1 ES a povinnosti odôvodnenia, keďže Komisia nepreukázala účinky spornej záruky na hospodársku súťaž ani dostatočne neodôvodnila, prečo táto záruka spôsobila narušenie hospodárskej súťaže 29

O odôvodnení napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o účinky spornej záruky na hospodársku súťaž . 29

O správnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o účinky spornej záruky na hospodársku súťaž 32

– O prvom tvrdení, podľa ktorého Komisia mala preskúmať reálnu situáciu na trhu ku dňu prijatia napadnutého rozhodnutia 33

– O druhom tvrdení, podľa ktorého pomoc v prospech finančného sektora poskytnutá od roku 2008 nemôže narušiť hospodársku súťaž 34

O ôsmom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia 35

Úvodné pripomienky 35

O rozsahu povinnosti Komisie uviesť dôvody, pre ktoré sa rozhodla podmieniť schválenie spornej záruky dodržaním povinnosti predaja 36

– O cieli, z hľadiska ktorého mala Komisia odôvodniť svoje rozhodnutie o podmienení schválenia spornej záruky dodržaním povinnosti predaja 37

– O rozsahu všeobecnej povinnosti Komisie odôvodniť svoje rozhodnutia, ktorými sa schválenie pomoci na reštrukturalizáciu podmieňuje dodržaním opatrení stanovených v plánoch na reštrukturalizáciu, za ktoré sa dotknuté členské štáty zaručili 37

– O otázke, či je rozsah všeobecnej povinnosti Komisie odôvodniť svoje rozhodnutia, ktorými sa schválenie pomoci na reštrukturalizáciu podmieňuje dodržaním plánov na reštrukturalizáciu, za ktoré sa dotknuté členské štáty zaručia, iný, ak sa Komisia rozhodne zabezpečiť dodržanie plánu na reštrukturalizáciu tým, že k svojmu rozhodnutiu pripojí podľa článku 7 ods. 4 nariadenia č. 659/1999 podmienky 39

– O otázke, či bol konečný plán na reštrukturalizáciu prvým úplným plánom na reštrukturalizáciu spoločnosti WestLB, za ktorý sa Spolková republika Nemecko zaručila, a či Spolková republika Nemecko vyjadrila svoj nesúhlas so zahrnutím povinnosti predaja do uvedeného plánu 40

– Záver 41

O preskúmaní dostatočnosti odôvodnenia uvedeného v napadnutom rozhodnutí v súvislosti s nevyhnutnosťou povinnosti predaja 41

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady proporcionality 43

O prvej časti založenej na tom, že Komisia posúdila primeranosť podmienok, ktoré sú pripojené k napadnutému rozhodnutiu, na základe nesprávneho predpokladu 43

O druhej časti založenej na porušení vlastníckeho práva 44

O tretej časti založenej na existencii škody spôsobenej vlastníkom, ktorá je v nepomere k cieľu sledovanému napadnutým rozhodnutím 44

O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady rovnosti zaobchádzania a zneužití právomoci 45

O šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 295 ES 48

O siedmom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 7 ods. 4 nariadenia č. 659/1999 50

O trovách 52